

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regiunii
Hunedoara-Deva

Nr. 35(275)

Anul IX
3 sept. 1960

INVITAȚIE
PE SCHELE

Citiți fotoreportajul
în pag. 3-4-5

SESIUNEA EXTRAORDINARĂ A MARII ADUNĂRI NAȚIONALE A R.P.R.

« În strînsă unire cu celelalte țări ale lagărului socialist, Republica Populară Romînă militează activ pentru micșorarea încordării internaționale, pentru promovarea principiilor de coexistență pașnică, pentru zădărnicierea oricăror uneltiri ale cercurilor imperialiste agresive, pentru înfăptuirea dezarmării generale și totale și statornicirea unei păci trainice în lume. Această politică corespunde intereselor vitale ale poporului romîn, intereselor forțelor păcii și progresului de pretutindeni. Ea nu este dictată de considerente de conjunctură, ci este o orientare politică permanentă, luminată de farul învățaturii marxist-leniniste, fundamentată pe aprecierea științifică a raportului de forțe și a tuturor factorilor care influențează mersul evenimentelor pe arena internațională ».

(Din Raportul prezentat de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale a R. P. Romîne)

Tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej la tribuna Marii Adunări Naționale a R. P. Romîne.

Politica consecventă de pace a țării noastre și poziția poporului nostru în problemele situației internaționale, și în special în problema dezarmării, și-au găsit o nouă și puternică afirmare în cadrul sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale a Republicii Populare Romîne.

În numele întregului popor muncitor, marele sfat al țării a aprobat în unanimitate amplul și substanțialul Raport despre situația internațională și politica externă a Republicii Populare Romîne, prezentat de către tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim-secretar al C.C. al P.M.R., membru al Prezidiului Marii Adunări Naționale.

Expresie a dragostei sincere de pace a poporului romîn, dezbaterile pe marginea Raportului s-au transformat într-o viguroasă reafirmare a voinței țării noastre de a fi și pe mai departe factor activ în lupta pentru menținerea și întărirea păcii, pe baza principiilor coexistenței pașnice și în strînsă prietenie și alianță cu Uniunea Sovietică și celelalte țări ale lagărului socialist.

Cu îndelungi aplauze participării la sesiune au salutat și adoptat propunerea ca delegația Republicii Populare Romîne la cea de-a 15-a sesiune a O.N.U. să fie condusă de tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, omul care întruchiează în modul cel mai desăvîrșit aspirațiile poporului romîn și voința sa de pace.

Hotărîrea aceasta exprimă încă o dată voința poporului romîn de a-și aduce contribuția sa efectivă la rezolvarea problemelor vitale ce stau în fața O.N.U. Prezența tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej, în fruntea delegației noastre, la apropiata sesiune O.N.U. constituie expresia importanței pe care poporul nostru o acordă dezbaterii celei mai vitale probleme internaționale actuale: dezarmarea generală și totală.

Aspect de la lucrările Marii Adunări Naționale. ↓

INVITATIE PE SCHELE

Fotoreportaj de Traian PROSAN

Să urcăm împreună pe schele, cititorule. Să-ți spun drept, știu că nu mă vei refuza. Tocmai d-asta te-am invitat.

Te știu puțin arhitect, puțin constructor, puțin edil, indiferent de profesia pe care o ai. Te interesează construcțiile în cel mai înalt grad. Poate și datorită faptului că în drumurile pe care le faci zilnic îți ies mereu în cale șantierele de construcții, clădirile la roșu și noile blocuri strălucind în soare. Le privești, te entuziasmezi, îți spui părerea cu privire la frumusețea lor. Te uimește însă mai ales ritmul construcțiilor: blocurile cresc sub ochii dumitale, ca din pământ.

Dar te-am invitat pe schele pentru a vedea de aci ceea ce n-ai posibilitatea să vezi trecând pe stradă, când nu faci decât să constați, cunoscând mai puțin ce se petrece dincolo de rogojini. Să știi însă că în ultimul timp pe multe șantiere o parte din constructori au coborât definitiv de pe schele. Construiesc fără ele. Pregătesc case, blocuri, jos, la nivelul pământului. Ei au devenit muncitori în noile fabrici de... case.

★

Redăm un monolog care este de pe acum și va fi mai ales de mâine absolut plauzibil: „Aveți nevoie de un bloc?... Vi-l servim din depozit”. Într-adevăr, viitoarele blocuri de locuințe se vor realiza pe scară tot mai largă din elemente prefabricate din beton. Și ce sînt întreprinderile care produc asemenea elemente dacă nu adevărate fabrici de case? În depozitele lor stau rînduite în stive lungi zeci și sute de viitoare blocuri — în elemente prefabricate — care așteaptă doar să fie montate.

Pe această cale și pe altele, industrializarea a pătruns masiv în construcții. Iar aceasta înseamnă, în ultimă instanță, ritm rapid de construcție, economie de materiale și de timp.

Întrebați pe orice specialist și veți auzi răspunsul invariabil: viitorul aparține prefabricatelor.

→ O imagine sugestivă a muncii dintre cele mai interesante aplicări ale tehnicii noi: industrializarea construcțiilor. Datorită ei ritmul construcțiilor va cunoaște o creștere considerabilă. Economii de material și timp, de asemenea.

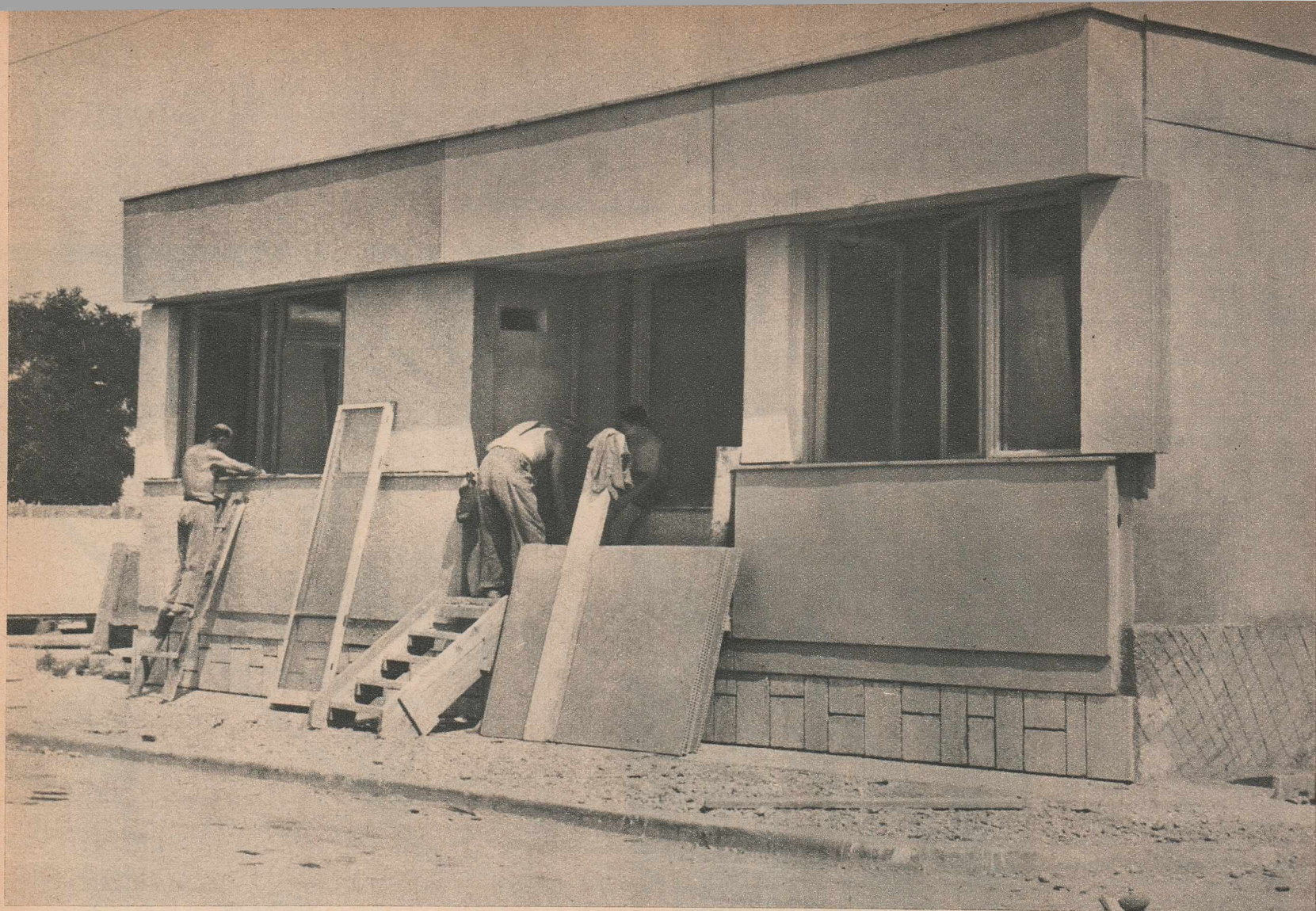

COPERTA NOASTRĂ:

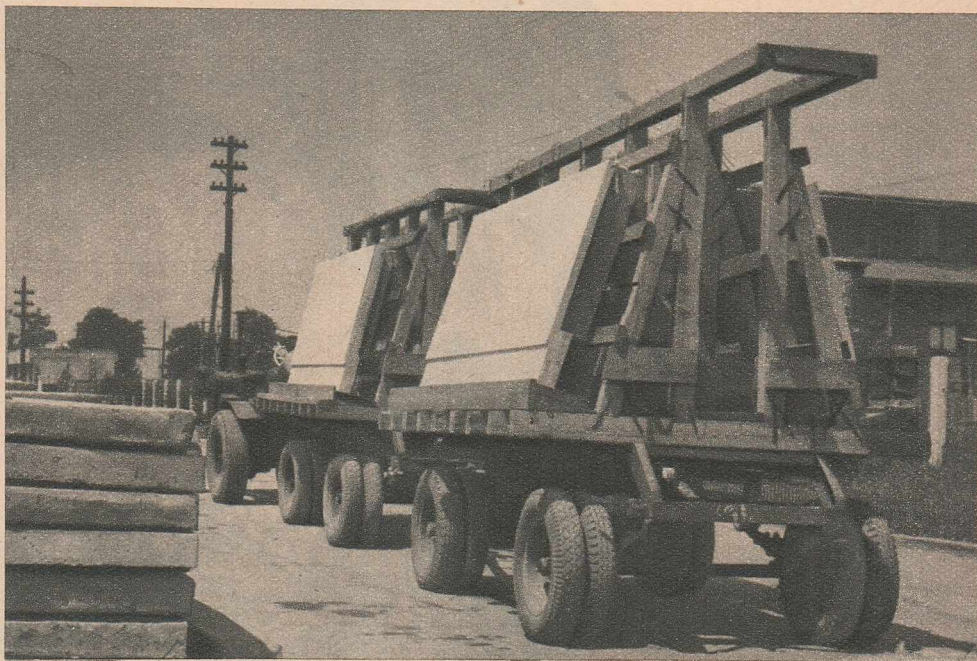
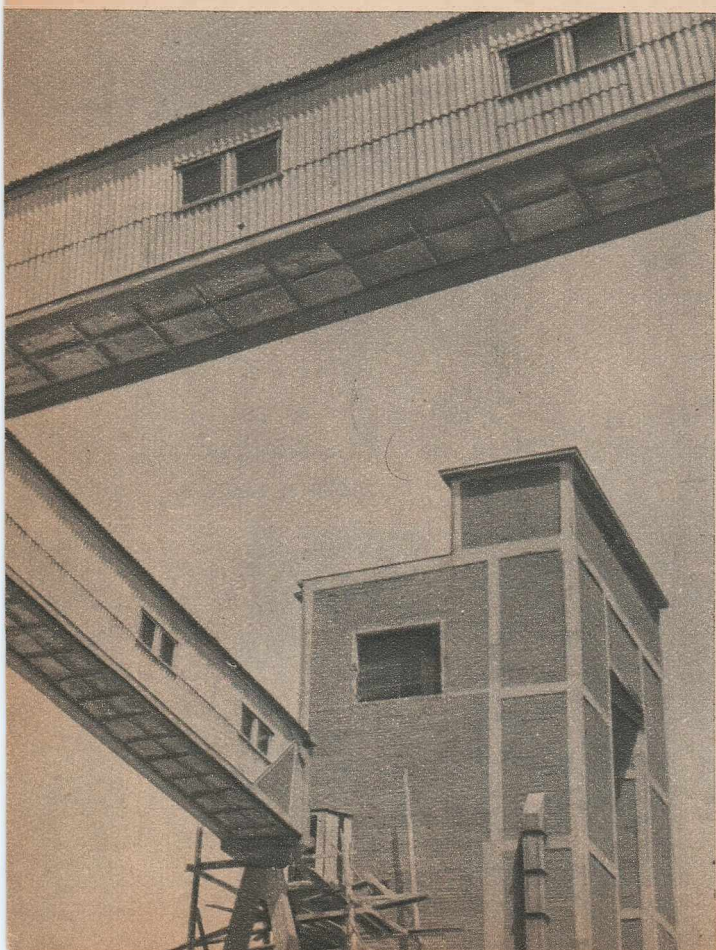
Utemistul Nicolae Șoană, macaragiu fruntaș în muncă la „Progresul”.

Fotografie de S. STEINER

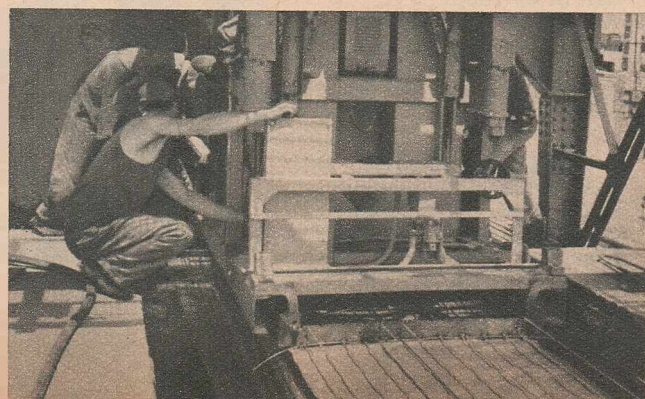
Acest apartament experimental din prefabricate, ridicat în curtea întreprinderii „Progresul” din Capitală, va servi drept model și obiect de studiu pentru constructori.

O serie întreagă de activități specifice șantierelor au fost de pe acum industrializate. Urișe cantități de ciment, pietriș, nisip sînt purtate pe benzi rulante prin aceste tuneluri, urmînd a fi cernute, amestecate și transformate în beton pentru elementele prefabricate. ↓

↑ Pe porțile șantierelor pătrund de pe acum tot mai multe elemente prefabricate și tot mai puține materiale de construcție brute. Metode noi, dar și probleme noi. Transportarea panourilor gata finisate trebuie făcută cu grijă.

Instalație de mare productivitate, care toarnă din mers fișii lungi de beton pre-comprimat pentru planșee. Ulterior, o altă mașină specială le va tăia la dimensiunile necesare.

Ajunse pe șantier, elementele prefabricate sînt montate imediat. De aici o nouă problemă: aprovizionarea ritmică a șantierului. Pentru aceasta, secția „Progresul” a întreprinderii cu același nume, din șoseaua Giurgiului, va lucra de acum în exclusivitate pentru construcțiile de locuințe.

O nouă specialitate: montori... de case. Șantierele de locuințe devin tot mai mult șantiere de montaj. Tehnica nouă își dovedește superioritatea. Ritmul construcțiilor din prefabricate pe șantierul din b-dul Piep-tănari va ajunge la montarea a 8 apartamente pe zi.

ARISTIDE DEMETRIADE

*Floare albă, floare albă,
Trandafir ursit să moară...
Am să...*

Replica a rămas suspendată. Zefir îndrăgostitul s-a prăbușit la pămînt pentru că interpretul lui, Aristide Demetriade, a leșinat. Cortina a căzut, iar peste sală s-a așternut o tăcere grea, prevestitoare. Era în seara celei de-a douăzeci și una zile a lui februarie 1930, cînd marele actor a părăsit scena pentru totdeauna. După puțin timp, în prima zi a lui septembrie, în modesta lui căsuță de pe strada Arionoaiei, Aristide Demetriade a închis ochii pentru totdeauna. Se împlinesc 30 de ani de atunci, prilej de reculegere și pioasă aducere aminte.

Lumina zilei a văzut-o la poalele munților Buzăului, în comuna Valea Raței (Rînnicu Sărat). La Buzău, unde și-a isprăvit cursul primar și gimnaziul, se întîlnește pentru prima oară în viață — are numai 10 ani — cu teatrul: asistă, la Teatrul Moldavia, la un spectacol al lui Burienescu. Apoi, copilul cuminte, ascultător și silitor pleacă la București, la liceul „Sf. Sava”. Ca un făcut, teatrul îl „urmărește”: stă în gazdă la mama lui Grigore Alexiu, unul din fondatorii Operei Romîne. Fără să vrea, deci, începe să frecventeze „mediul teatral”. Dragostea pentru teatru însă, marea lui pasiune, se naște în clipa în care îl vede pe scenă pe Grigore Manolescu...

Student în drept, Demetriade recită versuri la Roman, cu prilejul unui congres studentesc; îl aude G.V. Moșun și-l sfătuiește să facă teatru. La Tîrgoviște recită într-un spectacol „de susținere” a lui Leonescu-Vampirul; îl aude un tînar — pe atunci — scriitor (pre nume I.A. Brătescu-Voinești) și-l sfătuiește și acesta să facă teatru. Demetriade se repede la Conser-

vator, dar... înscrierile pentru examen s-au închis. Insistă. Wachman, directorul Conservatorului, îl ascultă și îl primește fără concurs. După cum s-a remarcat, comițindu-se această ilegalitate, a fost dat Teatrului Național una din marile lui glorii...

Tatăl său, care-l dorea jurist, i-a scris atunci între altele: „Dacă asta ai vrut s-o faci, cel puțin s-o faci cu cinste”. (Mult mai tîrziu Demetriade nota: „Am credința că l-am ascultat”). Conservatorul îl isprăvește în 1893, obținînd premiul I la dramă.

Demetriade intră în teatru într-o perioadă foarte grea. E perioada în care, sintetizînd atitudinea statului burghezo-moșieresc față de teatru, regele Carol I exclama de cîte ori pleca de la puținele spectacole pe care le vedea: „Slavă cerului că s-a sfîrșit și cu corvoada asta!” Dar gagistul, angajat cu 100 de lei pe lună, nu s-a speriat. Dimpotrivă, a luptat cu tenacitate, cu devotament și cu modestie; arma

Aristide Demetriade în „Hamlet”.

sa de luptă a fost arta sa, o armonioasă împletire între un înalt și nobil ideal etic și estetic.

Timp de 37 de ani a jucat pe scena Naționalului unde, alături de marile succese reparate, a avut de înfruntat mari greutăți și neajunsuri. Demetriade a creat roluri care au rămas neuitate în istoria Teatrului Național: Hamlet, Romeo, Cezar, Ovidiu, Zefir, Răzvan, Vlaicu Vodă, ca să înșirăm numai cîteva. De pildă, despre Hamletul lui Demetriade, Liviu Rebreanu spunea că a fost „admirabil... un triumf nu numai al său, dar și al Teatrului Național, care și-a găsit un Hamlet și a cîștigat o biruință”.

Continuator al lui Costache Caragiale, M. Millo, M. Pascaly și Grigore Manolescu, Aristide Demetriade — cavalerul, trubadurul, vrăjitorul, cum l-a botezat Al. Kirițescu — a contribuit la consolidarea și propășirea Teatrului Național. El a fost unul dintre cei care au luptat cu succes împotriva *retoricii* în teatru, pentru *trăire*. Creațiile lui scenice au fost adevărate biruințe. Pasiunea, conștiinciozitatea, devotamentul și sensibilitatea, marea lui modestie au făcut din el o pildă vie, demnă de urmat. Așa cum spunea marele Nottara, Aristide Demetriade a fost actorul „care a atins culmea în arta sa”. De pe această culme el „radiază pentru generațiile tinere de actori pilde de talent, de sîrguință, de abnegație și de perseverență, încununată cu însușirea cea mai de seamă: modestia”. Aceste calități, cît și marea lui omenie, l-au atras în fruntea Sindicatului artiștilor dramatici și lirici și în fruntea Societății dramatice, unde a îndeplinit funcția de președinte și, respectiv, director.

*...Floare albă, floare albă,
Trandafir ursit să...*

Nu! Trandafirul acesta al teatrului românesc, care a fost Aristide Demetriade, n-a murit. El trăiește, prin puterea exemplului său, în aceia care contribuie astăzi la înfăptuirea visului marelui artist: înălțarea „gloriosului teatru românesc”.

DANSURILE POVESTESC

De două ori pe săptămână pe scena clubului uzinelor „Republica” răsună melodia jocurilor populare. Podelele duduie sub pașii băieților, fetele poartă parcă grația ierbii legănate de vânt.

„Un-doi-trei și un-doi-trei“...

Imaginea se repetă în toate colțurile țării, în cămine culturale sătești, adică la locul de naștere al horelor, în cluburi muncitorești sau în școli. „Un-doi-trei și un-doi-trei“. Dansul popular cu impetuoasă-i țîsnire de energie și voce bună a cucerit mii de iubitori care-l joacă înflăcărați, desenându-i mereu și mereu țesătura complicată. De la o vreme însă, dansatorii lor li s-a părut că arta pe care o deprind seamănă cu un bătrîn care știe multe și nu vrea încă să istorisească. Or fi pline de grație horele fetelor, îndrăcite bărbuncurile, dar parcă tot le lipsește ceva. Flăcăii și fetele ar fi vrut să istorisească prin joc despre cîte toate li se întîmplă lor, oameni ai zilelor noastre. Ar putea oare jocul să povestească? S-ar putea ca în țesătura pașilor șlefuiți de-a lungul veacurilor să se imbine firul unei povestiri simple, dar adevărate?

Primul răspuns la întrebare...

I-a dat prin anii 1945-1946 Ansamblul Artistic al Armatei. A fost un răspuns timid, ca de început. Pe afișe apăruseră titluri noi: „Merg fetele după mure” și „Dansul cînepii“. Pe scenă, dansatorii povesteau în limbajul specific cum fetele s-au dus la pădure după mure negre și... flăcăi dragi și mai povesteau despre drumul cînepii de la bobul cît punctul pînă la melițat.

Anii au trecut. O dată cu ei, succesele Ansamblului M.F.A. au răspîdit și peste hotare, pînă hăt departe, frumusețea artei populare românești și imagini ale vieții noastre de toate zilele. Prin cîntec, dar și prin dans, acel început timid a crescut și a rodit în suite variate. În 1950 afișele anunțau „Colectiva noastră“. Mai tîrziu, viața ostășească își primea imaginea în „Patru-la“. Pașii dansurilor cunoscute se încheagau în formule noi: mișcarea încordată a așteptării (foto 1), cea dezlănțuită a luptei și cea voioasă a răgazului. Dacă aici pașii jocurilor căpătau o formulă nouă, în „Vin recruții“ își păstrau forma consacrată. Cuprins în scenariu, dansul povestea cum într-o bună zi au sosit la cazarmă „bobocii“: un muncitor, un sportiv, un cioban și țărani din patru colțuri de țară. Le-au ieșit înaintea ostașii. Sint timizi băieții, dar dansul

să-i lase nepăsători. Fiecare să arate ce are: ostașii — pasul bărbătesc de defilare, recruții — jocurile de acasă. Iată-i pe recruții înși alături unul de altul, în dans (foto 2). Iată cu sunetul goarnei și cu „bunul rămas” din partea fetelor ce i-au însoțit, începe viața militară și... se sfârșește dansul. „Peșitorii” au o nuntă cu pitorești obiceiuri ce însoțesc (foto 3), iar „Pagini de istorie” ia cu slova înaripată a dansului o scurtă orie a frăției de arme româno-ruse. Succesele Ansamblului M.F.A. se adaugă unul pe altul.

Pantomima își spune cuvântul

Depinde numai de tema aleasă. Un subiect re-îi pune pe eroi în situații bogate ca mișcare și sentiment poate integra jocurile cele mai variate în țesătura epică. Pantomima nu rămâne „primă parte” a dansului, urmată de hore, de baluri și cîte toate puse cap la cap ca într-un șir

de mărgele. Ea trebuie să lămurească rostul jocului ce o urmează și să lege un joc de altul. Așa au reușit să se facă înțeleși și aplaudați dansatorii de la Rafinăria nr. 1-Ploiești cu „Pentru rafinăria noastră”. Așa au imaginat dansatorii de la uzinele „Republica” povestea care s-a putut întâmpla aievea: brigadierul gospodăriei colective „Drum nou” și-ar dori iubita alături de el, în colectivă, dar tatăl fetei mai ascultă de șoaptele veninoase ale chiaburului (foto 4). Munca de lămurire, însă, și graiul convingător al faptelor îl aduc în gospodăria colectivă. Fata lui, anunțînd această veste, își invită proaspeții tovarăși la nuntă (foto 5). Jocurile oltenesti se îmbogățesc în acest dans. Luminate de pantomimă, hora fetelor, vulpea, rustemul, alunelul au căpătat un rol în desfășurarea acțiunii. Cu ajutorul lor își exprimă dragostea cei doi tineri, cu ajutorul lor colectivității îl alungă pe chiaburul ce trăgea cu urechea și îl primește bucuroși pe șovăielnicul de adineauri.

Acestea nu-s decât începuturi. Casa de crea-

ție populară pregătește în privința dansului cu temă o acțiune specială.

La început s-a inițiat un concurs pentru librete. Repertoriul echipelor de dansuri trebuie îmbogățit cu lucrări de valoare, care să îndeplinească cerințele acestui gen nou și dificil. Cu ajutorul libretelor alese, dansatorii amatori vor zugrăvi o lume variată: nunta brigadierei, sărbătorile de iarnă, șezătoarea, iar micii dansatori — căci sînt și aceștia numeroși — sărbătoarea pomului de Anul Nou și povestea unui greier mic.

În momentul de față libretele se află pe masa de lucru a creatorilor. Cînd vor pleca către dansatorii amatori, vor fi însoțite de unii din cei mai buni coregrafi ai noștri. Aceștia, împreună cu instructorii echipelor respective, vor îngriji ca dansurile să povestească cît mai multe și cît mai bine despre zilele noastre, publicului care umple pînă la refuz sălile de spectacole.

Radu RUPEA

DE VORBĂ CU MARC MAURETTE ÎNTRE... MOSCOVA ȘI PARIS

— O fi mașina vreunui glob-trotter extravagant? — porniră să ghicească oamenii din mulțime.

Dar se înșelaseră. Textul amintit era titlul francez al celei de-a doua coproducții sovieto-franceze, a cărei turnare a fost terminată recent în studiourile „M. Gorki” din Moscova. (Prima coproducție sovieto-franceză a fost „Normandie-Niemen”). Iar autoturismul aparține cinematografului Marc Maurette, directorul de producție al filmului amintit, care se întorsese tocmai de la Moscova și, în drum spre Paris, poposise la Tg. Mureș, spre a-și vizita un vechi prieten: pe artistul popularului Kovacs György, interpretul rolului lui Matei din filmul realizat în studiourile „București” de Marc

Maurette, după drama „Citadela sfărîmată” de Horia Lovinescu. ...Și iată-ne acum față în față cu Marc Maurette, într-o braserie din Tg. Mureș. Îl rugăm să ne spună cîteva cuvinte despre noua coproducție franco-sovietică și despre impresiile sale de la Moscova.

— În primul rînd s-ar conveni să dau explicații în legătură cu titlul filmului. În centrul acțiunii se găsesc doi ziaristi francezi și un radioreporter care pornesc la drum prin Uniunea Sovietică pentru un ciclu de reportaje despre poporul sovietic și realitatea sovietică. Titlul filmului vînd să sugereze vastul teritoriu, proporțiile grandioase ale U.R.S.S., și de fapt o parafrază a titlului unui cunoscut roman de Jules Verne.

Un rol interesant îl are în film tînărul comic sovietic Iuri Belov, care îl însoțește pe ziaristii francezi în calitate de șofer și interpret, introducîndu-i totodată în viața familiei sale și, în general, în viața oamenilor sovietici. Astfel, oaspeții străini fac cunoștință cu fratele mai mare al șoferului, un pilot al regiunilor polare, și cu logodnica acestuia, al cărei rol este interpretat de Tatiana Samoilova.

Din partea franceză rolurile principale au fost distribuite lui Jean Gaven și Jean Rochefort, iar direcția de scenă îi aparține lui Marcel Pagliero. Timp mai îndelungat a petrecut la Moscova și autorul scenariului, Léon Zitron, cunoscut comentator al televiziunii franceze.

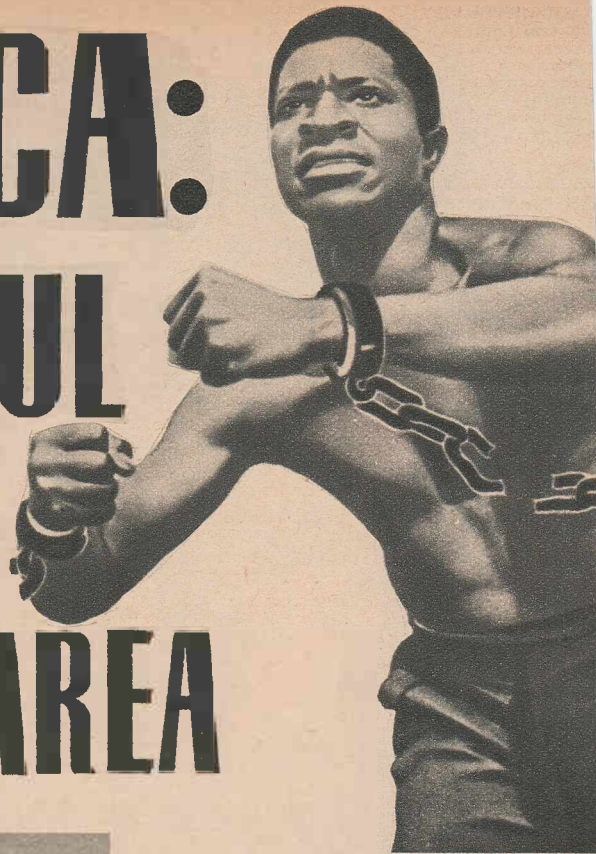
Decamdată atît despre film — ne spuse Marc Maurette. În ce privește impresiile mele de la Moscova, ele sînt atît de bogate încît nu pot fi concentrate în cîteva cuvinte. Am petrecut în Uniunea Sovietică un an întreg și, în acest rîstimp, chiar dacă n-am parcurs cele 20.000 de leghe, am văzut multe lucruri deosebit de interesante. Cel mai mult am prețuit însă contactul direct pe care l-am stabilit cu poporul sovietic, cu artiștii sovietici. Iar experiența noastră s-a dovedit a fi foarte folositoare pentru ambele țări, pentru apropierea popoarelor noastre.

Ștefan IZSÁK

cum cîva timp, atenția celor ce treceau prin centrul orașului Tg. Mureș fu atrasă de un autoturism gri-albăstrui „Marly”, purtînd numărul 7652 HE 75-F, mai ales pentru faptul că în cel puțin trei locuri, deasupra desenului globului pămîntesc era desenată pe caroserie armatoarea inscripție ciudată, „20.000 leghe pe Pămînt!”.

AFRICA: TAM-TAMUL A SUNAT DEȘTEPTAREA

de Radu ȚIULESCU

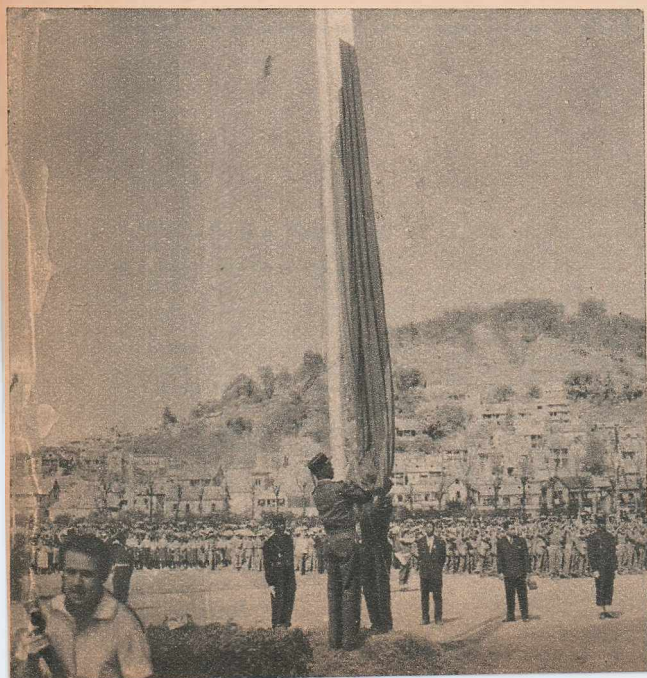
Pe vremuri se scorneau pe seama Africii legende stupide ca: „Sînt pe continentul negru popoare care nu pot număra mai mult decît pînă la 3. Efortul îi obosește pe negri și îi adoarme...”

În vara anului 1960, africanii au dat dovadă de o uimitoare capacitate de a număra fără să obosească: Republica Dahomey a fost cel de-al 17-lea stat african care s-a proclamat independent; Republica Niger a fost al 18-lea; Republica Volta Superioară a fost al 19-lea; Coasta de Fildeș a fost al 20-lea; Republica Ciad, al 21-lea...

Pe cine mai adormiți cu numărătoarea pînă la 3, profesori cu sufletul înnegrit de ură?

În 1950 erau într-adevăr cu totul 3 state independente în Africa. Pe atunci tam-tamul se auzea în zori înăbușit și surd, ca speranța bătînd adînc în milioane de inimi. Dar în 1960 locul loviturilor de tam-tam l-au luat loviturile de tun: 101 lovituri la Tananarive pentru independența Madagascarului, 101 lovituri la Porto Novo pentru noua Republică Dahomey, 101 lovituri la Niamey, în noaptea în

La Tananarive, capitala Republicii Malgașe, steagul francez este coborît pentru totdeauna.

care înaltul comisar francez pentru Niger transmitea cheile palatului „său” noului șef al guvernului Nigerului liber...

La miezul nopții africane pe care au cîntat-o poezii, loviturile de tun anunță că întinericul rămîne pentru totdeauna în urmă, că peste hățușul pădurilor virgine, din smoala marilor lacuri, se înalță triumfător soarele...

...Știu să numere africanii, și numărătoarea nu numai că nu-i adoarme, dar îi ține treji. Astăzi populația Africii este de 216 milioane de locuitori — cam a douăsprezecea parte din populația lumii. Dar acum 300 de ani trăiau în Africa o cincime din numărul întreg al oamenilor care poplau pămîntul. Colonialismul cu toată cohorta lui sinistră—sclavia, execuțiile, sifilisul, ignoranța și mizeria — a făcut ca Africa să devină un adevărat imperiu al morții. O dată cu numărătoarea, africanii au învățat ura. Ura împotriva celor care încărcau corăbii cu negri pentru a-i trece Atlanticul și a-i face robi ai Americii; ura împotriva celor care au ucis pe băștinașii din Rhodesia ca să pună diamante în coroanele regilor Europei; ura împotriva celor care în Kenya despoaie copaci de nucile de cocos pentru a atîrna de crengile lor negri; ura împotriva celor care în Congo erau stăpînii minelor de uraniu, a cărui putere poate face omenirii atîta rău, dar și atîta bine...

Acum Africa e în parte liberă — în parte încă asuprită. Dar vîntul libertății bate puternic — el face să foșnească lianele nepătrunse, stîrnește nori de praf în pustiuri, înfioară undele marilor fluvii. El nu-i lasă pe africanii pradă amăgirii. În Dahomey circulă din gură în gură un proverb care spune: omul moștele de șarpe se teme și de o rîmă. Șerpii colonialiști și-au pierdut mulți dinți în Africa. Ei ar vrea să se transforme acum în rîme care să se ascundă adînc sub pămîntul Africii și să-l roadă pe dinăuntru (vezi cazul uneltirilor din Congo). E drept: rîma nu-și alege mijloacele cînd e vorba să se îngrașe. Dar e tot atît de drept că Africa știe cum să vadă nu numai șerpii, ci și rîmele.

Noaptea neagră a rămas în urmă. Tam-tamul a anunțat deșteptarea și nu e departe ceasul în care 101 lovituri de tun vor vesti că pînă în ultimul colț al Africii a pătruns libertatea...

AFRICA 1960

(VEZI HARTA DIN PAGINA ALĂTURATĂ)

Țări independente

- 1. REGIUNEA EGIPTEANĂ A REPUBLICII ARABE UNITE.** Egiptul a căpătat autonomia în anul 1922. În anul 1953 a devenit republică. Suprafață — 995.000 km p; Populație — 25 milioane, în special arabi.
- 2. LIBIA.** Declarată independentă prin hotărîrea O.N.U. în anul 1951. Suprafață — 1.760.000 km p; populație — 1,2 milioane.
- 3. TUNISIA.** Republică independentă din 1956. Suprafață — 156.000 km p; populație — 4 milioane, în special arabi și berberi.
- 4. MAROC.** Independent din 1956. Suprafață — 441.000 km p; populație — arabi, berberi — numără 10,5 milioane.
- 5. SUDAN.** Republică, independentă politiceste din 1956. Suprafață — 2.250.000 km p. Locuitorii, peste 10 milioane, sînt arabi și nubieni în nord și niloți în sud.
- 6. ETIOPIA.** Vechi stat suveran. Suprafață — 1.230.000 km p; populație — circa 20 milioane.
- 7. GUINEEA.** În anul 1958 această republică s-a desprins de Uniunea Franceză în urma unui plebiscit. Suprafață — 275.000 km p; populație — 3 milioane — formată din popoarele negre fulbe, susu.
- 8. LIBERIA.** Republică creată în 1847 de negrii care s-au strămutat din America. Teritoriul — 111.000 km p; populație — 2,5 milioane.
- 9. GHANA.** Republică independentă. Face parte din Commonwealthul britanic. Suprafață, 238.000 km p; populație, aproximativ 5 milioane în special acani, așanti, eve.
- 10. TOGO.** A căpătat, la 27 aprilie 1960, statutul de republică suverană. Suprafață — 57.000 km p; populație — 1.000.000 în special eve.
- 11. CAMERUN.** De republică independentă 1 ianuarie 1960 printr-o hotărîre a O.N.U. Suprafață — 422.000 km p; populație — 3,5 milioane.
- 12. UNIUNEA SUDANICĂ AFRICANĂ.** Stat în proces de independență și în urma unor lupte a instaurat un de cruntă și sîngeroasă discriminare rasială. Suprafață — 1.200.000 km p; populație — 15 milioane din care 3 milioane negri și buri; popoarele negre sînt zulu, beciuan, xhosa, zulu, beciuan sînt reprezentate în 10 milioane; restul de 2 milioane sînt amestecați originari din Asia.
- 13. FEDERAȚIA MALGAȘĂ A UNIUNII FRANCEZE.** Proclamată independentă la 20 iunie 1960. Suprafață — 1.400.000 km p; populație — 6 milioane popoare negre, voloer, fulbe, bambara, ai islamului.
- 14. CONGO.** Fostă provincie belgiană, proclamată independentă la 30 iunie 1960. Suprafață — 2.344.000 km p; populație — 14 milioane popoare negre din grupuri: baongo, bamongo și altele.
- 15. REPUBLICA SOMALIEI UNITE.** Proclamată independentă la 1 iulie 1960, unificarea Somaliei italiene (fostă sub tutela O.N.U.) cu Somalia britanică. Suprafață — 636.000 km p; populație — 2,2 milioane.
- 16. MADAGASCAR.** Fostă provincie franceză și-a căpătat autonomia politică, rămînd în cadrul Comunității Franceze sub denumirea de Republica Malgașă. Suprafață — 590.000 km p; populație — 5 milioane — malgași de origine amestecată, malaiezo-cană.

DAHOMEY. Repu-
i cadrul Comunită-
nceze. Proclamată
dentă în noaptea
iulie spre 1 august
Suprafață — 113.000
populație — 1,7
ne.

IGER. Proclamat
că independentă în
a de 2 spre 3 august
A rămas în cadrul
ității Franceze. Su-
i — 1.280.000 km
ulație — 2,5 mi-

OLTA SUPERIOA-
oclamată republică
dentă în noaptea de
5 august 1960. A
în Comunitatea
ză. Suprafață —
0 km p; populație
3 milioane.

COASTA DE FIL-
Proclamată republi-
pendentă în cadrul
ității Franceze în
a de 6 spre 7 august
Suprafață — 320.000
populație — 3,2
ane.

MAURITANIA. Proclamat
republică independentă în
Comunității Fran-
a 11 august 1960.
față — 1.285.000 km
pulație — 2,5 milioa-

AFRICA CENTRA-
roclamată republică
dentă în cadrul
ității Franceze în
ea de 12 spre 13 au-
1960. Suprafață —
00 km p; populație
3 milioane.

**CONGO (fost Congo
ciu).** Proclamat re-
că independentă în
Comunității Fran-
în noaptea de 14 spre
gust 1960. Suprafață
2.000 km p; populație
4.000.

GABON. Proclamat
republică independentă în
Comunității Fran-
în noaptea de 16 spre
gust 1960. Suprafață
7.000 km p; popu-
— 420.000.

**în ajunul inde-
pendenței**

SIERRA - LEONE.
ectorat englez, locuit
egrii care s-au ina-
în Africa în veacul
t. Africanii au căști-
dreptul de a avea un
rn propriu. Suprafață
2.000 km p; populație
3 milioane. Va dobî-
ndependența în 1961.

NIGERIA. La 1 oc-
rie 1960 va dobîndi
pendența, rămînd în
ul Commonwealth
ritanic. Suprafață —
000 km p; populație—
milioane, formată din
arele hausa, ioruba,

CAMERUNUL BRIT-
IC. Plebiscitul din
ul acestui an va hotărî
i acest vechi teritoriu
sub tutelă se va alipi
Camerun sau Nigeria.
rafață — 88.000 km p;
ulație — 1,4 milioane.

**Regiuni de luptă
înverșunată**

1. ALGERIA. Din anul
4 poporul algerian des-
ară războiul de elire
impotriva trupelor
oniale franceze. Supra-
i — 2.250.000 km p;
ulație — 10-12 milioa-
în special arabi și
eri.

2. IFNI. Posesiune spa-
lă. Suprafață — 2.000
p; populație — 40.000.
șinășii tind să se uneas-
cu Marocul.

3. RUANDA-URUNDI.
itoriu sub tutelă belgia-
Africanii luptă pentru
căpa de tutelă. Suprafa-
— 50.000 km p; popu-
ie — 4,5 milioane.

31. KENYA. Între 1952-
1955 în această colonie en-
gleză a avut loc o răscoală
ale cărei ecouri se mai
aud și astăzi. Suprafață —
583.000 km p; populație
— 6,5 milioane, în special
popoare negre din grupul
bantu, kikuyu și kamba,
precum și niloți și so-
mali.

32. UGANDA. Protecto-
rat britanic. Tulburările
durează în țară de cîțiva

34. NYASSALAND. Din
1959 se desfășoară necon-
tenit manifestații de masă
pentru ieșirea din Federa-
ție. Suprafață — 124.000
kmp; populație — 3 mili-
oane, în special din națio-
nalitatea niandja și nea-
muri înrudite.

**35. RHODESIA DE
NORD.** Locuitorii din a-
cest protectorat cer lichi-

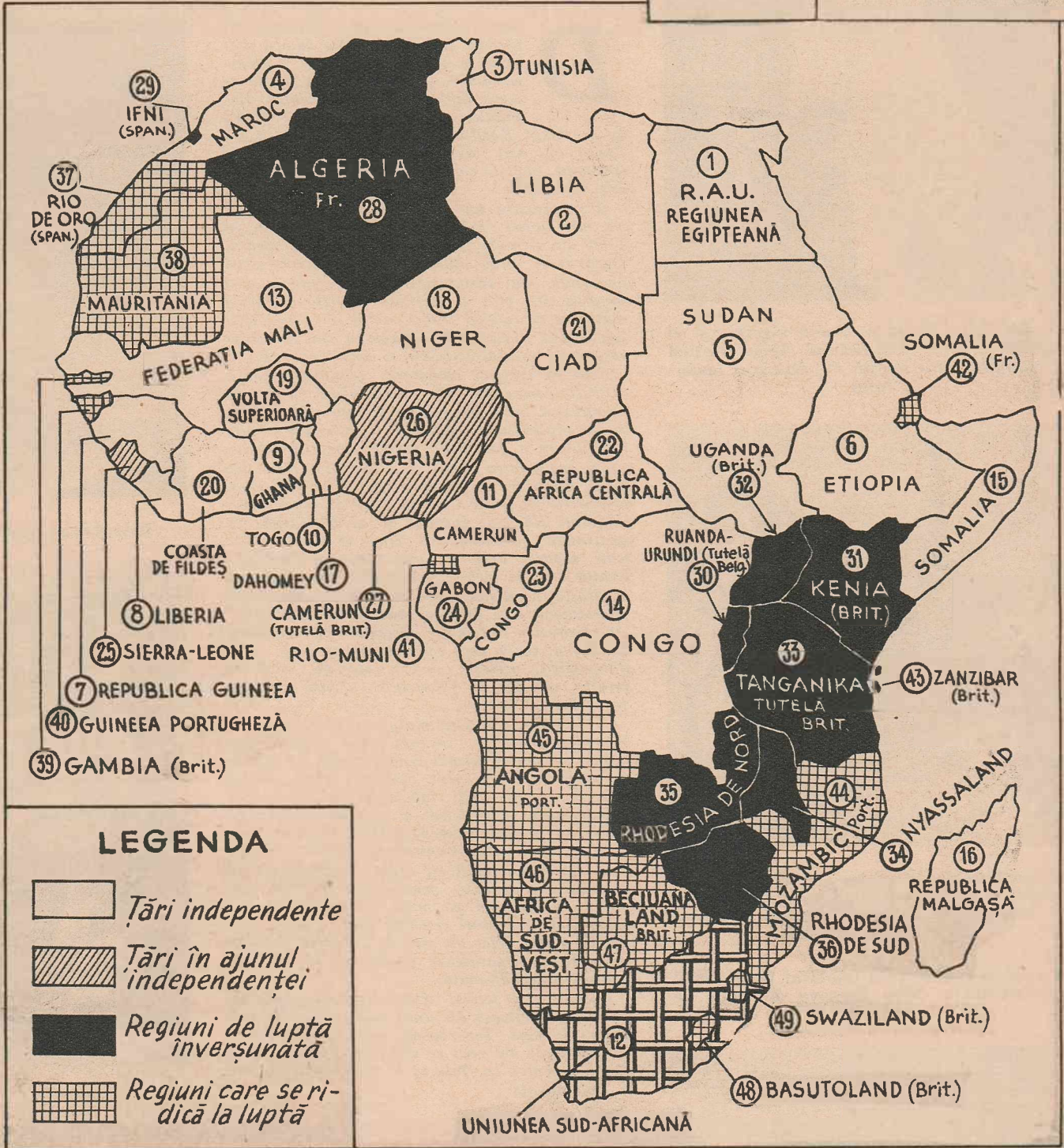
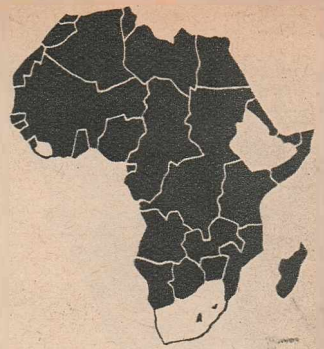
**Regiuni care se ridică
la luptă**

37. RIO DE ORO. Colo-
nie spaniolă. Suprafață —
285.000 km p; populație
— pînă la 40.000.

38. MAURITANIA. Re-
publică islamică în cadrul
Comunității Franceze. Su-
rafață — 1.100.000 km p;
populație — 625.000.

39. GAMBIA. Colonie
engleză. Suprafață —

**La sfîrșitul ce-
lui de-al doilea
război mondial,
pe harta Africii
nu se aflau decît
3 state indepen-
dente: Liberia,
Etiopia și Uni-
unea Sud-Africa-
nă.**

LEGENDA

- Țări independente
- Țări în ajunul independenței
- Regiuni de luptă înverșunată
- Regiuni care se ridică la luptă

4. ALGERIA. Din anul
4 poporul algerian des-
ară războiul de elire
impotriva trupelor
oniale franceze. Supra-
i — 2.250.000 km p;
ulație — 10-12 milioa-
în special arabi și
eri.

ani. Lozincea generală: „au-
tonomie imediată“. Supra-
față — 224.000 km p;
populație — 5,5 milioane,
de naționalitate baganda
și alte popoare bantu.

33. TANGANICA. Teri-
toriu tutelat de Anglia. Po-
porul cere proclamarea in-
dependenței în acest an.
Suprafață — 944.000 km p;
populație — 8,5 milioane,
în special din grupul ban-
tu: sukuma, niamvezi,
suahili, maconde etc.

34-35-36. Federația Rho-
desia și Nyassaland. Cre-
ată în 1953 din trei pose-
siuni coloniale ale An-
gliei.

darea Federației. Suprafa-
ță — 745.000 km p;
populație — 2,3 milioa-
ne: tonga, lozi, bema.

**36. RHODESIA DE
SUD.** 300.000 de coloniști
europeni, care din 1923
au un guvern al lor,
uneltesc pentru trans-
formarea Federației într-
un dominion de tipul
Uniunii Sud - Africane.
Africanii — mașona și
matabele — numărînd
2,4 milioane — luptă
pentru drepturi civice
egale. Suprafața țării —
389.000 km p.

10.000 km p; populație —
300.000.

**40. GUINEEA PORTU-
GHEZĂ.** Colonie. Supra-
față — 36.000 km p;
populație — 540.000.

41. RIO-MUNI. Colonie
spaniolă. Suprafață —
27.000 km p; populație
— 175.000.

**42. SOMALIA FRANCE-
ZĂ.** Suprafață — 23.500
km p; populație — 65.000.

43. ZANZIBAR. Protec-
torat englez, alcătuit din

două insule. Suprafață —
2.000 km p; populație
— 300.000.

44. MOZAMBIC. Supra-
față — 770.000 km p;
populație — 6 milioane.
Colonie portugheză.

45. ANGOLA. Suprafață
— 1.240.000 km p; popu-
lație 4,5 milioane. Colonie
portugheză. Populația face
parte din grupa bantu.

**46. AFRICA DE SUD-
VEST.** Teritoriu condus,
potrivit mandatului Ligii
Națiunilor, de către Uni-
unea Sud-Africană, care

încearcă să-l anexeze.
Suprafață — 835.000 km p;
populație, circa 500.000 —
avambo, herero, hotentotii
și bușmeni.

47. BECIUANALAND.
Suprafață — 712.000 km p;
populație — 300.000.

48. BASUTOLAND. Su-
prafață — 30.000 km p;
populație — 650.000.

49. SWAZILAND. Su-
prafață — 17.000 km p;
populație — 230.000.
Toate trei sînt protec-
torate engleze.

GOSPODARIILE DE PE KOTELNICESKAIA

de V. BEHTIN

Fotografii de I. ABRAMO

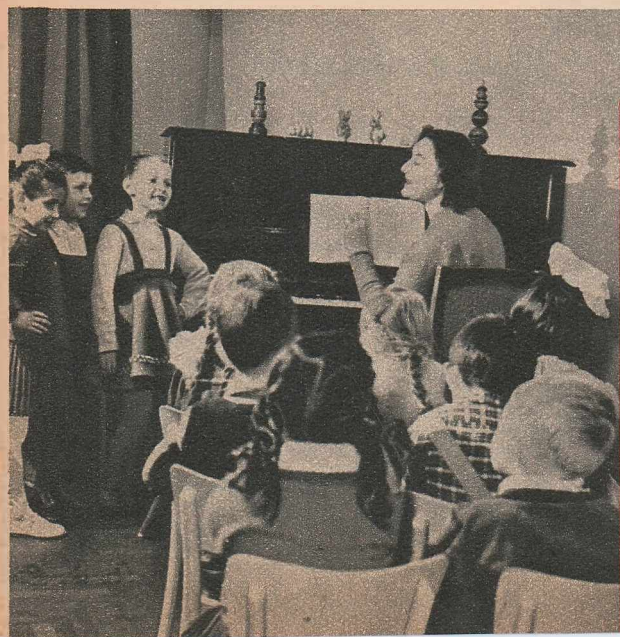

Membrii comitetului de bloc se îngrijesc și de aspectul exterior al edificiului. Iată-i asistând la montarea noii tăblițe cu numărul imobilului.

Sub conducerea pensionarului Evgheni Vișnevski, se desfășoară una din lecțiile practice ale cercului de fotografii amatori organizat de comitetul de bloc.

În camera copiilor din imobilul de pe cheiul Kotelniceskaia, Nina Bursova dă lecții de muzică.

Dacă, aflându-vă la Moscova, ați întreba pe cineva: „Nu cumva știți unde se află blocul de pe Kotelniceskaia?”, ar fi ca și cum în București ați întreba de Palatul Republicii. Căci impunătorul imobil de pe cheiul Kotelniceskaia, situat la confluența Iauzei cu râul Moscova, este unul din acele splendide edificii care fac mândria și frumusețea unei metropole.

A administra un asemenea bloc, aproape cât un mic orașel, având 800 de apartamente cu 4.000 de locatari, nu e o treabă prea ușoară. Dacă ar fi vorba numai de cele necesare vieții materiale, mai treacă-meargă. Dar într-un oraș socialist, un bloc de locuințe nu este o simplă alăturare de familii trăind izolat, ci o colectivitate strâns unită, care trăiește o intensă viață obștească cultural-artistică și social-politică.

Cine să sprijine elaborarea planurilor administrativ-financiare ale imobilului? Cine să urmărească buna întreținere a locuințelor, calitatea reparațiilor efectuate în imobil, buna funcționare a garajului pentru mașinile locatarilor, amenajarea curții și a spațiilor verzi din jurul blocului, a plantațiilor de copaci și a straturilor de flori? Cine să ajute la organizarea timpului liber al copiilor și al bătrînilor, la sprijinirea gospodinelor — cine să le facă pe toate acestea, dacă nu comitetul de bloc? Un locatar vrea să facă o reclamație în legătură cu reparația nesatisfăcătoare a unei instalații din apartament. Cui să se adreseze? Administrației? Ar însemna o reclamație adresată celui reclamat. El se adresează deci comitetului de bloc. Sau, dimpotrivă, același comitet intervine cînd un locatar nu știe să folosească în mod civilizat locuința.

Din inițiativa comitetului a fost creată o cameră a copiilor, în care micii locatari-prescolari își petrec timpul cînd părinții lor lipsesc de acasă. În bloc sînt numeroși elevi, dintre care, bunăoară, unii iubesc teatrul, iar alții fotografia. Comitetul a cercetat listele de locatari și a găsit soluția: actrița Tatiana Bulkina de la Teatrul Central de Copii a devenit conducătoarea cercului de artiști amatori, iar un fost operator de film, pensionarul Evgheni Vișnevski, îi inițiază pe micii școlari în tainele fotografiei, în cadrul cercului foto. Pentru gospodine a fost creat un cerc de croitorie și lucru manual. Se organizează conferințe pe teme de politică internațională.

Acestea sînt numai cîteva din nenumăratele inițiative prețioase ale unui colectiv de 26 gospodari inimoși. Iar roadele muncii lor harnice se adaugă la tot ceea ce statul le dă oamenilor sovietici pentru ca viața să le fie cît mai fericită și îmbelșugată.

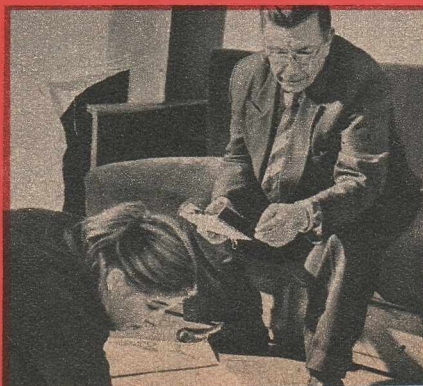

Blocul de pe Kotelniceskaia, noaptea.

Se organizează o expoziție în imobil.

Tot comitetul de bloc se ocupă și de gazeta de perete. V. Riumin și T. Ersova pregătesc un număr nou.

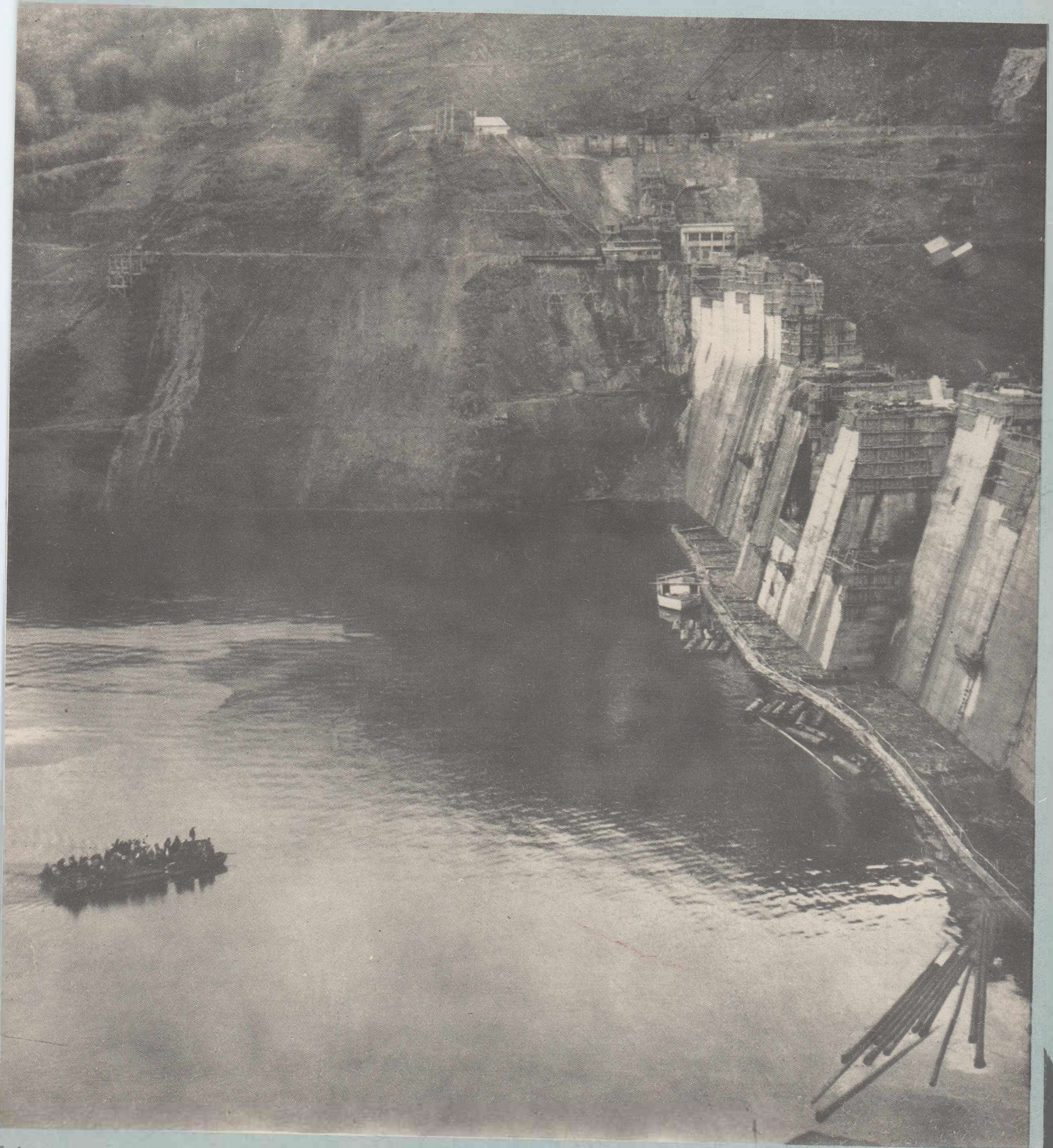

În apartamentul nr. 115 Lidia Volneanskaia (dreapta), membră a comitetului de bloc, urmărește executarea unei reparații la locatara Nadejda Fadeeva

FOTO... JURNAL DE BORD PE LACUL BICAZ

de E. DASCĂLU

Îndreptindu-ne spre debarcader privim, din înaltul șoselei, la obiectul uncia din ultimele modificări ale hărții patriei: Lacul Bicaz... În fund, muntele — mai bine zis coama lui, fiindcă poalele, ieri încă pajște cu flori, astăzi se află sub apă. În dreapta, colosul de beton, barajul

cît a mai rămas și el peste undele apei, pe versantul opus, un firicel de apă; atîta e astăzi aici Bistrița, atîta se va menține pînă cînd se va umple lacul de acumulare. Sub noi, sclipirile argintii ale celui mai tînăr lac din R.P.R... Lacul Bicaz. Ne îndreptăm așadar spre locul de îmbarcare...

...al cărui drum de acces — duminică fiind — este literalmente invadat de mijloace de locomoție ce au adus aci turiști din Bacău și Piatra Neamț, Tg. Mureș și Miercurea Ciuc, Iași și Galați, București și... da, da, din Berlin, Praga, Varșovia...

Bicăzenii au cam început de vreo zece ani să se obișnuiască cu apariția unor firme noi în fostul lor sat: „Fabrica de ciment Bicaz”, „Hidrocentrala V.I. Lenin”, „Fabrica de azbociment”... Dcunazi a apărut în Bicaz o firmă nouă: „Navrom”, cu indicații tarifare pentru călătoria cu... navele, pină în „porturile” Potoci, Secu, Izvorul Alb, Buhalnița, Hangu... Pareă nu-ți vine să crezi. Și totuși...

Iată-l de pildă, în chipeșă uniformă marinărească, pe Vasile Potocceanu. Fișă biografică: născut într-un sat de pe malurile Bistriței (pe atunci *riul Bistrița*); bunicul: plutaș; tatăl: plutaș; el însuși: plutaș. Profesia actuală (învațată în timpul stagiului militar): mecanic de bord; și-o exercită în portul Bicaz.

Portul Bicaz... Instalațiile sînt încă rudimentare, înghebate la receală. Așa e în caz de provizorat. Și provizoratul e impus de faptul că mîine încă ele vor trebui să fie mutate oleacă mai sus; aici poruncește nivelul apei... Oricum însă, animația de pe pontoane e aidoma celei din porturile... stabile.

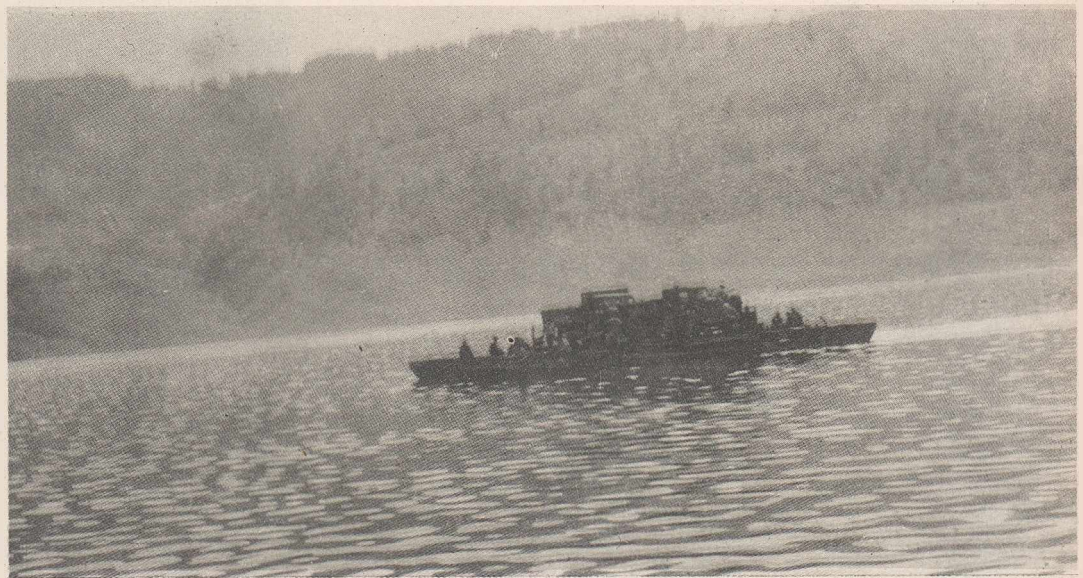
Întem pe bord... Lângă un „Simson” și o bicicletă cu rucsac la port-bagaj, lelea Zamfira din Secu s-a instalat comod. Se duce acasă cu târguieli... Cu vaporul, la Secu... și-o mai aminti oare lelea Zamfira (doar nu-i mult de atunci) de vremea când drumul ăsta îl făcea, precum Calistrat Hogaș, legănată în șaua călușului de munte?

Din Brăila au pornit spre Bicz două moderne vase de pasageri. Vor avea și punți acoperite. Până atunci însă, călătorii de pe Lacul Bicz se adăpostesc sub o simplă foaie de cort. E bine și așa.

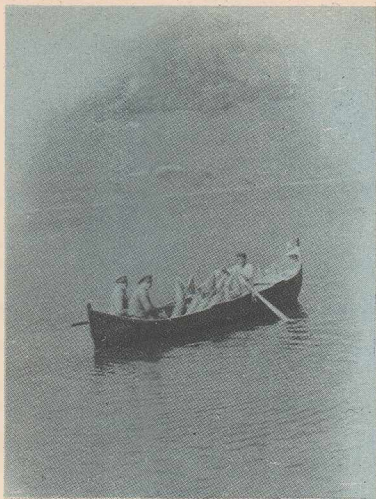
Semnalul de plecare n-a fost încă dat... Răgaz pentru un fum de țigară adăpostită, marinărește, în căușul palmei.

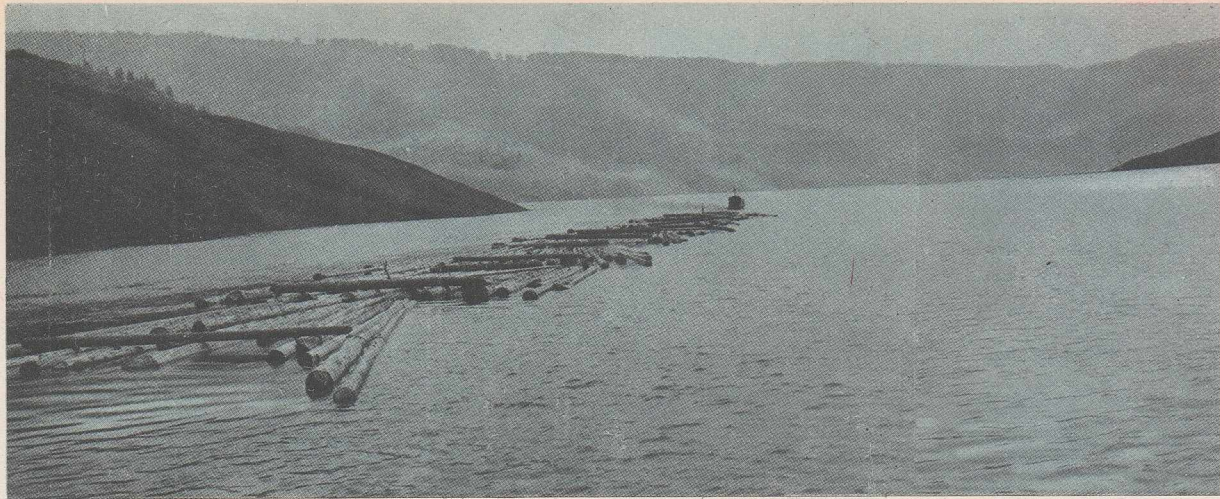
Un bac la tribord! Aflăm că transportă două autocamioane „Steagul Roșu”, pentru punctul Potoci al șantierului de construcție a noii șosele.

După eite o scurtă oprimire la Secu, Izvorul Alb și Buhalnița, iată-ne la capătul călătoriei, în fața... viitoarelor instalații portuare de la Hangu. Deocamdată, un ponton aglomerat precum un veritabil chei maritim...

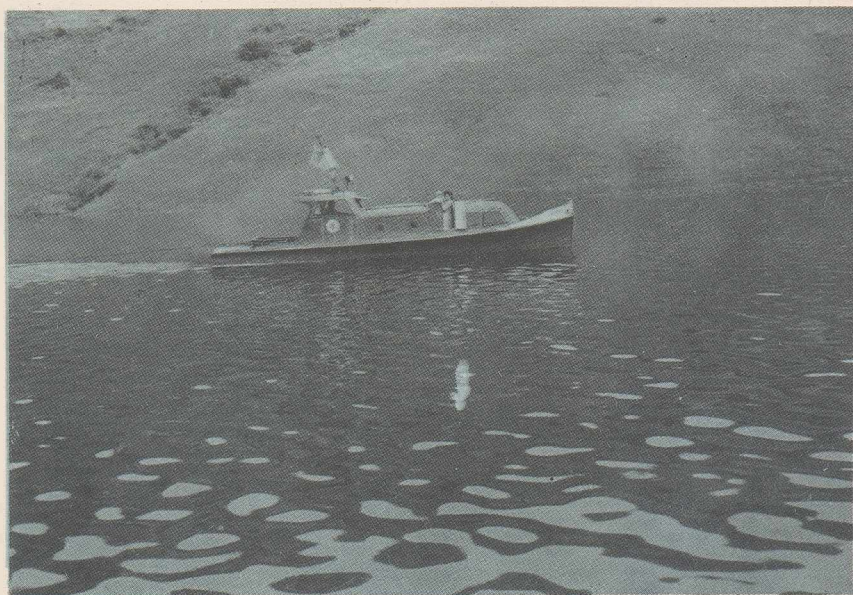

Desprinsă de vas, o lotcă se îndreaptă spre punctul extrem al lacului, unde se vor face sondaje de adâncime și se vor instala geamanduri. Efcemeră treabă... Miine vor trebui mutate pînă unde vor binevoi să crească apele tinărului dar impetuosului lac.

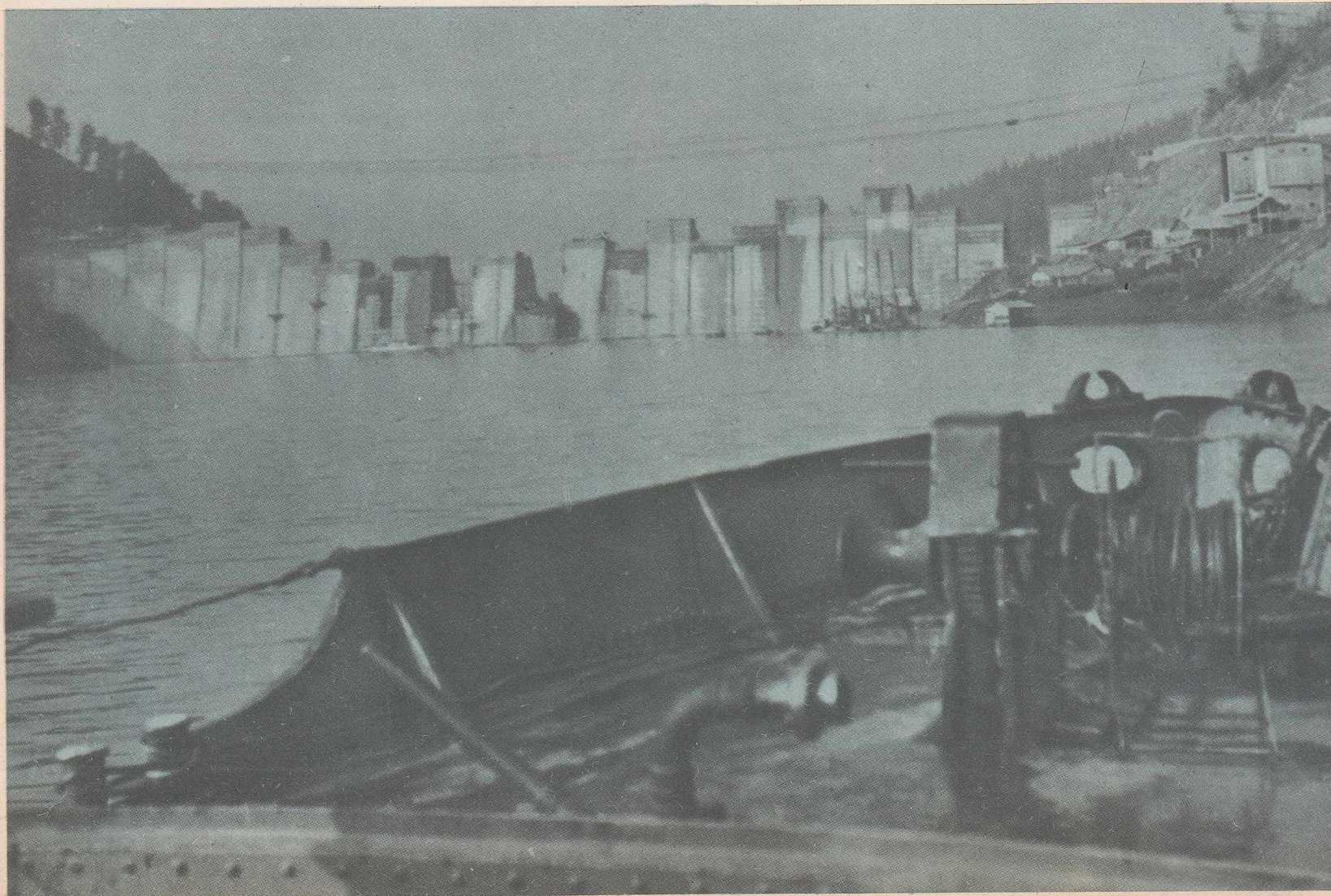

Ne reîntoarcem după două ore și 18 kilometri de navigație. Plute la babord! Plute fără... plutașul de pe Bistrița (ce spuneți de treaba asta, tovarășe Filaret Barbu?). Și atunci, cum „merg” plutele? Simplu: trase de...

...remorcherul „Dorna” al I.F.E.T.-ului, pe al cărui bord puteți vedea un pasager care nu-i clandestin, de vreme ce ocupă loc în brațele mămichii.

Insemnarea ultimă a sumarului nostru foto...jurnal de bord. Ne-am întors la punctul de plecare. În fața noastră, semeță, pricina... călătoriei: barajul hidrocentralei „V.I. Lenin”.

DE LA DUNĂREA ALBASTRĂ LA FLUVIUL ROȘU

— nota de drum din R. D. Vietnam —
de Ion CIRJE

Călătorul român care poposește astăzi în Xuan Neo este plăcut surprins de o seamă de fapte nu tocmai obișnuite. Seara, de pildă, în acest sat din inima deltei Fluviului Roșu colectiviztii ascultă conferințe sau organizează discuții despre Republica Populară Română; școlarii, aplecați asupra caietelor de desen, creionează conturul hărții patriei noastre; în piața satului se află un chioșc unde colectivistul Lien îți poate pune la dispoziție documente sau informații, hărți, broșuri sau fotografii privind viața din România de azi; mulți cooperatori din Xuan Neo știu foarte bine câte tractoare brazdează azi pământul patriei noastre...

Explicația tuturor acestor fapte o găsești citind inscripția de pe frontispiciul sediului cooperativei agricole de producție din Xuan Neo — „Viet-Ru“.

„Viet-Ru muon nam!“

Satul Xuan Neo (comuna Hung Dao) se află la aproximativ cincizeci de kilometri est de Hanoi. Peisajul îți pare o dezlănțuire de lumină și verdeață. Spre zare, cît cuprind ochii, se întind orezării de un verde luminos, fraged. Satul este împinzit de pîlcuri de palmieri, cocotieri, bananieri și bambuși — aceste evantaie uriașe, vii, fără de care căldura tropicelor ar fi de nesuportat.

Ne apropiam de Xuan Neo pe o potecă șerpuitoare, mîngîind în trecăt spicele pline și grele ale orezării. Liniștea din jur, atît de adîncă încît deslușeam respirația tovarășului de alături, fu deodată străbătută de strigăte puternice:

— Viet-Ru muon nam!

Era o chemare? O lozincă? Aveam să înțeleg totul cîteva momente mai tîrziu, cînd, în fața întregului sat, adunat în curtea sediului cooperativei, tovarășul Soan, secretarul organizației de partid, anunța o mișcătoare veste:

— În cinstea prieteniei vietnamo-romîne, cooperatorii din Xuan Neo au hotărît ca de azi, 19 octombrie 1959, cooperativa noastră agricolă de producție să poarte numele de „Prietenia vietnamo-romînă“ (prescurtat: Viet-Ru). Temeiul acestei hotărîri este prietenia de nezdrunctat dintre popoarele noastre, întrajutorarea frățească dintre popoarele vietnamez și român pe drumul construirii socialismului.

Cuvintele tovarășului Soan au fost urmate de o urare izbucnită din sute de piepturi: „Viet-Ru muon nam!“ (Trăiască prietenia vietnamo-romînă!).

Cooperativa agricolă din Xuan Neo este relativ de curînd înființată — de circa doi ani. Dar ea a și reușit să cuprîndă majoritatea familiilor din sat, datorită frumoaselor rezultate pe care le-a obținut de pe acum.

— Înainte de revoluția care ne-a adus victoria proclamării R.D. Vietnam, la 2 septembrie 1945 — ne spunea tovarășul Soan — n-aveam pămînt și, ca atare, nici orez. În primăvara lui '45, cînd colonialiștii francezi și imperialiștii japonezi au stocat orezul din nord, au murit de foame în delta tonkineză două milioane de oameni. Numai în satul nostru foamea a ucis atunci 260 de oameni, dintre care trei familii întregi — copii, părinți, bunici.

Reforma agrară, înfăptuită de regimul democrat-popular, avea să fie prima săgeată împlîntată mortal în inima crudă a foamei.

— Dar — a continuat tovarășul Soan — exista o contradicție între nevoia de a avea orez din belșug și împărțirea pămîntului în parcele mici, lucrate cu tehnică agricolă rudimentară. Doar cooperativa agricolă de producție avea să rezolve această contradicție, prin aplicarea unei agrotehnici înaintate, pe mari suprafețe arabile. Recolta noastră de orez este superioară recoltei țăranilor individuali. Cooperativa permite o mai bună planificare a producției agricole, dezvoltarea unor ramuri noi, rentabile, aducînd venituri suplimentare. Așa se face că, dacă în 1958 cooperativa cuprîndea doar 87 de familii, azi ea cuprînde peste 200.

— Cresc și oamenii, înalt și drept ca bambusul — interveni în

În sediul cooperativei agricole, la loc vizibil, se află următoarea lozincă: „Trăiască în veci prietenia vietnamo-romînă“.

discuție Nguyen Van Liec, acest „tînăr de... 68 de ani“, cum ne-a fost prezentat.

Tată a cinci băieți, toți luptători în rezistența împotriva cotropitorilor colonialiști, Nguyen Van Liec este un neobosit inovator, un cooperativ fruntaș, decorat cu Ordinul Muncii și distins cu titlul de „muncitor fruntaș“.

Nguyen Van Liec se referea la entuziasmul creator al cooperativilor din Xuan Neo, la faptul că noii stăpîni ai pămîntului îl gospodăresc cu multă pricepere și sîrguință. Dar și la un fapt deosebit de semnificativ: creșterea simțului de răspundere pentru avutul colectiv. Spre exemplu, într-una din adunările generale, cooperativii din Xuan Neo au tras la răspundere conducerea cooperativei pentru că nu i-a consultat în proiectul construirii unor eleste

Țăranii din Xuan Neo se îndreaptă spre sediul cooperativei agricole pentru a hotărî noua denumire a acesteia: „Prietenia vietnamo-romînă“.

Anul din frunzași cooperativei agricole este și „tânărul de... 68 de ani” Nguyen Van Liec.

Pământul unit a dat rod bogat.

Pionierii, copii ai colectivităților, au venit să ajute în vacanță la muncile agricole.

necesare pisciculturii și pentru că nu a manifestat suficientă grijă în întreținerea unor ambarcațiuni. În comitet s-a făcut o nouă repartitie a sarcinilor, pentru a nu se mai repeta asemenea greșeli.

Aceste lucruri se petrec într-un sat stăpinit altădată de 16 moșieri, într-un sat unde foametea era cronică, într-un sat pe care agresorii colonialiști l-au distrus cu tunurile.

— Înainte, noi, țărani, eram chemați doar la interogatorii — a remarcat sarcastic un cooperador din Xuan Neo. Astăzi ne spunem cuvântul drept și răspicat în toate problemele care privesc viața noastră, a satului nostru, a republicii noastre!

Ce a arătat Paraschiva Iorgu familiei Duong din Xuan Neo

Deși marca incontestabil un salt în viața satului, tînăra cooperativă din Xuan Neo nu a fost lipsită de unele greutăți. Bunăoară, mentalitatea individualistă a unor țărani. Neobișnuite cu noul mod de lucru în comun, șase familii au făcut cerere de ieșire din cooperativă. Cererile au fost admise. Printre acestea, și cea a tînărului Duong.

L-am vizitat într-o zi, ca din întâmplare. Mai erau de față soția lui, mama și numeroși cooperatori din sat. Întrebările mi se puneau una după alta:

— Cîte tractoare produce România?

— Aveți femei-președinti de G.A.C.?

— Care este producția medie la hectar?

— Cum trăiesc colectivistiții romîni?

Din vorbă-n vorbă, am ajuns la povestea colectivistei Paraschiva Iorgu din comuna Filimon Sîrbu, care în toamna lui '958 reproșa președintelui statului popular că nu i-a deschis mintea din timp, că nu a lămurit-o să intre în colectivă încă din 1950, pentru ca să fie astfel în rînd cu ceilalți colectivistiții din sat.

Tînărul Duong a mai pus și alte întrebări... După patrușprezece zile avea să ceară reînscirerea în cooperativă. Iar în a cincisprezecea, și bătîna lui mamă avea să se prezinte cu cererea de reînscirere.

★

Cooperativa agricolă de producție din Xuan Neo crește zi de zi, devine tot mai rodnică, mai luminoasă, mai frumoasă, ca și însași prietenia romîno-vietnameză care ne este și nouă, și tovarășilor vietnamezi la fel de scumpă, în ciuda distanței care desparte Dunărea noastră de Fluviul Roșu.

Tractoare romînești pe ogoarele vietnameze.

TRATAMENTE VECHI LA GOVORA

Folleton de A. CÎMPINEANU

Îl cunoașteți pe nea Cristache. Da, da, vecinul meu, pensionarul... Ce a mai făcut? A scris. Nu. Nu „Flacării”! Mie. De la Govora. Fiindcă sînteți curioși, vă reproduc scrisoarea lui, cuvînt cu cuvînt...

„Dragă vecine,

Am sosit cu bine la Govora de unde îți trimit multe salutări. Minunată stațiune! Așezare frumoasă, aer bun, ape tămăduitoare... Și organizarea odihnei destul de bună: masă excelentă, medici bine pregătiți, tratament balnear de prima mîină. Toate bune. Numai unele „tratamente” cam șchioapătă. Astfel, la sosire, la „biroul de primire” am fost luați în... primire: „De ce ați venit?” Pasămite socoteala de acasă nu se potrivea cu cea a administrației, care nu mai avea locuri pentru cazare... Pînă la urmă mi-am dat seama că asta nu era decît un mod original de „tratament”: tratamentul cu glume. Pentru că totuși am fost repartizat la o vilă — și încă una foarte frumoasă. Dar din prima zi am constatat că fiecare se tratează cum îi stă în caracter. Astfel, în camera învecinată cu a mea am găsit trei inși care-și făceau cura... Cură (conf-dialectului ardelean) în paharul jicării rashiu... Ei ziceau că fac... ionizări, fiindcă pe cel care adusese dintr-o comună învecinată bîrdaca de țuică se potrivea să-l cheme Ion. Zadarnic le spunea sora medicală că „tratamentul” ăsta le este complet contraindicat! Ei o țineau pe a lor — țuică de Pitești și vin de Drăgășani — susținînd că, dacă ar fi fost contraindicat, Govora n-ar fi fost situată în aceeași regiune cu Pitești și Drăgășanii...

Mai există însă pe aici și altfel de tratamente. De pildă, dacă te nimește cînd trece autocisterna nr. 50745

Fig. te face ciuciuțele: stropește în stînga și-n dreapta, fără să țină seama de pietoni. Asta e, după părerea mea, e hidroterapie! Iată încă un „tratament”: cel pe care ți-l aplică singura cooperativă de frizerie („Coafiură”, cum stă scris pe firmă); aci, pentru un bărbierit aștepti cam două ore, punîndu-ți-se răbdarea la grea încercare. Asta e, probabil, psihoterapie! Un singur lucru nu mi-e clar: ce e cu savanta metodă folosită de administrația băilor, după care cei cazați la pavilionul central („Palas”) mîncîncă regim dietetic la pavilionul „1 Mai”, iar cei de la „1 Mai” alegă pentru masă la „Balneară”...? Asta ce fel de tratament este? Gimnastică medicală? Drept să-ți spun, cînd mă întorc de la masă și urc coasta spre camera mea de la „Palas”, simt că mi se face foame — deși, cum ți-am spus de la început, nu am a mă plînge nici de calitatea, nici de cantitatea alimentelor primite — ba dimpotrivă. Foamea îmi vine datorită drumului lung pe care-l străbat. Îmi trece însă, amintindu-mi că, la plecare, nevastă-mea mi-a pus în vedere să nu care cumva să mă mai îngraș. Eu cred însă că tot am să mă îngraș. Pentru că, împotriva tuturor „tratamentelor” pe care le-am semnalat mai sus — mîncarea-i deosebit de bună, camera curată, doctorii își dau silința să mă facă sănătos... Așu că o să ne vedem din nou cu bine la București.

Al dumitale vecin care te dorește, nea Cristache”.

Am reprodus scrisoarea întocmai. Poate o vor citi și tovarășii din administrația băilor, de la Sfatul popular Govora și de pe unde mai trebuie. Și, întîlnindu-l acolo pe nea Cristache, îi vor mulțumi pentru... tratament.

BUCUREȘTI — BACĂU = O ORĂ BACĂU — BACĂU = ALTĂ ORĂ

P e bună dreptate face „Tarom”-ul publicitate, îndemnîndu-ne să călătorim cu avionul! Cîștiți timp, călătoriți comod, în general nu te costă mai mult, ba pe unele rute chiar și mai puțin decît trenul. De exemplu dacă vrei să pleci la Bacău, un bilet accelerat cl. I te costă 105 lei, plus cinci ore și ceva de călătorie; un bilet cu avionul te costă tot 105 lei, dar numai o oră de călătorie.

Socoteala acensta de acasă e foarte bună... acasă la București — nu însă și în... țîrg la Bacău. Pentru că, dacă ai ghinion, poți ajunge la Bacău într-adevăr numai într-o oră, dar aci să constați că de la aeroport nu ai cu ce merge în oraș. Cu toate că aeroportul e situat la o distanță mare de centrul orașului, totuși „Tarom”-ul a renunțat să mai aibă un autobuz propriu cu care să ducă și să aducă pe pasagerii săi. S-a ajuns, pasămite, la o înțelegere cu întreprinderile comunale Bacău, conform căreia autobuzele I.C.B., care au punct terminus pe șoseaua națională tocmai în dreptul aeroportului, ar avea obligația ca, cel puțin la orele de sosire-plecare a avioanelor, să meargă pînă la aeroport. Se pare însă că înțelegerea nu este și pe înțelesul unora dintre soferii autobuzelor I.C.B. — cum s-a întîmplat la sosirea avionului din București, în ziua de 5 august — care preferă să întoarcă în șosea, ignorînd faptul că la aeroport stau oameni care așteaptă.

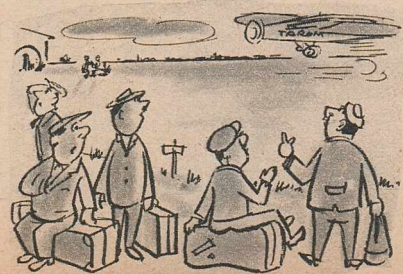
Dacă ești localnic și cunoști cum merg treburile, atunci lucrurile sînt simple: o lei pe jos pînă la șosea și acolo te urci în autobuz. Dacă ești însă nou venit în Bacău și te informezi la personalul aeroportului, ți se răspunde să

aștepti, că vor veni autobuzele I.C.B. Și uneori aștepti, și tot aștepti, autobuze nu sosesce, dar în cele din urmă găsești vreo ocazie: mașina vreunei instituții cu tovarăși ce au treburi prin partea locului și de care te rogi să te ducă în oraș.

Și iată cum, călătorind cu avioanele „Tarom” spre Bacău, cîștiți timp: de la București la Bacău faci numai o oră — dar de la Bacău la Bacău, altă oră. Uneori poate chiar și mai mult...

Ni se pare că „Tarom”-ul, cu sau fără sprijinul prea puțin binevoitoarelor întreprinderi comunale Bacău, ar fi totuși în stare să rezolve această problemă. Pentru că, zburînd cu avioanele „Tarom”, să cîștiți într-adevăr timp — au nervi.

S. V.

Antologie clasică

Invocare

de A. S. PUŞKIN

O, dac-o fi adevărat
În nopți când dorme fîrta toată
Cînd pe mormînte-a picurat
A lunii rază tremurată,
Că din lăcaș de beznă grea
Ies morții-n mantii lungi de umbră,
Te-astept s-apari, Leila scumpă,
În veci al tău, tu-n veci a mea!

Te-astept iubito să revii
Zimbînd duios ca altădată
Chip drag din nopți de ierni, tîrziu,
De-un chin amar la chip schimbată.
Revino blîndă, albă stea,
Un sunet lin, o adiere,
Cumplită inimii durere,
În veci al tău, tu-n veci a mea!

Te chem dar nu să fac muștrări
Celor ce-ți hotărîră sorții
Și ne-au ucis în cuib visării,
Nici ca să aflu taina morții;
Nu ca să-ți spun că pot cădea
Iar îndoielii pradă-n gheare
Cî să-ți șoptesc cu-ndurerare:
În veci al tău, tu-n veci a mea!

În romînește de Vlaicu BÎRNA

AMINTIRI DESPRE G. M. ZAMFIRESCU

de Camil BALTAZAR

Evocînd personalitatea lui G. M. Zamfirescu, îți a-pare chipul său, în ale cărui trăsături, de timpuriu maturizate citeai viața de lipsuri și chin.

L-am vizitat în 1929, la locuința sa, o foarte modestă casuță compusă din două odăițe scunde, cu lut pe jos, în Ferentari. Impresionat de condițiile în care autorul lor a creat „Madona cu trandafir”, „Maidanul cu dragoste” și „Domnișoara Nastasia”, am scris atunci, cu inima bătîndu-mi de revoltă și indignare, un articol ca un strigăt de alarmă: „Cum trăiesc, cum lucrează și cum mor scriitorii noștri tineri”.

Prin idealul uman care însuflește eroii săi, prin încercarea de a ieși din mediul lor și a-și rîndui o viață mai bună, literatura lui Gemy atrage și place. Intuind procesul de nîmicire a personalității umane în societatea burgheză, G. M. Zamfirescu aduce însă un aspect unilateral al omului simplu al epocii sale, prezentîndu-l ca pe un învîns. Zamfirescu nu s-a putut ridica la conștiința unui erou care să iasă învingător din luptă. Vorbînd de limitele sale, mai exact de neîmplinirile sale, trebuie să ne gîndim că G. M. Zamfirescu s-a stîns la o vîrstă cînd în mod natural un scriitor abia se dezvoltă, pufîndu-și înădă desăvîrși viziunea sa despre viață și societate.

Boala și mizeria s-au pus de-a curmezișul vieții sale. Iată ce-mi

ceva bani la Iași. Sînt tot bolnav (ai aflat că de la București la Iași am fost adus pe targă?) și am ajuns la sapă de lemn...”

Aceteele nu sînt figuri de stil, ci erfcenul, deznădăjduitul apel al unui scriitor, la data aceea cu piese jucate și cu volume apărute.

Deși fecund ca nuvelist, romanțier și dramaturg, G. M. Zamfirescu era nevoit, pentru a-și întreține familia și a putea trăi, să fie și funcționar. În căutarea vreunui serviciu, el se deplasa adesea în provincie. Munca neîntreruptă de zi și noapte ca scriitor, în puținele răgazuri lăsate de slujbele umile ce le ocupa, a izbutit să surpe firava alcătuirii a lui George Mihail Zamfirescu. În vara anului 1939 el a fost silit să se interneze în sanatoriul de la Moroeni.

L-am aflat atunci pe Gemy cu totul slăbit, în urma diabetului provenit din surmenaj. G. M. Zamfirescu era însă încredințat că se va face bine. Trebuiau duse la îndeplinire planurile altor lucrări, piesa „Cin-

mărturisea printr-o scrisoare, datată din februarie 1936: „Iubite Camil Baltazar, (în să-ți mulțumesc pentru lectura de la radio (e vorba de o lec-tură a unui frag-ment de roman al autorului „Domnișoara Nastasia” — C. B.). Admirabil pusă la punct. Dacă poți, fă demersurile necesare în cazul cînd se mai plătește lecturile, să mi se trimită

tecul vieții”, continuarea ciclului de romane „Bariera”, aștea și altele serieri pe care el le concepu-se și ale căror scheme, în creion, le-am văzut scrise cu grafia lui frumos gladiolată și artistic cizelată.

Nu după mult timp am primit din partea lui următoarea epistolă: „Iubite Camil Baltazar, am primit scrisoarea cu prietenestile d-tale sfaturi. Știi bine că le-am ascultat și sînt hotărît să le urmez. Un prim rezultat avem chiar. Anume: am cîștigat 700 de grame într-o lună. Nu uita că am de luptat cu diabetul și cu acetona, care nu-mi permit să mînc decît în măsura-n care fac insu-lină. Așadar, ca-ntotdeauna, și aici a trebuit să-mi arunce „curva de viață” (ți-aducei amînte de Tănăsică din „Maidanul cu dragoste”?) toate piedicile-n cale. Mi-ar face o deosebită plăcere să pot primi „Adevărul literar” și mai ales numerele-n care publici și d-ta ceva. Termin, am obosit. Trebuie să revin la orizontala patului. Omagiile mele doamnei. Pentru dumneata, toate bunele și caldele mele sentimente de prietenie și un sfat: nu te mai agita, evită discu-țiile cu imbecilii. Sănătate. George Mih. Zamfirescu, sanatoriul Moroeni, 16/8/1939”.

E ultima scrisoare primită din partea lui Gemy. În luna septembrie boala s-a-nrăutățit: tu-berculoza pe fond diabetic era incurabilă. A fost adus la Bucu-rești, unde-n luna octombrie, într-o locuință modestă din str. Sereșilor, s-a stîns la 40 de ani, ucis de fapt nu de boală, ci de nepăsarea nedreptei oră-duirii burghezo-moșierești.

VITRINA • VITRINA • VITRINA • VITRINA

GALINA NIKOLAEVA: „BĂTĂLIE ÎN MARȘ”

Intensitatea epică, dinamica acțiunii, dramatismul conflictelor, viabilitatea eroi-lor fac ca paginile masivu-lui roman „Bătălie în marș” al scriitoarei sovietice Galina Nikolaeva să fie parcurse cu deosebit interes și neîntreruptă în-cordare. Dar ceea ce contribuie hotărîtor la sporirea forței de atracție și convingere a acestui roman, pe lîngă calitățile lui epice și de compoziție, e sensul major al conținutului său de acută actualitate. Reflectînd so-cietatea sovietică în condițiile construirii desfășurate a comu-nismului, „Bătălie în marș” in-dică, într-o valoroasă imagine artistică, luciditate și entuziasmul oamenilor sovietici în realizarea celui mai înalt ideal al omenirii.

Desprînzînd una din semnifi-cațiile „Bătăliei în marș”, am putea defini cartea ca romanul neliniștii creatoare. Însufleții de dorința transunerii în viață a mărețelor sarcini puse de partid în fața poporului, eroii cărții, ca inginerul șef Bahirev, secretarul organizației de partid Ciubasov, strungarul inovator Sugrobin, muncitoarea Dașa, secretarul comitetului raional de partid Kurganov și alții alți muncitori ai unei uzine de trac-toare (principalul loc al desfășurării acțiunii) luptă cu dîrzenie și înflăcărare pentru perfecționarea metodelor de muncă, pentru introducerea unei teh-nologii înaintate, pentru iniție-rea și promovarea unor impor-tante inovații, care să ridice la

un înalt nivel productivitatea muncii. Cunoscînd în amănun-time mecanismul uriașei uzine, autoarea nu se rezumă însă, nici pe departe, la descrierea tehni-cistă a procesului de producție. Desfășurat pe mai multe pla-nuri, romanul are în centrul acțiunii sale producerea unui tip perfecționat de tractor; dar marele merit al scriitoarei e de a ne fi relevat în și prin procesul muncii o interesantă varietate de tipuri umane. Mentalități și pasiuni, atitudini și poziții se încrucișează divers în ascuțite conflicte, mărturisînd o încor-dată luptă dintre vechi și nou. Venit recent în uzină, inginerul șef Bahirev, vrînd să introducă noi și eficiente procese tehnolo-gice, se izbește de opacitatea, conservatorismul, de falsa și de-magogica agitație a directorului Valgan. Pînă la urmă, Bahirev, ajutat de colectivul uzinei și de forurile conducătoare de partid, reușește să-și impună punctul său de vedere nou, înaintat. De remarcă că, în această victo-riosoasă luptă a noului asupra ve-chiului, Galina Nikolaeva, fără a simplifica și schematiza cu nimic dramatica opoziție, scoate la iveală, printr-o profundă ana-liză, impulsul și cauzele fiecărei poziții. Creatoarea comportare a lui Bahirev, permanenta sa ne-mulțumire față de orice stag-nare, combativitatea sa con-structivă provin din însușirea organică a învățămîntelor partidului, din devotamentul și dragostea pentru mersul istoric ascendent al poporului, din înal-

ta răspundere ce-i revine ca ce-tățean al Uniunii Sovietice. În-fățișînd un astfel de om sovietic, Galina Nikolaeva nu-și în-zestrează eroul cu puteri supra-omenești, ci, dimpotrivă, ni-l prezintă ca pe un produs al unei societăți bazate pe o înaltă etică a vieții și a muncii. Bahirev nu e unic; ca el mai sînt Ciubasov, Sugrobin, Dașa, Kurganov, Tina... Situîndu-se pe o poziție retrogradă, de frînă a progresu-lui, preferînd adulațiile și suc-cesele lefite, de paradă, înfu-muratul Valgan ajunge în aceas-tă stare jalnică pentru că s-a rupt de colectiv, de dorințele și interesele vitale ale poporului, izolîndu-se în țarcul unor pre-ocupări egoiste și meschine.

Îndrăgît de cititori pentru virtuțile lui epice și ideologice, romanul Galinei Nikolaeva su-gerează meditații și învățămînte adînci. Una dintre acestea, evi-dențiată și de critica literară, e că în viața intimă, personală, ca și în problemele muncii, usu-rința hotărîrilor aduce grave pre-judicii. Neîmplinirea vieții sen-timentale a lui Bahirev e ur-marea unor pripeli întîmplate cu ani în urmă. Pînă de inge-nunite și tonică se desfășoară dragostea dintre muncitoarea Dașa și strungarul Sugrobin. Rod al cunoașterii adîncite a vieții, al partinității scriitoarei și al deosebitului ei talent, „Bă-tălie în marș” se înscrie în seria acelor cărți care rămîn vii în amintirea cititorilor, îmbogă-țîndu-le mintea și inima.

DE PESTE HOTARE

● SE ȘTIE CĂ binecunoscutul scriitor ceh Jaroslav Hasek a luptat în 1918 în Armata Sovietică împotriva bandelor lui Kolceak. În vremea aceea, Hasek a scris un număr de articole politice, care acum au fost sîrînse într-un volum, editat la Novosibirsk, cuprînzînd, între altele, studiile intitulată „Semnificația internațională a victoriilor Armatei Roșii”, „Problema cehă”, precum și un articol scris cu prilejul asasinării lui Karl Liebknecht și a Rozei Luxemburg.

● REVISTA „PRIETENIA POPOARELOR” din Moscova a instituit un premiu anual pentru cele mai bune povestiri și eseuri legate de problemele contemporane. Anul acesta premiul a fost decernat pentru prima oară. Laureatii sînt scriitorul estonian Johan Smuul, cu no-tetele sale de călătorie „În gheturile Antarticii”, Nora Adamian, cu navela „Ciuperca albă”, și scriitorul tatar Rafail Tukvatlin cu povestirea „Compoziție”.

● ÎN EDITURA PARIZIANĂ „Les éditurs français réunis” a apărut recent, în traducere franceză, poemul scriitorului sovietic Cînghiz Aitmatov „Djamilia”, inspirat din viața și lupta cunoscutei patriote algeriene Djamilia Bouhired. Volumul este prefăcut de Aragon. De asemenea, editura „Seghers” a tipărit volumul poetului cuban Nicolas Guillen: „Elegii și cîntece cubane”.

● SCRITORUL FRANCEZ Jean Bruhat a tipărit recent, în colec-ția pariziană „Portraits de l'Histoire” („Portrete ale istoriei”), un substanțial volum închinat vieții și activității lui Lenin. Cartea descrie, pe baza de documente, copilăria și tinerețea lui Lenin, activitatea sa de revoluționar pînă în 1917, apoi analizează caracteristicile omului de stat și politica acestuia începînd din 1917 și pînă în 1924. Vo-lumul se bucură de o înaltă apreciere a criticii progresiste franceze.

ȘANTIER LITERAR

● În cinstea celei de-a 40-a aniversări a partidului nostru, Eugen Jebeleanu lucrează la un amplu poem.

● Laurențiu Fulga scrie vo-lumul II al romanului „Eroica”, în care va zugrăvi luptele pur-tate de armata romînă pe fron-tul de vest, împotriva hoardelor fasciste.

● În volumul III al romanu-lui „Bărăgan”, la care lucrează în prezent prozatorul V. Em. Galan, cîțitorii vor reintîlni eroii și locurile cunoscute din anterioarele volume: satul Les-pezi (transformat într-o puter-nică unitate socialistă) și locu-itorii săi.

● Dionisie Sîncan pregătește pentru tipar o biografie literară a eroului utecist Filimon Sirbu.

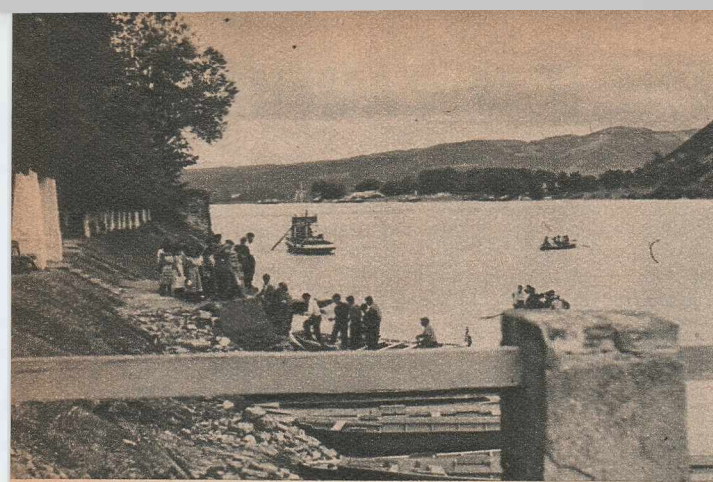
● În noua sa carte „Copiii de la Hunedoara”, Gica Iuteș va povesti viața unor copii de oțelari, furnaliști și ingineri din această cetate a oțelului.

● Tudor Măinescu defini-vează un volum de poezii sati-riche și epigrame cu titlul „Mu-zică ușoară”.

● „Întîlnire cu marea” e ti-tlul viitorului volum de ver-suri al lui Gh. Tomozei.

● Tînarul critic Valeriu Rî-peanu a început redactarea mo-nografiei literare „Alexandru Vlahuță”.

MOZAIC LITERAR

Grupurile de turiști debarcă unul după altul în insulă.

SALUTĂRI DIN ADA-KALEH...

Un colț al pitoreștii cetăți, în care ploile au format o baltă foarte pe placul... ratelor.

Insula Ada-Kaleh e un punct de mare atracție pentru turiști. În zilele de vară, mai ales duminică, autobuze și autocamioane cu excursioniști veniți din toate colțurile regiunilor Timișoara, Craiova, Hunedoara se opresc în fața debarcaderului de unde, cu bărcile, turiștii trec în insulă. Cei din regiunile mai îndepărtate vin însă cu trenul. Și dacă vin cu un tren accelerat, care nu oprește în halta Ada-Kaleh, sînt nevoiți să coboare la Orșova. Iată însă că de la gara Orșova — cu atît mai puțin din centrul orașului — nu există nici un mijloc de transport în comun care să te ducă pînă la debarcader. Există un autobuz — el merge însă numai centru-gară: de acolo: „per pedes apostolorum”. N-ar putea Sfatul popular orășenesc din Orșova să rezolve această problemă? Ba ar putea foarte ușor: linia de autobuz centru-gară ar putea fi prelungită pînă la debarcader. Dacă nu permanent, cel puțin o dată la o oră sau la două ore, una din curse ar putea face acest lucru.

Unele lucruri ar fi de îndreptat și în Ada-Kaleh. De exemplu, n-ar strica de loc ca magazinul din insulă să pună la dispoziția turiștilor diferite obiecte specifice insulei și care să amintească celor ce le cumpără că au vizitat Ada-Kaleh. Brățările, bibelourile, măgelele etc. ce se găsesc la acest magazin în prezent aduc în aceeași măsură aminte de Ada-Kaleh cum ar putea aduce de Borsec, Amara, Slănicul Moldovei sau Mangalia...

Și încă un lucru: vrei să trimiți celor dragi o ilustrată cu o vedere din pitoreasca insulă? Se găsesc, ba încă destul de multe și de frumoase. Cumperi ilustrată la „Librăria noastră”, scrii ce ai de scris, apoi... o pui în buzunar și o duci singur destinatarului. Această pentru că timbre nu se află în insulă (concret: situația din ziua de 23 iulie).

Păcat că există asemenea lipsuri. Prin lichidarea lor, Ada-Kaleh — datorită pitorescului așezării, monumentelor ei etc. — ar putea deveni și mai mult un punct de atracție pentru turiști.

V. S.

„Salutări din Ada-Kaleh!” Și un toc de ușă poate servi drept masă de scris. Dar timbrele postale nu pot fi înlocuite, astfel că ilustrata va trebui să fie înmînată personal destinatarului...

Știați că...

...grecii și romanii nu cunoșteau întrebuintarea săpunului și se spălau numai cu apă, frecionîndu-și corpul cu frunze? Pentru spălatul rușelor se uzita argila, piatra și o plantă (saponaria), ale cărei rădăcini și tulpini produceau, în contact cu apa, un fel de spumă caldă.

...egiptenii extrăgeau din cenușa unei plante de pe malurile mării o sare ce servea la spălarea și albirea rușelor? Această rețetă, transmisă de către negustorii feniciei galilor, a servit la fabricarea „produselor de frumusețe”.

...Pliniu vorbea cu admirație despre „săpunul acestor barbari”, preparat din cenușă și funingine și care dădea părului o strălucire incomparabilă?

...abia în timpul lui Carol cel Mare a existat la Marsilia o fabrică de săpun care întrebuinta leșia din cenușă amestecată cu ulei de măsline?

...în Evul Mediu săpunul era un obiect de lux? Rușele se spălau cu cenușă, iar oamenii întrebuintau un fel de pastă făcută din cenușă și grăsimile rămase de la bucatărie?

...abia în secolul al XVI-lea au apărut săpunurile parfumate? Ele se produceau în Italia și erau destinate numai curții regale.

SFATURI practice

CE TREBUIE SĂ ȘTIM DESPRE CIUPERCI

Toată lumea știe că există două feluri de ciuperci: comestibile și otrăvitoare. Dar foarte puțini sînt acei care știu să le deosebească. Experiențele cu argintul care se înnegrăsc în contact cu ciuperca otrăvitoare sau cu lipsa viermilor din astfel de ciuperci sînt pur și simplu povești. Viermii trăiesc și în cele mai toxice ciuperci, iar argintul nu e atacat de toxine, ci de alte substanțe, pe care le pot conține și ciupercele comestibile.

Singurul indiciu, în afara analizei chimice, pare a fi acela că animalele erbivore ocolesc în general ciupercele otrăvitoare. Cum însă n-avem întotdeauna un animal la îndemînă, care să ne certifice acest lucru, rămîne valabil numai rezultatul analizei sau, bineînțeles, cunoștințele noastre în acest domeniu al botanicii (în paranteză amintim că în R.P. Ungară s-au înființat laboratoare speciale, la Budapesta și în principalele orașe ale țării, unde excursioniștii care au cules ciuperci pot căpăta pe moment rezultatul acestor analize).

Nu e de mirare că cineva s-a gîndit și la această măsură de precauție, deoarece unele specii de ciuperci sînt pur și simplu mortale. Sînt rare într-adevăr aceste specii, dar sînt pericu-

loase prin faptul că produc primele simptome după 8-12 ore de la înghurgare, adică atunci cînd toxinele nu se mai află în stomac ci au trecut în sînge, ceea ce face aproape imposibilă salvarea celui intoxicat.

Scriem aceste rînduri, pentru că și la noi unii excursioniști se dedau la culesul ciuperelor înființate în cale și pentru că sîntem exact în sezonul cînd aceste ciuperci ating apogeul înmulțirii, mai ales în regiunile muntoase.

Dacă avem poftă de ciuperci — deși în afară de gustul plăcut, ele nu posedă cine știe ce substanțe nutritive — cel mai indicat lucru e să ne procurăm din cele cultivate în sere sau să le culegem pe celelalte numai sub îndrumarea unui perfect cunoscător al speciilor. În ce privește simptomele otrăvirii cu speciile care nu sînt mortale, acestea constau în dureri de stomac care se repetă la mici intervale și într-o senzație de greață care merge pînă la vomitare.

La primele semnale trebuie apelat fără întîrziere la un medic, pentru că reușita tratamentului și în asemenea cazuri e în funcție de eliminarea toxinei înainte de a pătrunde în sînge.

JOSIANA

De vorbă cu medicul

CRISTEA PETRE — BUCUREȘTI. Nu ați menționat în scrisoare dacă ați făcut pînă acum vreun tratament. Sinuzita cronică catarală se tratează cu aerosoli cu penicilină și streptomycină făcuți prin nas, raze ultrasonice, röntgenterapie anti-inflamatorie și cură heliomarină.

M.M. — BUCUREȘTI. Într-unul din numerele viitoare va apare articolul dorit de dv.

ENCIU NICOARĂ — CLUJ. Faceți următorul tratament: cinci injecții intramusculare de Testosteron de 10 mg, urmate de alte zece injecții intramusculare tot de Testosteron de 25 mg. Injecțiile se fac una la două zile. Faceți de asemenea zece injecții cu ser neurotonic. Alimentați-vă cu proteine: carne, pește, brînză, ouă, lapte și produse lactate. Faceți dușuri reci și masaj generale, plimbări în aer liber. Starea dv. se va ameliora.

MARIOARA S. — CURTICI. Răspunsul la scrisoarea dv. îl găsiți în nr. 28 al revistei noastre, la rubrica „De vorbă cu medicul”.

STĂNESCU VALENTIN — BUZĂU. După simptomele descrise de dv. este vorba de o prostatită. Consultați din nou urologul, care să vă facă și controlul prostatei. În cazul că aceasta se confirmă vi se va indica tratamentul. În caz contrar, abandonați orice tratament. Fenomenele de care vă plîngeți vor dispărea cu timpul de la sine.

C. DUMITRU — OR. STALIN. Descrierea făcută de dv. este cu totul neprecisă. Adresați-vă unui specialist în boli de piele din orașul dv.

TACAMA VICTORIA — FĂLTICENI. Nu există tratament special pentru petele de care vorbiți. Acestea vor dispărea cu timpul. Evitați să vă expuneți fața la soare.

LASCU PETRE — MĂGURA. Nu știm care e stadiul actual al bolii dv. Numai un serviciu de neurologie v-ar putea indica dacă trebuie sau nu să vă reintegrați în muncă, precum și felul muncii pe care ați putea-o presta. Tot cu această ocazie vi se va spune dacă este cazul să vă căsătoriți și să aveți copii.

AURORA R. — TR. SEVERIN. Cazul dv. se cere a fi investigat mai amănunțit. Înainte de a trece la vreun tratament trebuie să faceți un examen cito-vaginal pe care să-l interpreteze un ginecolog din orașul dv. Toate fenomenele pe care le descrieți sînt explicabile prin faptul dereglării ciclului în timpul verii, cînd se produce o încăr-

care de hormoni. Din aceeași cauză rețineți lichide în organism, ceea ce duce la edemele gleznelor și la creșterea în greutate. De asemenea, hemoragiile nazale sînt compensatorii ale ciclului anormal. Totuși, starea dv. este compatibilă cu un tratament pe care vi-l va indica ginecologul în funcție de rezultatul examenului amintit mai sus.

GRIGORESCU MARIA — HOREZU. Este necesar să internați copilul la un serviciu de specialitate.

MIGNEA ION — TEIUS, ALBA. Statul nostru este să vă supuneți unei intervenții chirurgicale.

Dr. Silviu GHEREA

Cuvinte încrucisate

LA PLIMBARE

ORIZONTAL: 1) Căruță mică de transport — A cobori cu avionul pe sol. 2) Autopompă! — Gavril Barbu — Aci a acostat o corabie legendară. 3) Regretat poet român, autorul volumului „Cîntul vieții” — Umbilă pe ogoare (sing.) — Bune! 4) A umbra cu plugușorul — Accelera-te, automotoare, personale și... de aterizare — Fără putere trage căruța, cu putere mișcă mașinile. 5) Nicolae Manoliu — Căruță de lux! — Mare scriitor realist francez. 6) Cadentele copitelor — Grajdul cailor-putere. 7) A petrece copilăria — A duce cu carul sau cu spinarea. 8) Aceștia mai mult aleargă — Cîrculă prin toată țara — Îți indică numărul roților de la bicicletă. 9) Rădăcină — A tutui — Sportul trăgătorilor — Acest. 10) Îi găsiți în „Căruța cu paiețe” — Afirmatie — Limuzină cu tracțiune animală. 11). Locuitoare a Mauritaniei — Se plimba

cu barca pe Stix (mit.). 12) Corabie-menajerie (leg.) — Trage trenul.

VERTICAL: 1) Nefericit transatlantic ce l-a făcut celebru pe Tudor Mușatescu — Brațele bărcii (sing.). 2) Titanic — Curier (od.). 3) Capitala Perului — Numele egiptean al Tebei — Sărutarea (trans.). 4) Diminutiv feminin — Leneșă. 5) Una și alta! — Comune tramvaielor și troleibuzelor. 6) Bidivii — Tel! 7) Atacanti — Localitate în Filipine. 8) O sută la leu (dim.) — Vas petrolifer. 9) Tratament — Lei! — Anton Oprea. 10) Cunoscută marcă cehoslovacă de automobile — Roata fără spite. 11) Personajele din „Trenul blîndat” — Pădure mică de ses (ban.) — Localitate în Peru. 12) Din loc în loc — Cub marcat — Ogor peste care au trecut tractoarele. 13) Pomadă — Marinari de altădată. 14) La botul calului — Depin (arh.). 15) Căruța cu cai — Personaj din „Viforul”

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
2	E					G	B	A	R	A	B	A	T	
3	T	R				T	R	A	C	T	O	R	B	X
4	A	U				E								A
5	M					T	R	A	S	U	R	A		L
6												G	A	B
7	O	R	I	L	A	R	I			C	A	R	A	
8	P	R	O	S	T	I								
9	R	O				T	I	R		A	S	T	A	
10	A													
11	N	A	U	B	I	T	A	T	A					
12	R	C	A			L	O	C	O	M	O	T	I	Y

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

TRATAMENT CU „ATMOSFERĂ CONDIȚIONATĂ”

Despre influența factorilor atmosferici asupra corpului omenesc nimeni nu se mai îndoiește azi. Ea poate fi constatată la mulți bolnavi — de la reumatic și astmatic până la cel care suferă de afecțiuni cardiovasculare.

Înțelegând să nu neglijeze nimic din ceea ce ar putea contribui la sănătatea oamenilor, medicii sovietici au întreprins cercetări și în acest domeniu, ceea ce a dus la crearea unei noi ramuri a științelor medicale, numită „meteoropatologie”.

Există, spre exemplu, la Kiev, o clinică specială condusă de profesorul Pantcenko, în care se fac tratamente cu ajutorul atmosferei condiționate. La baza acestor tratamente stă experiența de peste treizeci de ani a profesorului Pantcenko.

Bolnavul este plasat într-o cameră specială în care domnește o atmosferă artificială. Adică presiunea, umiditatea și temperatura aerului, precum și procentul de oxigen, ionizarea și vibrațiile electromagnetice sunt reglate în funcție de specificul bolii.

Cît timp se află în această atmosferă, pacientul rămîne singur în camera de tratament, unde nimeni n-are voie să intre. Ușa este etanșă, iar lumina de afară nu pătrunde decît prin

geamul unui hublou, la rîndul lui perfect izolat. Bolnavul comunică cu medicul sau cu personalul de serviciu numai prin telefon. El este totuși permanent supravegheat de medic sau de unul din asistenții acestuia, cu ajutorul unui televizor, așa că orice accident neprevăzut este exclus. De la postul lui de observație, medicul urmărește nu numai mișcările, dar și respirația și ritmul cardiac al pacientului.

Rezultate foarte bune a dat pînă acum această terapie, în special în cazurile de hipertensiune arterială, dar profesorul Pantcenko e convins că va ajunge să vindecă cu metoda lui pînă și unele leziuni interne.

În fotografia pe care o publicăm vedem pe una din asistentele profesorului Pantcenko supravegînd un bolnav cu ajutorul televizorului.

ALCAZ C. — REȘITA. După cum ați remarcat desigur, „Flacăra” publică în paginile ei de literatură atît proză cît și poezie. Bineînțeles că acordăm prioritate înfățișării vieții noi din patria noastră. De asemenea „Flacăra” publică și lucrări ale tinerilor scriitori, cu condiția ca ele să fie realizate din punct de vedere artistic. Nu are importanță dacă versurile sînt dactilografiate sau scrise de mînă — bune sînt!

KARAGHIAUR MARILENA — BUCUREȘTI. Vă recomandăm să citiți multă, multă literatură și abia după aceea să vă gândiți la scris. Fiți deci sîrguțoși la învățătură.

M. PANARTE, pensionar, TEUCU. 1) Pensia de invaliditate se acordă pe tot timpul cît durează incapacitatea de muncă. Pentru invaliditate de gradul I și II revizuirea cu privire la capacitatea de muncă se face din an în an. După împlinirea limitei de vîrstă pensia de invaliditate se poate transforma în pensie de bătrînet, dacă sînt îndeplinite și celelalte condiții legale. 2) În cazul în care un debitant C.A.M. primește un salariu pentru muncă prestată, este considerat în cîmpul muncii. 3) Timpul servit ca debitant salariat poate fi adăugat la vechimea în cîmpul muncii, pensionarul putînd, la ieșirea din muncă, să ceară recalcularea pensiei, în raport și cu timpul muncit după stabilirea inițială a pensiei.

V. STĂNCIUG — REȘITA. Nici radiațiile cosmice, nici meteoriții nu sînt cele mai mari obstacole în calea omului care ar vrea să străbată spațiile interstelare, ci lipsa climatului cu care e obișnuit corpul omului. Posibilitatea de a reproduce în interiorul navei cosmice un asemenea climat este ceea ce îi preocupă în primul rînd pe savanții care studiază problema zborului în spațiul interplanetar. Desigur însă că în cîrînd și această problemă va fi soluționată; fiți convins că la vîrstă dv. de 30 de ani aveți toate șansele de a vedea asemenea zboruri și poate chiar — cine știe?! — de a participa la ele.

ANTON VELICU — PITEȘTI. Este foarte riscant ceea ce face soția dv. atunci cînd gătește mîncarea. A gusta orice fel de carne crudă înseamnă a te expune să introduci în organism germeii teniei sau diferiți microbi. Nu vedem de ce trebuie neapărat să guste din carnea crudă, deoarece eventuala ei alterare se poate simți și numai după miros, iar potriveala de sare și condimente se poate controla după fierbere. Probabil că e vorba de o simplă obișnuință, de care vă sfătuim s-o dezbrățați. Încercați s-o convingeți că e mai ușor să se lase de acest obicei decît să scape de o tenie. În ce privește aversiunea dv. pentru grăsimi, vă sfătuim să consultați un medic. S-ar putea să suferiți de o afecțiune a ficatului, fără să bănuiți.

NELA PÎRVULESCU — OLTEȘI. După ultima statistică, în Delta Dunării mai trăiesc azi doar aproximativ 4000 de pelicani. S-au luat măsuri pentru ocrotirea acestor păsări, care, cu toate că se dedau la un consum mare de pește (3-4 kg pe zi), sînt foloșitoare. În cea mai mare măsură tocmă datorită acestui consum, deoarece peștii cu care se hrănesc pelicanii sînt mai ales pești bolnavi, debili sau chiar morți, sucul lor gastric avînd proprietatea de a ucide orice agent patogen introdus în organism. Pelicanii contribuie astfel la combaterea celei mai periculoase boli a peștilor — hidropizia. Dacă faceți o excursie în Delta, puteți vedea pelicani

la Somova, la Uzlina, la Lumina sau la Merhal.

VIRGIL ION — SATU MARE. Pe pămînt se vorbesc peste 2790 de limbi diferite — fără a socoti dialectele și variantele regionale. Cele mai răspîndite dintre acestea sînt: chineza, rusa, engleza, hindusa, spaniola și japoneza. Cea mai veche limbă care se vorbește și azi este chineza. Cu celelalte întrebări, ilizibil scrise, vă rugăm să reveniți și, dacă se poate, scrieți-le cu cerneală, nu cu creionul.

MARCELA GHICA — PLOEȘTI. Se consideră obez orice om din momentul în care corpul lui depășește cu 20 la sută greutatea normală. Această greutate normală se stabilește în raport cu înălțimea individului, transformînd cîntăreții care depășesc un metru în kilograme. Astfel un bărbat înalt de 1,70 metri va avea o greutate normală la 70 de kilograme (pentru femei, la orice înălțime se socotesc patru kilograme mai puțin decît la bărbați). Statisticile medicale arată că la o depășire cu numai 10 kg a normalului, șansele omului de a trece de 50 de ani se reduc cu 25 la sută. La o depășire cu 25 de kilograme, aceleași șanse se reduc cu 50 la sută.

GH. STANCA — CRAIOVA. Ca pasionat după explorări speologice e păcat că ați pierdut filmul de care ne vorbiți. „Farmecul adîncurilor” este într-adevăr primul film în culori realizat în cele mai interesante peșteri din țara noastră, Ghețarul de la Scărișoara și Pojarul Politei. Filmul a fost realizat de tehnicienii studioului „Alexandru Sahia” cu colaborarea specialiștilor de la Institutul

de speologie „Emil Racoviță” din Cluj. Cît despre durata șederii sub pămînt a cercetătorilor speologi, vă putem spune că, la stabilirea cursului subteran al Cetăților Ponorului din Munții Apuseni, exploratorii au rămas două săptămîni în sir în bivouacul lor aflat la 300 de metri sub pămînt.

MARIA APOSTOLEANU — GIURGIU. Pentru a conserva mai bine florile în vase e recomandabil să îndepărtați foile din partea de jos a tîjelor și să secționați tîjele cu un cuțit în fiecare zi. Noaptea, e bine să le scoateți undeva la aer curat. Aspirina de care ne vorbiți nu ajută mare lucru, și nici zahărul. Aveți grijă mai bine ca apa în care stau florile să fie permanent rece. În zilele călduroase ale verii e bine să schimbați această apă de mai multe ori în 24 de ore, căci o dată încălzită apa activează ofilirea și căderea petalelor.

ONEA ALEXANDRU, comuna SECĂRIA, raionul CÎMPINA, regiunea PLOEȘTI. Pentru reconstituirea vechimii în cîmpul muncii, urmează să vă adresați cu o cerere comisiei speciale care funcționează în acest scop pe lingă Statul popular al raionului Cîmpina. În această cerere veți arăta denumirea întreprinderii, numele și pronumele a doi martori care au lucrat cu dv., adresa unde locuiește în prezent, dacă în momentul de față sînt sau nu salariați și unde anume, precum și perioada de reconstituire a vechimii, ziua, luna și anul. Dovezile de vechime, împreună cu actele de identitate, vor fi depuse la Secția prevederi sociale raională, de unde se pot obține și lămuriri suplimentare.

CUM AU FOST DESCOPERITE VITAMINELE

Se spune că Roma a fost salvată odată de niște găște care, prin gălăgia pe care o făceau, au dat de veste că se apropie dușmanul. Dacă lucrurile s-au întîmplat întocmai sau dacă nu este vorba decît de o legendă, nu se știe. Se știe în schimb foarte precis că niște găini au adus o contribuție considerabilă la salvarea omenirii de boli ale căror victime atingeau cifre impresionante.

În 1893 un tînăr medic olandez, pe nume Eijkman, se instală pe insula Iava — pe vremea aceea bîntuiau de un flagel înfricoșător cunoscut sub numele de „beriberi”. Boala aceasta nu făcea ravagii numai în Iava, ci și în China, Japonia, America de Sud, Africa — pe scurt, peste tot acolo unde orezul constituia unul din alimentele de bază ale populației. Eijkman încercă împotriva acestei maladii multe medicamente, dar toate eforturile sale rămăseră zadarnice, pînă cînd într-o bună zi îi veni în ajutor... niște găini.

Iată cum s-au întîmplat lucrurile. Trezînd o dată pe lingă un coteț de găini, tînărul medic observă că păsările prezentau toate simptomele bolii pe care încerca să o combată. Începu atunci să le studieze sistematic. Constată că găinile erau hrănite cu orez descosj și că era de ajuns să se adauge acestuia o cantitate de țîrșă făcînd din cojile boabelor de orez pentru ca boala să dispară.

Dar ce substanță, ce medicament miraculos confinea cojile boabelor de orez? La întrebarea aceasta a răspuns — ceva mai tîrziu — medicul polonez Funk, care în anul 1912 a sintetizat, din cojile de orez, o substanță cu proprietăți terapeutice. Aceasta a fost denumită vitamină, adică substanța vieții.

Mai tîrziu oamenii de știință au început să caute o substanță care să-i ajute în lupta împotriva scorbutului și au găsit-o în varza crudă, în coacăze, în lămîie etc. Aceasta era o altă vitamină. Tot cu ajutorul vitaminelor a fost învinsă și pelagra, boala care bîntuia în țările în care oamenii se hrăneau numai cu porumb.

Așa au fost descoperite vitaminele, al căror număr este în prezent de peste douăzeci. Multe dintre ele, printre care A₂, B₁, B₁₂, au fost descoperite de savanții sovietici.

Dezlegarea careului „RECOLTA”, apărut în nr. 34

ORIZONTAL:

- 1) Colectivizate. 2) Arate — Treiera. 3) Mana — Oier — Rac. 4) P — Util — Jug — C. 5) Auriu — C — Grota. 6) N — Iz — Mălai — Ol. 7) In — Aroma — Nori. 8) Eol — Bri-ceag — M. 9) Aur — An — Probe. 10) Etc — Prună — Ren. 11) Perne — Rata — At. 12) Ina — Rol — Acăja. 13) Catren — Stimat.

GIMNASTICA LA DOMICILIU

Complex de exerciții fizice pentru femeile lehuze, în primele săptămîni după naștere (IV)

de prof. Ana Maria ENĂCHESCU

① Din poziția culcat-rezemat: Ridicarea trunchiului în poziția șezînd și apoi răsucirea trunchiului spre dreapta și stînga, cu ducerea unui braț lateral, în partea în care se întoarce trunchiul. Privirea după braț.

② Din poziția șezînd (rezemat): Ducerea brațelor sus (inspirație), apoi coborîrea lor pe genunchi o dată cu îndoirea ușoară a trunchiului și aplecarea capului înainte (expirație).

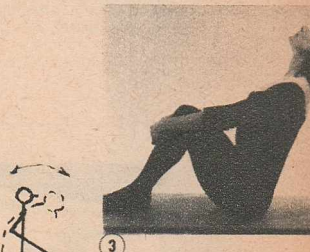
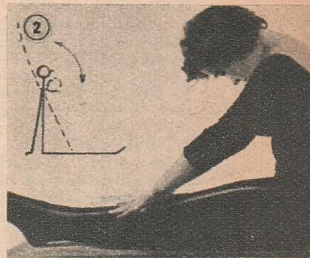
③ Din poziția șezînd cu genunchii aduși, brațele cuprinzînd genunchii: Arcuirea trunchiului pe spate, apoi îndoirea trunchiului în față.

④ Din poziția șezînd (cu spațele rezemat): Ridicarea brațelor oblic în sus (inspirație) și coborîrea lor (expirație).

⑤ Din poziția stînd pe genunchi: Ridicarea brațelor oblic în sus (inspirație) și coborîrea lor cu aplecarea ușoară a trunchiului (expirație).

N.A. Exercițiile se vor repeta de 2-4 ori, după dispoziția de mișcare a lehuzei. Vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de către lehuză numai cu recomandăția medicului.

N.R. Exercițiile complexului de gimnastică au fost executate de tov. prof. Maria Medes.

SE CLATINĂ REGIMUL DIEMIST

Într-un recent articol, consacrat celei de-a șasea aniversării a semnării acordurilor de la Geneva în problema indochineză (iulie 1954), săptămânalul francez „La Tribune des Nations” scria textual: „Larga mișcare antiamericană atinge în Vietnamul de Sud un nivel fără precedent”. Și revista explica: „Sud-vietnamezii sînt conștienți de faptul că Diem (Ngo Dinh Diem — dictatorul Vietnamului de Sud — n.a.) nu se menține la putere decît datorită ajutorului american”.

Intr-adevăr, în Vietnamul de Sud, aservit total imperialismului american, clica guvernamentală își menține privilegiile prin militarizarea crescîndă a țării, marasm economic, mizerie și un regim de teroare care — după propria expresie a autorului articolului din „Tribune des Nations” — „nu are egal decît în fosta dictatură a lui Li Siu Man și în cea a lui Batista”.

Din bugetul național — în care aproape o treime (5 miliarde piaștri) o constituie așa-zisul „ajutor american” — peste 40% sînt destinate cheltuielilor militare. Pentru a camufla pregătirile lor războinice, care contravin prevederilor acordurilor de la Geneva, autoritățile diemiste recurg la pretextul efectuării de „lucrări publice” de felul așa-zisei autostrăzi ce duce de la Saigon la Bien Hoa: „Dat fiind că acordurile de la Geneva nu permit S.U.A. să construiască baze militare aeriene în Vietnam — arăta un ziar din Saigon — S.U.A. construiesc un drum automobilistic care leagă Saigonul de Bien Hoa, pentru a-l putea folosi pentru decolarea și aterizarea avioanelor, printre care și avioane cu reacție”.

În acest timp, întreprinderile se închid unele după altele, numărul șomerilor e în continuă și masivă creștere. Nu demult însuși ministrul Economiei al Vietnamului de Sud a fost nevoit să recunoască faptul că în ultima vreme „puterea de cumpărare a populației a scăzut cu 75 la sută”. Numai în capitală — la Saigon — sînt peste 60.000 șomeri.

E drept că în ultimii cinci ani în bugetul Vietnamului de Sud au fost pompate din bugetul S.U.A. aproximativ două miliarde dolari. La ce au fost însă folosiți acești bani? Peste 50% au venit sub formă de avioane, gloanțe, puști automate... Iar restul... au dispărut în buzunărul fără fund al clicii lui Ngo Dinh Diem. Încercînd să preîntîmpine și să înăbușe orice protest împotriva acestor stări de lucruri, clica diemistă a declanșat o cruntă teroare. Lumea întreagă a fost zguduită de monstruoasa crimă din lagărul de la Phu-loi, unde au fost uciși în masă, prin otrăvire, peste 1.000 de oameni. După Phu-loi a urmat „operația de curățire” de la est de Nam Bo, unde peste 10.000 soldați și polițiști au transformat întreaga regiune într-o masă de ruine fumegînde. În cursul ultimilor șase ani, relatează același articol din „Tribune des Nations”, „persecuțiile autorităților diemiste au atins la fiecare zece persoane una, și o familie din trei. La activul acestei mașini represive figurează peste 14.000 de executați și 230.000 de deținuți politici”.

În ciuda sîngeroasei terori diemiste, în Vietnamul de Sud ia amploare mișcarea pentru înlăturarea regimului proamerican. Întregul popor sud-vietnamez cere ceea ce scria pe niște de manifeste difuzate recent în provincia Bin Din, unde se construiește o șosea strategică: „Afară cu clica lui Ngo Dinh Diem, sprijinită de americani”. „Imperialiști americani, jos mâna de pe Vietnamul de Sud”.

Mihai DIMA

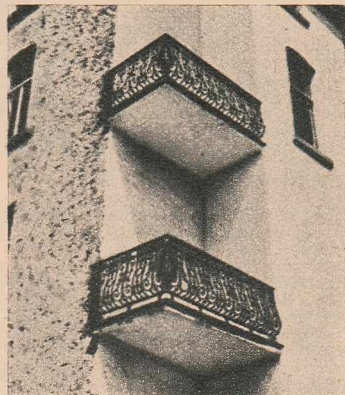
CEA DINTȚI ȚARĂ AFRICANĂ participă la un tirg internațional organizat de țările socialiste este Republica Ghana, care a figurat cu un stand la recentul tirg internațional de la Poznań (R.P. Polonă). Despre interesul stîrnit de această participare vorbește imaginea de față. În care delegatul Ghanei este asaltat de cei dornici să cunoască lucruri noi despre tînarul stat african.

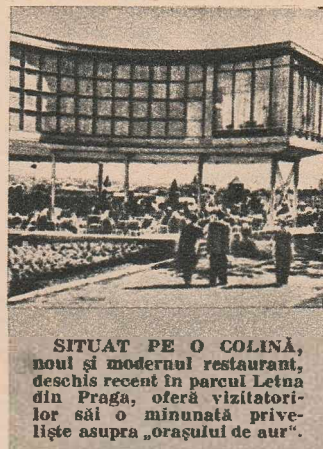
„CORABIA DEȘERTULUI” LA... 3.500 m ALTITUDINE. Din această fotografie reiese că, în afară de clasicul cadru al nisipurilor, cămillei — „corăbiei deșertului” — îi priește și decorul alpin. Aceste două „alpiniste” au urcat în munții Pamir (U.R.S.S.) pînă la înălțimea de 3.500 m.

PE CĂILE MĂESTRIEI... Tine-rele talente în ale graficiei dintr-un raion al Budapestei fac dovada priceperii lor, înghesbind la lînceală o „expoziție” pe asfaltul străzii.

OMISIUNE SAU NĂZBITIE? Arhitectul unei clădiri din Frankfurt pe Main (R.F.G.) a scăpat din vedere un mic „amănunt” a alcătuirii planurilor casei: proiectarea căilor de acces la aceste două balcoane. „Dacă nu cumva o fi vorba de o năzbitie arhitectonică, de felul celor care se pot întîlni destule în Occident...”

SITUAT PE O COLINĂ, noul și modernul restaurant, deschis recent în parcul Letna din Praga, oferă vizitatorilor săi o minunată priveliște asupra „orașului de aur”.

ÎN AJUTORUL CUBEI. Rafinînd în fabricile sale zahăr brut cuban, R.D. Germană își aduce astfel contribuția la întărirea independenței economice a Cubei. În fotografie: stive de saci de zahăr brut cuban, în fabrica de zahăr din localitatea Genthin (R.D.G.).

CA ÎN LEGENDA LUI REMUS ȘI ROMULUS... De data aceasta însă, locul lupoaicei a fost luat de o cățea, iar în situația unuia din cei doi gemeni legendari se află un pui de focă... orfan, găsit pe țărnișele Danemarcei.

UN VELODROM AL MAESTRILOR... În R.D. Germană ciclismul se bucură de o mare popularitate. Recent, a fost inaugurat la Karl-Marx-Stadt un velodrom modern, care va permite așilor ciclismului de pistă din R.D.G. noi performanțe.

NI E ANIMAL PREISTORIC, așa cum s-ar părea, ci o specie de șopîrta uriașă — cea mai mare din lume — existentă în prezent în insula Comodo din Indonezia. Avînd 2,75 m lungime și 90 kg în greutate, această voluminoasă reptilă este urmașa preistoricului mosasaur.

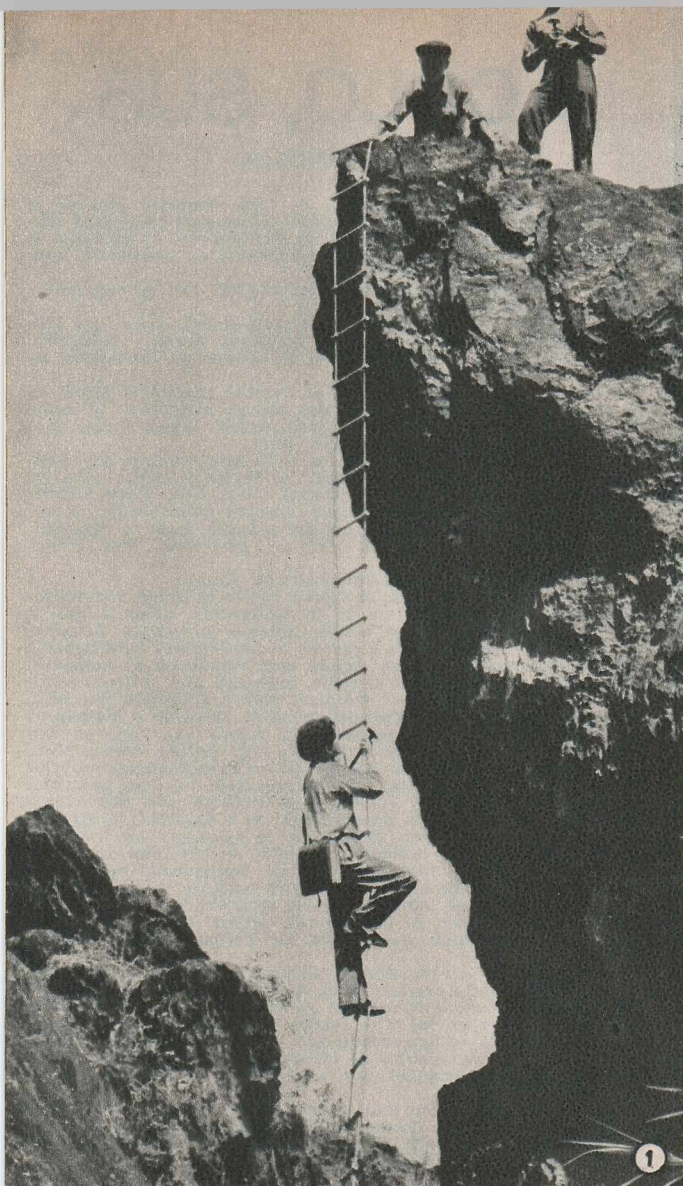
EXPLORÎND SUBSOLUL VIETNAMEZ...

Cho Dien este o regiune situată la aproximativ 160 km nord de Hanoi, capitala R.D. Vietnam. Acolo, la poalele munților ce înconjoară ca un brâu regiunea păduroasă a Cho Dien-ului, și-a instalat „statul major” expediția geologică vietnameză, care întreprinde prospecțiuni miniere în vederea descoperirii minereurilor de zinc și plumb cu care această regiune este înzestrată din belșug.

Plină de greutate este munca echipei de prospecțiuni. În condiții climatice vitrege, în luptă cu ceturile dense alternând cu ploii torențiale ce cad zile în șir, tinerii geologi reușesc să se apropie pas cu pas de ținta dorită: găsirea celor mai bogate zăcăminte și darea acestora în exploatare. Ei sînt ajutați în munca lor de experiența specialiștilor trimiși din Republica Socialistă Cehoslovacă frățească.

Succesele obținute pînă acum de expediția geologică de la Cho Dien cheazășuiesc obținerea de noi victorii pe drumul întăririi economice a R.D. Vietnam.

Redăm în pagina de față cîteva imagini din activitatea grupului de prospectori.

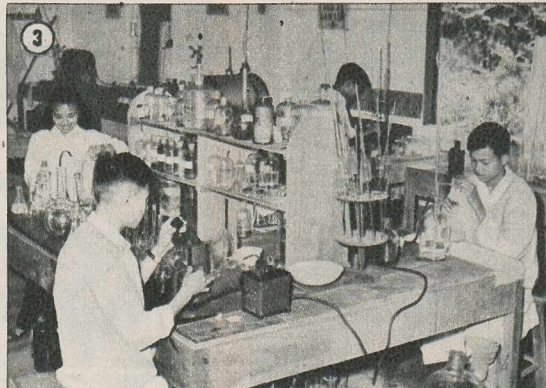
① În căutarea celui mai bogat filon de zinc, geologii vietnamezi trebuie adesea să dovedească și însușiri de alpinisti...

② Învățînd mînuirea polarografului, aparat folosit în electrochimie.

③ Aici se analizează conținutul în metal al minereurilor.

④ Urmărind cu atenție pe geologul cehoslovac, ale cărui cunoștințe sînt extrem de prețioase.

⑤ Voleiul este lubit atât în R.D. Vietnam cît și în R.S. Cehoslovacă. În consecință, o partidă între geologii „reprezentanți” ai celor două țări prietene.

REDACȚIA:
București, Piața Științei, Casa Poștală 3507 of. 33.
Tel. 17.60.10, int. 1744.

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei
„I. V. Stalin”.

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„IVANNA” (foto 1) — o producție a studioului „A. P. Dovjenko” din Kiev — este un interesant film sovietic, inspirat din evenimentele petrecute între anii 1940 și 1944 în Ucraina apuseană. El reface, pe baza unor documente de arhivă și a unor fapte reale, tabloul acestei perioade grele, în care poporul Ucrainei de vest, credincios puterii sovietice, a avut de dus o luptă erlenă contra dușmanilor coaliți împotriva sa: înfrîngerea naționaliștilor ucrainieni, sprijiniți vîdit de înalții prelați catolici, apoi cîmpăritorii fasciști, la rîndul lor susținuți de aceiași cercuri reacționare.

Eroina filmului — Ivanna — nu este o ficțiune, scenaristul inspirîndu-se din viața unei tinere din Lvov, care s-a jertfit luptînd pentru eliberarea poporului său.

„KATIA-KATIUSA” (foto 2) — de asemenea o producție a studioului „A. P. Dovjenko” din Kiev — ne prezintă portretul unei adolescente fermecătoare, înseris pe peliculă cu talent, vervă și gingașie de tînăra actriță sovietică Liudmila Krîlova. Măruntică, delicată, neasîmpărată, isteată și neobișnuit de voluntară, Katiusa — sofer pe un mare șantier comsomolist — face parte din categoria oamenilor care știu să urnească și munții din loc; energia ei nu se یرهște, iar tinerețea anilor nu o duce la nechibzuință. Cit despre romanul ei de dragoste, e emoționant tocmai prin limpezimea, sinceritatea sentimentelor.

„DATORIE DE PRIETEN” (foto 3) — film pentru tineret realizat de studiourile din Kiev — vorbește celor de o vîrstă încă fragilă despre o seamă de trăsături ce trebuie să-i conducă în viață: curajul, răspunderea personală, cinstea desăvîrșită. Peta, Timka și Igor, eroii filmului, sînt niște băiețași de vreo 13 ani, care acționează firesc, întotdeauna pe măsura vîrstei lor, și atunci cînd fac bine, și atunci cînd greșesc.

„CULISELE VARIETEULUI” (foto 4) — o producție a studiourilor vest-germane — vrea să exploreze, în maniera filmului psihologic, lumea pitorească și purtătoare de senzațional a artiștilor de circ. O femeie și doi bărbați alcătuiesc un trio de vestiți acrobați la trapez. Și, deodată, o

împuscătură! Femeia trage în partenerul care o urmărea cu asiduitate. Proces, scandal, o presă dornică de declarații „tari”, cît mai captivante. În locul acestora, o poveste tristă, cam fără logică, care încearcă să dea asasinatului și eroinei filmului toate circumstanțele atenuante. Se demonstrează deci că, împinsă de un trecut familiar nenorocit, eroina, din virtute, a apăsător pe trăgaci... Două lucruri foarte bune se găsesc în „Culisele varietelui”: o interpretă de o mare sensibilitate și finețe (Ingrid Andree) și un pasionant număr de echilibristică.

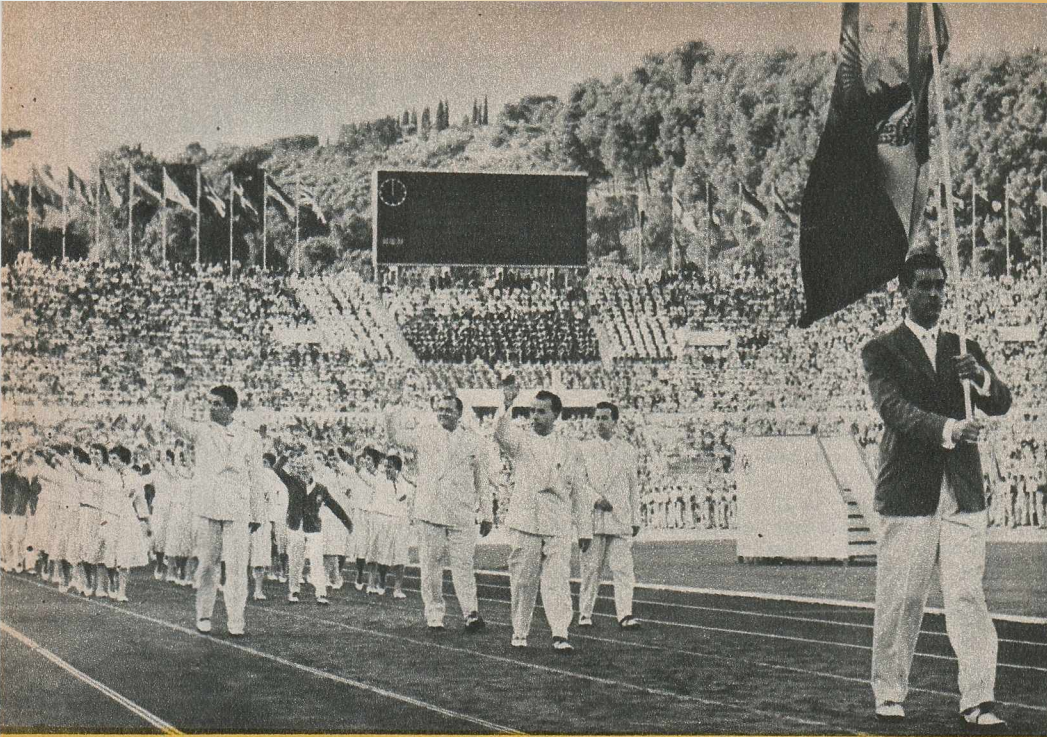
„ÎN UMBRA LEGII” — coproducție franco-cehoslovacă în culori și cinematograf — este, cu precădere, un film al spectaculo-

sului. Folosește splendidul peisaj al munților Tatra, cîntecul folcloric al acestor meleaguri, nuanțele picturale ale naturii, pentru ca o echipă de interpreți talentați, tineri și frumoși, să depene în fața noastră firul unui roman sentimental cam înclcit și misterios. Filmul nu este lipsit de calitate prin însăși desfășurarea de forțe ce o face (trebuie să menționăm că eroii principali sînt intruchipați de cunoscuții actori francezi Marina Vlady și Robert Hossein); ar fi fost de dorit însă ca, din poezia învăluită în negură a idilei dintre nebulosul Jean și luminoasa Eva, să rămînem cu o idee ceva mai consistentă despre oamenii care ne-au făcut un șir de confidențe de pe ecran.

ACOLO, SUS

de Al. MIRODAN

↑
Delegația Republicii Populare Române la cea de-a XVII-a ediție a Jocurilor Olimpice trece prin fața tribunei oficiale. Imediat după purtătorul drapelului R.P.R. — sulitașul Al. Bizim — conducătorii lotului nostru, în frunte cu fov. Aurel Duma, președintele U. C. F. S.

La ora cînd scriem rîndurile de față, Jocurile sînt pe la începuturi, dar primele rezultate, aflate prin mijlocirea aparatului de radio, ne îngăduie de la București să încercăm și să comunicăm mai departe cititorului un sentiment bun.

Cum să-l definim?
I-am spune sentiment de solidaritate sau de certitudine sau de consistență.

I-am spune, poate, sentiment de permanență. Sau i-am zice sentimentului acesta sentimentul prezenței firești, „naturale”, „obișnuite” acolo unde trebuia să ne aflăm și într-adevăr ne aflăm.

O explicație de două rînduri se impune. Există în sport, ca și în alte cîmpuri ale vieții sociale, succese meteorice: se înalță pe cerul valorilor un om sau o țară, urlesc lumea vreme de-o clipită apoi se topește în întineric. Gata.

Există de asemenea în sport ca și în alte cîmpuri ale vieții sociale succese cu caracter durabil: se înalță pe cerul valorilor un om sau o țară și rămîn instalați acolo. Sus. Împrejurările de-ar fi mai grele sau mai ușoare, norocul de-ar surîde ori ba, puterea care a dobîndit o dată succesul și-l păstrează, cu strădanii, cu dificultăți, cu fluctuații, dar și-l păstrează, bine înfipit, acolo sus.

Asta se întîmplă cu sportul nostru la Roma.

Acesta este răspunsul dat de sportul nostru la Roma, îndoielilor care socoteau că strălucirea de la Melbourne, acum 4 ani, a fost de tip „meteoric” și că, o dată explozia consumată, România se va întoarce jos, de unde a plecat, în anonimul caracterizînd sportul regimurilor trecute. Acesta este răspunsul și, auzindu-l prin mijlocirea aparatului de radio, încercăm aici și acum sentimentul bun al „instalării” trainice, sigure, dătătoare de calm, în regiunea superioară a sportului mondial. Helsinki și Melbourne n-au fost accidente, ci începutul unei reguli noi. Cine va mai putea trece, ca acum 20 de ani, peste noi, scriînd istoria Olimpiadelor? Am fost în finală, adică acolo sus la majoritatea probelor de canoă-canoe și, cu toate că performanțele nu s-au asemănat cu acelea de la trecutele Jocuri, Leon Rotman ne-a mai adus o medalie olimpică (prima pentru 1960: să o salutăm), echipajele celelalte au adus, iarăși, puncte (să le salutăm) dar mai ales confirmarea că locul canotorilor romîni se află aici, în rîndul întii. Pe podiumul învingătorilor la Melbourne, pe același podium la Roma, Leon Rotman asigură sportului nostru cu vîsle o continuitate. Apoi, miercuri, prima medalie de aur: D. Pîrvulescu la lupte clasice; și încă una de argint: I. Cernea la lupte categoria cocoș; și încă una de bronz: Ion Tăranu la lupte categoria mijlocie.

Am fost acolo sus și, surpriză plăcută, la ciclism, unde, întîlnind echipele foarte exersate și cu tradiție mare ale Occidentului (se știe că în Apus ciclismul este „sport național”), reprezentanții noștri au cucerit un loc 6 (e foarte, foarte mult și, mai ales, e un început) la contra-cronometru. Nu se cuvine să salutăm rezultatul ca pe-un vestitor al intrării ciclismului nostru (după canoaj, tir, box, handbal, scrimă și altele și altele și altele) în rîndul întii?

În sfîrșit, am început bine la mai multe discipline, urcînd treaptă cu treaptă spre finale, acolo unde sînt medaliile, punctele și calitatea, acolo unde ne este, nu dintr-o întîmplare și nu pentru o zi, locul, acolo sus.

Deși gimnastii n-au intrat încă în focul înfrecerilor, iubitorii acestei discipline urmăresc îndeaproape antrenamentele gimnastilor sovietici, candidați siguri la primele locuri. Iată, în fotografia de sus, pe Larisa Latfina (stînga) și Polina Astahova (dreapta) și, în fotografia din stînga la dreapta: Ludovic Zanoni, Aurel Șelaru, C. Voicu, antrenorul echipei, Ion Cosma (care în proba olimpică de fond pe șosea (175 km) s-a clasat pe locul cinci) și Gabriel Moiceanu.

Luptătorul român D. Pîrvulescu, cîștigător al primei medalii olimpice de aur.

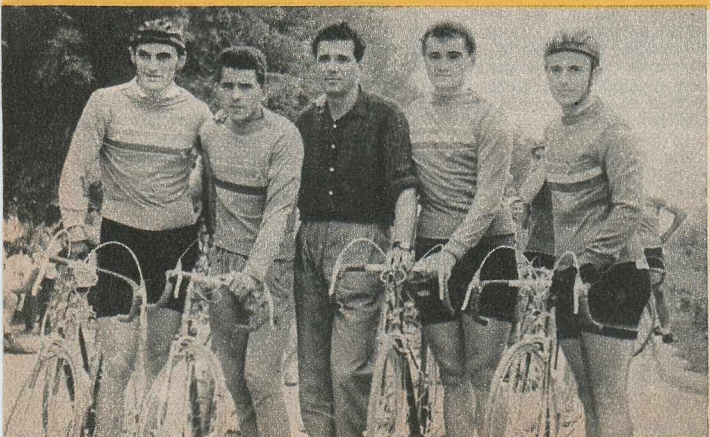

La categoria cocoș Ion Cernea a cîștigat o medalie de argint.

Leon Rotman, cîștigătorul unei medalii de bronz la canoă simplă.

Cicliștii romîni la Jocurile Olimpice au reușit să obțină rezultate valoroase, ținînd cont de condițiile grele în care s-au desfășurat probele și de adversarii deosebit de valoroși cu care s-au întrecut. În fotografia noastră, echipa R.P.R. care s-a clasat pe locul 6 la proba de 100 km contra-cronometru. De la stînga la dreapta: Ludovic Zanoni, Aurel Șelaru, C. Voicu, antrenorul echipei, Ion Cosma (care în proba olimpică de fond pe șosea (175 km) s-a clasat pe locul cinci) și Gabriel Moiceanu.

DE PE MUNTELE OLIMP LA ROMA

Conform străvechii tradiții, pe muntele Olimp a fost aprinsă flacăra olimpică, cu ajutorul razelor soarelui (foto 1); pînă la Roma torța a fost purtată de ațleți (foto 2), iar aci a fost instalată într-o imensă amforă (foto 3) unde va arde zi și noapte.

ÎNSEMNĂRI DE PE UN FRONT
AL ÎNTRECERII
PE PROFESII

CINE VA FI PRIMUL ?

de F. URSEANU

Fotografiile autorului

La Oradea, la câțiva pași de Crișul Repede, o fabrică care producea cândva doar clanțe de ușa, osii de căruță și sobe din tuci construiește azi mașini-unelte. Este vorba de uzinele „Înfrățirea”, în atelierele cărora se nasc acum, în serii mai mici sau mai mari, freze, raboteze, prese cu excentric, ciocane pneumatice — într-un cuvânt mașini și utilaje pe care România antebelică nu le putea avea decât din import. Și de care, desigur, nu se poate lipsi azi nici un atelier mecanic, nici o întreprindere metalurgică și cu atât mai mult industria constructoare de mașini. Aceasta-i pe scurt „cartea de vizită” a uzinei de pe malul Crișului Repede, rudă apropiată cu fabrica de strunguri din învecinatul Arad...

★

La poarta de intrare a uzinei „Înfrățirea”, muncitorii au fixat la începutul verii un panou. Pe el, nici un desen, nici un grafic, nimic deosebit care să stârnească atenția sau să atragă măcar cât de cât privirea omului care intră sau părăsește poarta întreprinderii. Și, totuși, privit mai îndeaproape, panoul respectiv are darul să provoace interes: textul său — sobru, precis — recomandă pe cei șaptesprezece „capi de promoție” ai ultimei întreceri pe profesii. Așadar, înainte chiar de a intra în uzină, facem cunoștință cu cel mai bun strungar din fabrică, cu cel mai bun forjor, cu cel mai bun frezor, electrician, turnător și așa mai departe, până la epuizarea celor 17 meserii de bază care alcătuiesc colectivul de aici. Prin urmare, panoul cu textul său modest nu înfățișează altceva decât rezultatul unei importante acțiuni legate de întrecerea socialistă. Mai exact: este vorba de întrecerea pe profesii — o formă nouă de emulație, care a început să fie promovată în aproape toate întreprinderile industriale ale țării...

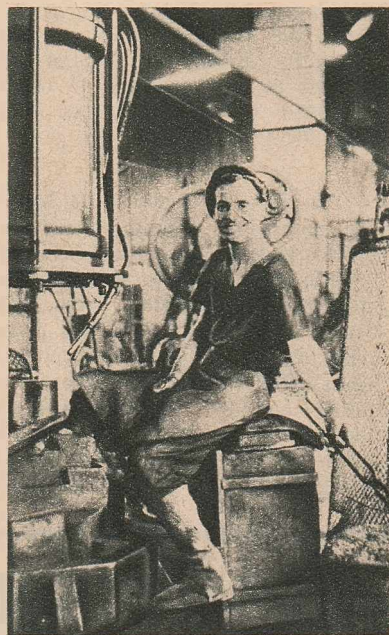
★

... Muncitorul Vasile Petricou își va menține oare și în viitor titlul de cel mai bun frezor pe fabrică? Precizia cu care lucrează și timpul record de execuție a lucrărilor sale par a constitui o

chezăsie a succesului. Sînt totuși încă 39 de frezori care luptă pentru cucerirea acestui titlu și care, pînă la sfîrșitul actualei etape, pot obține mai multe succese în muncă chiar și decât actualul deținător.

Francisc Csatári va reuși să se mențină primul din cei 57 de concurenți care luptă alături de el pentru titlul de cel mai bun turnător?

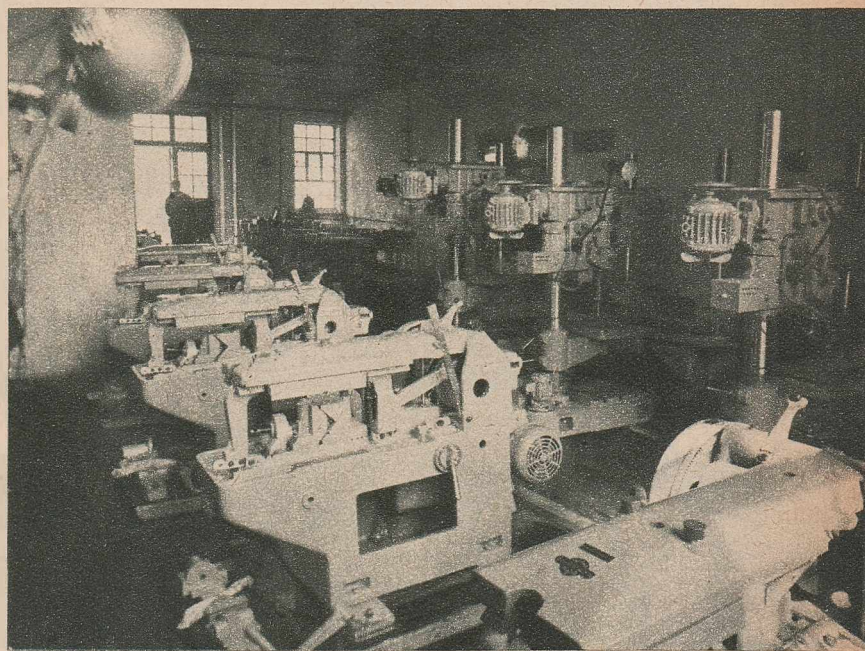
Vekerdi, „recordmen” în strungit, „înfruntînd” 140 de oameni de aceeași meserie, va continua să-și păstreze titlul de cel mai bun strungar?

În întrecerea pentru fabricarea sutelor de mii de bile necesare mortarilor de ciment se află și forjarul Ioan Pop. Echipa sa produce pînă la 3.500 de bile pe schimb.

Iată cîteva din numeroasele întrebări pe care și le pun nu numai cei 772 de metalurgiști ai uzinei

Tehnicianul Ion Tordai, responsabil cu întrecerea, ne explică: «Cine credeți că poate fi „cel mai bun”? Cel care depășește planul, cel care nu face rebuturi, cel care realizează economii, cel care nu lipsește, nu întirzie și multe altele...» Regulamentul întrecerii pe profesii nu-i chiar atât de simplu...

În fiecare zi noi mașini-unelte părăsesc halale de fabricație și așteaptă să fie expediate beneficiarilor.

„Înfrățirea” antrenați în întrecerea pe profesii, ci și ceilalți salariați de aici, care urmăresc pasionați mersul întrecerii. Mai ales că acum, în toamnă, se încheie o etapă a întrecerii și, o dată cu aceasta, se conferă și noile titluri...

Problema respectivă suscită și o discuție. Ce urmărește întrecerea

pe profesii? În general, două obiective. Primul: întrecerea pe profesii — formă de întrecere socialistă mai mobilizatoare — trebuie să constituie un mijloc eficace de creștere a productivității, de îmbunătățire a calității muncii fiecărui om; ea trebuie să ducă în același timp la ridicarea celor rămași în urmă. Al doilea: reali-

Peste 50 de școlari din Ploiești și din Cîmpina au venit cu profesorii lor la uzinele „Infrățirea” din Oradea. Scopul vizitei? Să vadă cu ochii lor cum sînt construite aici mașinile-unelte, la care ei fac practică în orele de politehnizare. Iată-i deci acum față în față cu o uriașă mașină de robotat piese marl, primind explicațiile tehnicienilor.

zarea și depășirea planului, economii cît mai mari. Pentru realizarea acestor obiective luptă metalurgistii de la „Infrățirea”. Documentele celui de-al III-lea Congres al partidului le-a insuflat un nou elan și-i ajută să realizeze acum, în această a doua jumătate a anului, mai mult decît au realizat în primul semestru. Exemple în legătură cu activitatea din ultimele săptămîni sînt multe. La forje, printre puternicele ciocane care zi și noapte turtesc și modelează oțelul, trei meșteri forjari: Iuliu Vaprejan, Ioan Pop și Al. Horvath se întrec pentru a da productivitate cît mai mare, pentru economii cît mai substanțiale. Bătălia întrecerii, aici la forje, nu se duce numai pentru forjarea în cele mai bune condiții a pieselor pentru mașini-unelte care se construiesc în fabrică, ci și pentru un produs fabricat exclusiv de forjari: bile. Sute de mii de bile din oțel, bile de toate mărimile, pentru toate morile de ciment, pentru toate concasoarele de minereu. Iar Vaprejan, Pop și Horvath, împreună cu echipele din care fac parte, întrecîndu-se, au reușit de curînd ca fiecare schimb să ajungă la o producție de circa 3.500 bile pe schimb. Înainte cu o lună-două, palmaresul fiecăreia din cele trei echipe de forjari nu se urca la mai mult de 2.000 de bile, iar tendința este să se ajungă în viitor la 4.000 bile produse într-un schimb, de o echipă. Și nu numai atât: Vaprejan, Pop și Horvath — fiecare în parte — tînde să cucerească și titlul de „cel mai bun”, deținut în prezent de forjarul Carol Kovaci. Vor reuși oare? Greu de spus, întrucît Kovaci și forjarii din echipa sa dau acum și ei cu 20 la sută mai multe piese decît prevede planul.

Dincoace de forje și de halele de montaj se găsește turnătoria, acolo unde se nasc din fontă corpurile și o bună parte a pieselor pentru mașini-unelte. Piese grele — le mișcă doar macaralele podurilor rulante. Titlul de „cel mai bun” îl deține la ora aceasta un tînar cu fața smeadă, oarecum timid. O parte din timpul său liber și-l petrece în mijlocul tovarășilor săi de muncă, discutînd

cu ei despre cărțile ce le-au citit, îndemîndu-i să citească cît mai mult. Numele lui este Francisc Csatári și se pare că bunele rezultate ale muncii sale din ultima vreme îl vor menține și în viitor pe locul întîi. El, Francisc Csatári, împreună cu Gheorghe Gherdan, un bun organizator, cu Alexandru Buidoșă, candidatul de partid Gheorghe Pitea și cu alți muncitori cu experiență au contribuit la lichidarea unor lipsuri care se iviseră la turnătoria pe la începutul anului și care influențaseră într-o oarecare măsură asupra creșterii prețului de cost al produselor fabricate în uzină. Așadar, comunității și muncitorii cu experiență din turnătorie, ajutați de către organizația de bază, au reușit să reducă în bună măsură numărul de piese rebutate, au reușit acum să alimenteze din vreme și în condiții mai bune secțiile de prelucrare, au reușit să contribuie la realizarea pe fabrică a unei economii de aproape două sute tone de metal.

★

Uzina de care vorbim e în plină dezvoltare. În apropierea atelierelor existente azi, acolo unde cu 2-3 luni în urmă era încă teren viran, se înalță acum fundațiile și primele ziduri ale unor noi și moderne hale. Astfel și aici, la Oradea, pe malul Crișului, industria grea își dotează copios una din unitățile sale. O unitate care, așa tînară cum este încă, a reușit să înzestreze la rîndul ei cu mașini-unelte construite în țară multe fabrici și uzine românești. Ei bine, acestei fabrici îi revine între anii 1960 - 1965 sarcina creșterii producției globale cu mai mult de două ori. O sarcină care înseamnă sute și sute de mașini-unelte și care izvorăște din hotărîrile Congresului al III-lea al P.M.R.

Iată de ce constructorii de mașini-unelte de la Oradea se străduiesc să răspundă cu elan marilor sarcini care le stau în față. Și iată pentru ce ei folosesc printre alte forme ale întrecerii socialiste și întrecerea pe profesii, în cadrul căreia fiecare strungar, fiecare forjar, turnător, frezor sau lăcătuș luptă pentru a fi „cel mai bun” în meseria sa pe fabrică...

BERBECII CU LÎNĂ DE... AUR

La Palas, la doi pași de Constanța, cîțiva oameni de știință lucrează mîna-n mîna cu ciobanii. Și unii și alții urmăresc și în laborator, și în saivane același obiectiv: transformarea oilor de calitate a doua și a treia în oi cu lînă fină. Activitatea de care vorbim se referă la dezvoltarea faimosului merinos de Palas — „oia spaniolă”, care furnizează cea mai bună materie primă pentru fabricile de tofe.

În momentul de față 35 la sută din oile existente în regiunea Constanța sînt oi cu lînă fină și se depun stăruințe pentru ca în cîțiva ani toate oile din regiunea Constanța să fie de rasă merinos. Excepție vor face, la început, doar cele din regiunea bălților și a Deltet, care vor furniza lînă semifină.

În primăvara asta, la stațiunea experimentală zootehnică de la Palas — patria merinosului românesc — oile au fost deosebit de prolifiche: la fiecare sută de oi s-au născut 140 de miei de merinos. Aceasta constituie desigur un record. Rezultatele bune au depășit hotarele regiunii experimentale și au fost înregistrate și în nenu-

mărate gospodării colective și de stat așezate în centrul regiunii Constanța, pe coasta mării sau pe malul Dunării. Berbecii stațiunii Palas și însămințările artificiale făcute în toamnă au făcut ca mii de oi cu lînă semifină să dea naștere unor miei merinos veritabili. Bătălia aceasta pentru creșterea și ameliorarea rasei va face ca în viitorii cîțiva ani Dobrogea să poată furniza anual industriei textile peste 4.000 tone lînă.

...Stațiunea Palas își are și ea „recordmenii” săi. E vorba de... berbecii care furnizează cea mai mare cantitate de lînă fină. Unul dintre aceștia — „Toboșarul” — a dat la tunsoarea din vara aceasta nu mai puțin de 25,3 kg lînă. Ce reprezintă această cantitate de lînă? După afirmațiile specialiștilor, berbecul respectiv poate furniza singur materia primă pentru circa opt costume barbătești...

Mitul străvechii legende a argonauților plecați în căutarea lînii de aur pe tîrîmul Mării Negre pare să se transforme în realitate: la Palas se nasc și cresc acum oi cu lînă de valoarea... aurului.

Fr. U.

Trei recordmeni ai lînii de... aur. „Toboșarul” (primul din dreapta) a dat 25,3 kg lînă.

„Mamele”, alături de „ediția” merinos din primăvara anului 1960.

UCENICIE PLĂCUTĂ

V ara... zăduf... O „expediție” echipată cu toate cele necesare unui drum lung și anevoios urcă pieptiș unul din versantele Kara-Dagului (Crimeea). Din când în când membrii expediției își întrerup urcușul și coloana se împrăstie; unii ridică câte o piatră pe care o examinează cu atenție, alții cercetează solul, discută sau admiră frumusețea împrejurimilor (foto 1). Ei... dar ce fel de expediție o mai fi și asta? Sînt... unu, doi... zece... doisprezece... cam douăzeci de pionieri. Expediție de pionieri? E drept că printre ei sînt și cîteva persoane mai vîrstnice. Conducătorii, pesemne. Iată-l pe geologul Andrei Sergheev, aspirant la universitatea din Leningrad, membru — pînă acum cîteva ani — al clubului tinerilor geologi „Academicianul Obrucev” de la Palatul pionierilor din Leningrad. Pionierii, așa după cum cred că ați ghicit și dumneavoastră, sînt și ei membri ai aceluiași club, dornici să deprindă „pe viu” cele învățate în atelierul și muzeul lor din Leningrad. E o ucenicie cum nu se poate mai plăcută, pe care micii geologi o fac în cele mai pitorești colțuri ale patriei, studiind formarea straturilor, detectarea zăcămintelor prețioase, urme de animale eractice etc.

— Și astea?... Astea ce fel de roci sînt?... — par să-l întrebe ucenicii Vitea Ivanov și Lena Gherasimova pe Andrei Sergheev (foto 2).

Aceste roci împreună cu altele descoperite și adunate de harnicii pionieri vor fi împachetate (foto 3) și trimise la Leningrad unde parte din ele vor îmbogăți colecțiile muzeului geologic al clubului, iar altele vor fi dăruite școlilor și muzeelor din țară.

Ce-i drept, drumurile nu-s întotdeauna ușoare, lipsite de primejdii, dar... un geolog trebuie să fie și alpinist (foto 4).

... Și pe urmă, nici satisfacțiile pe care le află în vârful muntelui nu-s de leșdat (foto 5).

Se-nîmplă uneori ca locurile colindate de tinerii cercetători, pe lîngă importanța lor geologică, să fie legate și de anumite evenimente din istoria patriei.

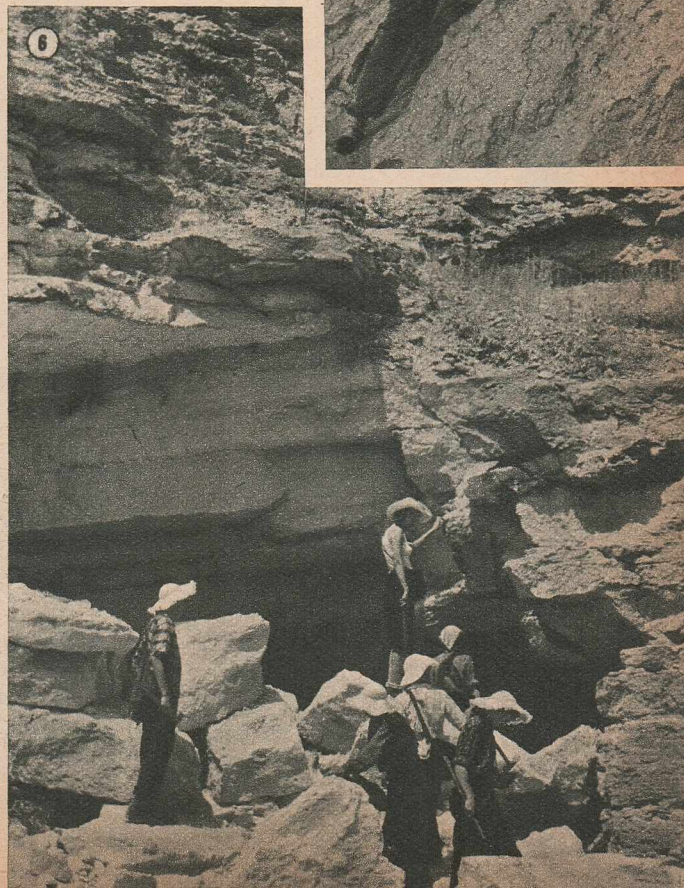
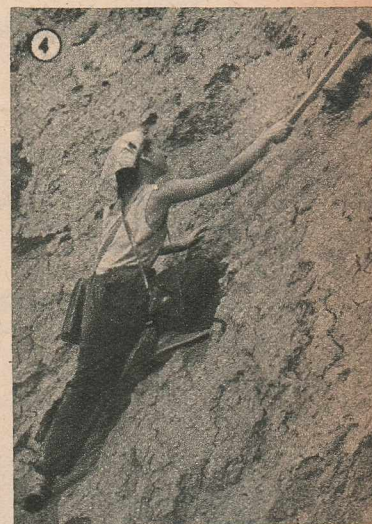
Astfel, una din aceste expediții, organizată la carierele de piatră din Kerçi, le-a dat prilej viitorilor comsomoliști să cunoască vestitele grote unde în anii de război se adăposteau partizanii (foto 6).

Sînt aproape doisprezece ani de cînd a luat ființă la Palatul pionierilor din Leningrad clubul tinerilor geologi „Academicianul Obrucev”. Doisprezece ani de cînd harnicii ucenici pornesc în fiecare vacanță să adune o dată cu pietrele și minereurile viitoarelor colecții cît mai multe și temeinice cunoștințe care într-un viitor apropiat să însemne și pentru ei: mai mult cărbune, mai mult petrol, mai mult fier, mai multe construcții pentru patria lor dragă, pentru comunism!

Splendidă ucenicie!

George OLTEANU

Fotografii de A. RITOV

SE DESCHID ȘCOLILE

Fotoreportaj de Irina OPRAN (text)
și S. STEINER (fotografii)

... Și au pornit nerăbdători și curioși să dea roată clădirii. Nu era numai un drept al lor, ci și o datorie s-o „descopere“... s-o cunoască.

A apărut dintr-o dată în mijlocul parcului în care se jucau. A apărut cu zgomot, cu forfotă, cu multe materiale care au umplut micile alei, lăsându-i gură-cască. Apoi a crescut iute, ca-n poveste, pentru că pînă și liniile pe care duminica îi vedeau de obicei plimbându-se pe aleile aceleiași grădini și-au îmbrăcat salopeta, urcându-se pe schele alături de zidari, pentru a da zor și ei.

— Ce faceți aici, nene?

— Vă clădim vouă o casă. Vă facem proprietari.

... Și ca orice proprietari au fost dornici să-și cunoască domeniile...

— Întîi să vedem cît e de mare!

— Și să vedem cite intrări are!

— Și cite ferestre!

— Nu te superi, nene, la fiecare fereastră este cite o clasă?

— Poftiți înăuntru ca să vă lămuriți mai bine. Nu dumneavoastră veți locui aici?

— În toamna aceasta mergem la școală!

— Felicitări! Atunci vă rog poftiți, înăuntru e totul gata.

— Și băncile?

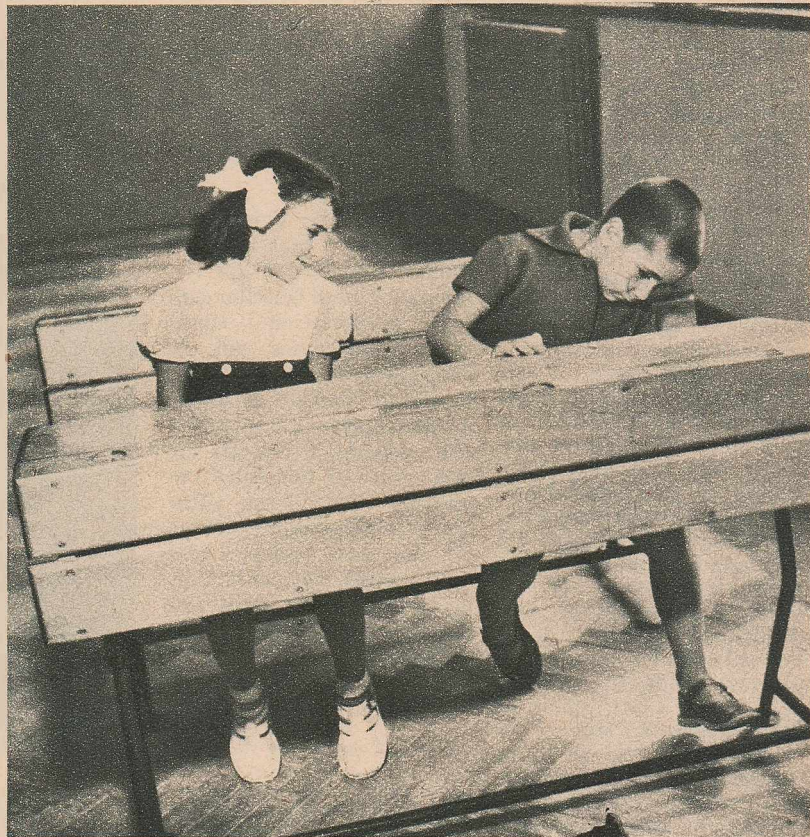
— Și băncile! Intrați și alegeți-vă una pe măsură.

... Ca-n poveste! În casa cu multe uși, cu zeci de ferestre strălucitoare-n soare intri singur și apoi trebuie să descoperi singur locul anume unde se află... banca cu pricina.

Dar cine caută găsește!

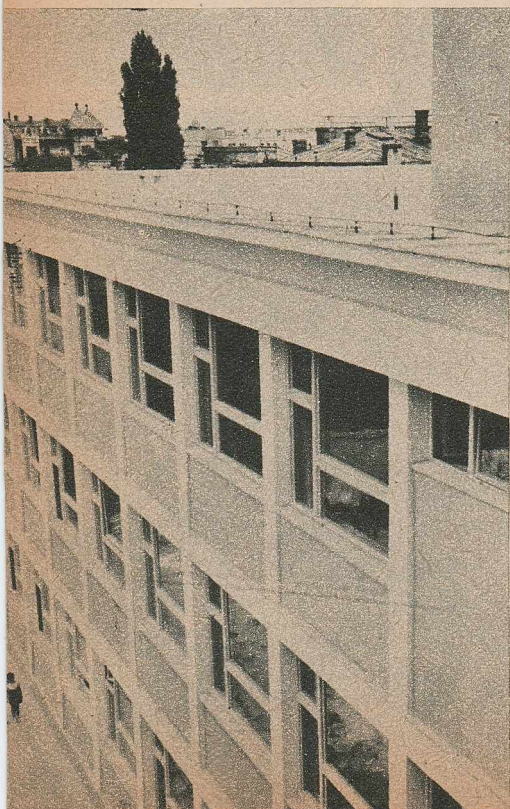
Și acum lucrurile s-au limpezit. Clădirea mare, apărută dintr-o dată în mijlocul unei foste grădinițe cu petunii, și-a pierdut misterul dar a căpătat farmecul unei noi cunoștințe. Aici, totul este pentru noi, copiii; deci, totul e binevoitor, luminos, făcut anume să ne folosească. Și ce mulți vom fi!! Vom umple culoarele cu urme de pași mici și grăbiți, vom cerceta totul, totul: laboratoarele noi în care stau ascunse minuni necunoscute încă, atelierelor în care mîinile vor învăța să devină sprintene și ascultătoare... Aparatele, hărțile vor prinde viața, vor fi dornice să fie utile... La zgomotul pașilor mici, toate ușile se vor deschide larg.

Poate aceasta e într-un fel povestea anotimpurilor. Toamna roadelor pîrguite devine din nou tînără — tînără și plină de viață. E un anume zgomot care o trezește... un ropot de pași mici ce grăbesc pe scările de piatră ale școlilor.

„Nu te superi, nene, la fiecare fereastră este cite o clasă?“ „Poftiți înăuntru ca să vă lămuriți singuri“.

Și au pornit nerăbdători și curioși să dea roată clădirii.

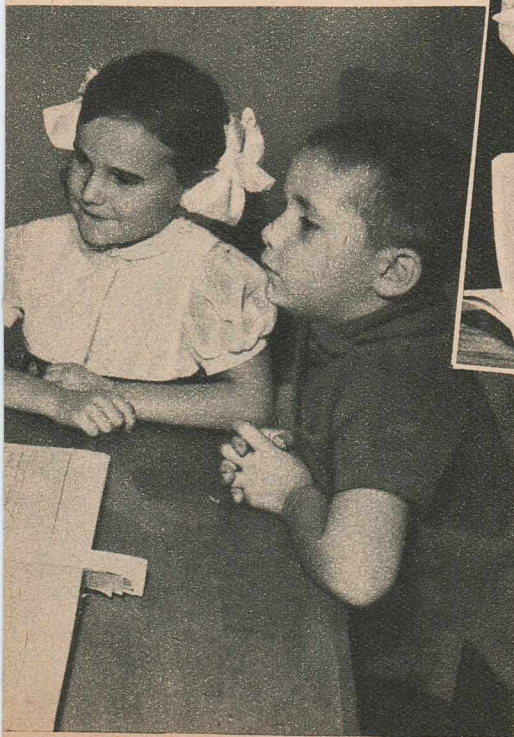

↑ Iată și banca—banca anume pregătită pe măsură, pentru Mihaela Pantazi și Victor Laurențiu Lazăr, elevi în clasa I.

„Cîți copii vor veni în școala noastră, tovarășe directoare!“ „Aproape o mie încă în anul acesta. Dar numărul elevilor va crește o dată cu blocurile noi ce se vor ridica pe noua magistrală Mihai Bravu. Cartierul în care ați crescut va căpăta o nouă înfățișare“.

...zi de înscriere la noua
școală ridicată în Parcul
Colbuhin—Școala de 7 ani
nr. 56. →

Și iată nolle bu-
curii... uniforma,
ghiozdanul, caie-
tele, creioanele
și cartea!

Cronică de cartier

de Silviu GEORGESCU

În cartier e animație. Animație mai multă decât de obicei. De ieri, de ia prinț, de cînd a apărut anunțul, nu mai e chip să treci pe dinaintea librăriei. Tineri, bătrîni, de toate vîrstele. Unii intră, alții ies. „Cărți școlare!”... „Au sosit cărți școlare pentru clasele VIII-XI”.

— Ușa, vă rugăm! Lăsați ușa liberă!...
Tovarășul Nica, responsabilul unicirculația...
— Fizica pentru clasa a X-a?...
Calete pentru socoteli, aici, la rechizite... Este... Și geografia toate. Tovarășa Nina! Avem de la tovarășu'!... Nu, vă rog! N-ai citit hotărîrea? Pentru clasele I-VII școală...
Cărți școlare!... Au sosit cărți școlare... Părinți și copii au dat devenit dintr-o dată mică, neîncă-mare... rechizite ca un stup... zor creioane colorate, vînzători în ha-cumpărători...
— Alțeva, vă rog?
— Nimic, sănătate!

Tovarășul Sandu leagă frumusele cele două pachete: unul cu cărți și rechizite de-a VIII-a pe care-l întinde omulețului oacheș în bluză cenușie pătată de ulei, celălalt pachet... Omulețul se-ntoarce și caută din ochi.
— Doruleț! — strigă. Ia la tata caietele! Doruleț!...
Doruleț e alături, la raionul „Utos” cu cheiță și arc. Taică-său a cam priceput el ce-l așteaptă. Nici mort n-o să se lase acum Doruleț pînă n-o să-l convingă să-i cumpere Utosul. Ehe! Cu-ntoarce la Utosuri! Da, și patru a demontat pînă acum.
— Da' p-astă, gata! Nu-l mai desfac singur! — încearcă o nouă să-l desfac, să-l ung...
— Bine, bine... Lasă, altă dată! Acum, uite... o să ai altă treabă... Incepi școala și...
Doruleț — nimic. Simte că i-au sosit ajutoare: tovarășul Nica, res-pnsabilul, și vînzătoarea de la jucării. Așa că... executarea!

Și omulețul n-are încotro. Utosul

trece după o scurtă revizie la am-balaj și de acolo...
— Să-l stăpînești sănătos, puîșor!
Ce zici că e tăticul?

— Montor! — se grozăvește Do-rulet. Montor la „Semănătoarea”.
Tovarășul Nica mai are o idee. Se-ntoarce spre montor. Tușeste.
— Da'... Astuia! Nu-i luăm nimic? — arată spre pachetul cu cărți și calete pe care omul îl ferește cu grijă la subsuoară. În ce clasă zici că e?

— Păi, a opta... dar...
— A opta? Ei, poftim! Frumos!... A muncit mititeul de el ca să ia cu bine examenul și duimneata nici măcar atîta bucurie nu vrei să-i faci... Ia să vedem ce i s-ar potrive mai bine?!

— Si tovarășul Nica începe să sco-tească prin rafturi, să despache-cu o multime de cutioare și cutii. Între timp, lăsați fără îndrumător, cumpărătorii s-au poticnit și ei dinaintea raionului cu jucării.
— Poftim, modele de traforaj, ping-pong sau... asta! — scoate la iveală tovarășul Nica o splendidă anvelopă de fotbal. Asta cred că i s-ar potrive cel mai bine.

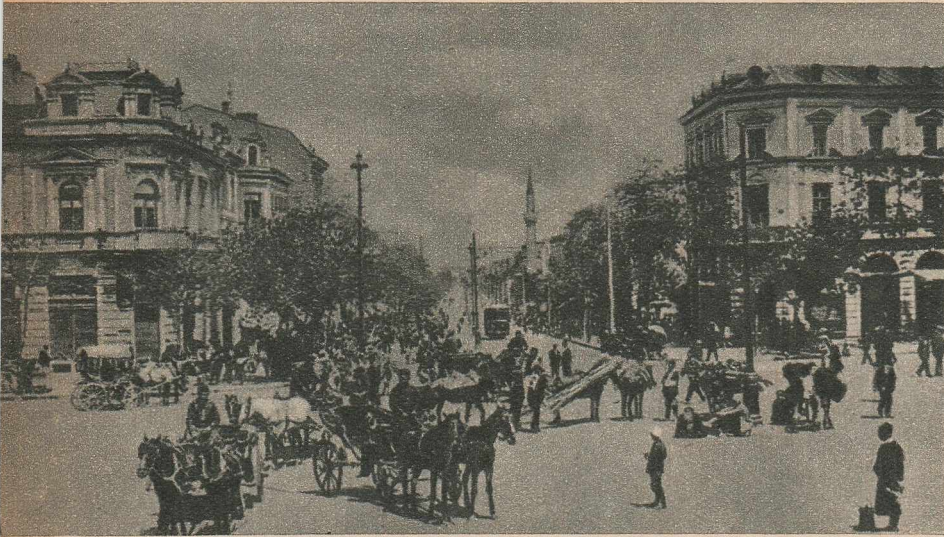
— Crezi?
Omulețul, tatăl lui Doruleț, e gata-gata să pufnească în ris. Res-pnsabilul observă. Observă și pri-cepe numaidecît. Aha! Se vede că e vorba de o fetiță.

— Tovarășa Nina! — strigă. Mai avem masinuțe din acelea electrice de cusut?... Sau... stați! Să vă dau o păpușă cu...
Omulețul ride cu lacrimi. Celălalt îl privește descumpănit:
— De ce? Una mare — maaare de tot, care închide și deschide ochii. Cred că merge și pentru clasa a VIII-a. În definitiv, un cadou oricum tot trebuie să-l le-tel de el...
— O fi muncit, dar vezi... dacă-i vorba de cadou, mititeul ar prefera un portofel de ras sau măcar țigările...
Tovarășul Nica rostogolește niște ochi la tel de contrarietate ca ai vîrft capul:
— Cine?
— Mititeul... — adică eu. Eu am trecut într-a VIII-a.

Mare mai e aglomerația la libră-ria din cartierul nostru, în aceste zile...

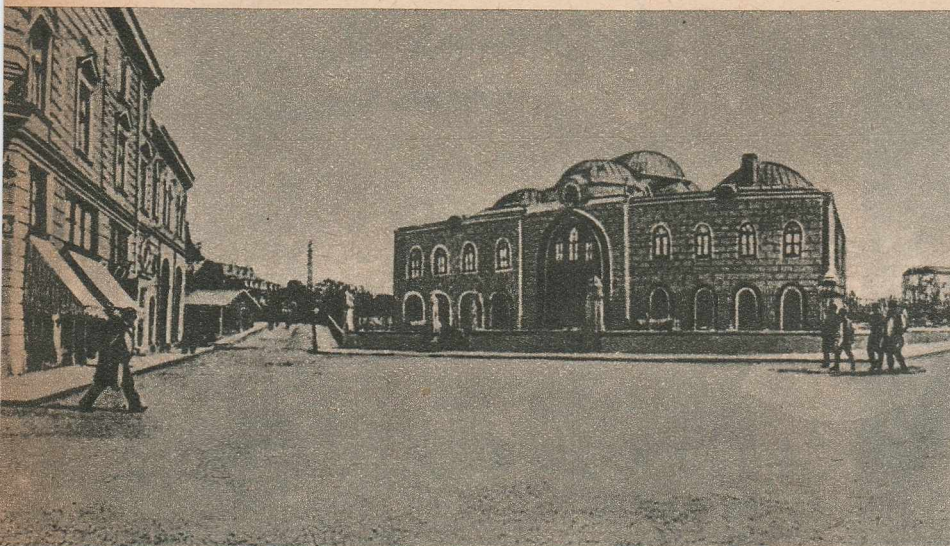
SOFIA de ieri și de azi

de Sevar ZAGORCINOV

↑ Așa arăta prin 1906 actualul bulevard „Gheorghe Dimitrov” (fotografia din stînga) și așa arată azi (fotografia din dreapta).

↓ Piața „9 Septembrie” în 1910 (fotografia din stînga) și azi (fotografia din dreapta).

Aproape că nu există zi în care tîrnăcopul săpătorului să nu dea la iveală noi și noi mărturii ale istoriei multisekulare a orașului Sofia. Să ne oprim puțin asupra Sofiei din ultimii 40-50 de ani, plimbîndu-ne împreună de la cîmpia mlăștinoasă aflată pe locul unde e azi Adunarea Națională și pînă la bulevardul modern dintre Parcul Libertății și complexul de locuințe noi „Lenin”, format din 40 de blocuri cu 600 de apartamente.

Și, pentru ca plimbarea noastră să fie mai instructivă, să ne luăm un însoțitor. De pildă pe unul din clienții de acum jumătate de veac ai cafenelei „Makedonia”, desprins dintr-o fotografie a vremii și îmbrăcat cum era moda pe atunci.

După ce ne-am plimbat prin oraș, am oprit mașina.

— Unde sîntem? — întrebă uimit originalul nostru însoțitor.

— În piața bisericii „Sfeti Cral” de altădată — îl lămurii.

— Nu se poate — răspuse el privind la Magazinul Central Universal ZUM, la Casa partidului și la marele Hotel Balcan. Păi unde sînt carele țărănilor veniți la tîrg, unde e mulțimea de femei din fața bisericii „Sfînta Petca”?...

— Iată-le — îi arătăi un grup de femei ce priveau la bisericuța aproape intrată în pămînt, păstrată ca un monument grăitor al trecutului nostru istoric.

Era un grup de turiști ce tocmai se opriseră în fața bisericii.

— Nu cumva vrei să cred că acestea sînt femei venite de la țară?... Cu rochițele astea scurte și părul tuns scurt, ba uite și una purtînd pantaloni!

Și mai mirat a rămas însă cînd i-am spus că la sfîrșitul anului 1959 Sofia număra 236 de fabrici și uzine cu peste 100.000 muncitori, ce dădeau cu circa un sfert din întreaga producție industrială a Bulgariei.

Nemaiștiind ce să zică, mă întrebă timid:

— Da' în magazine au sosit ceva noutăți?

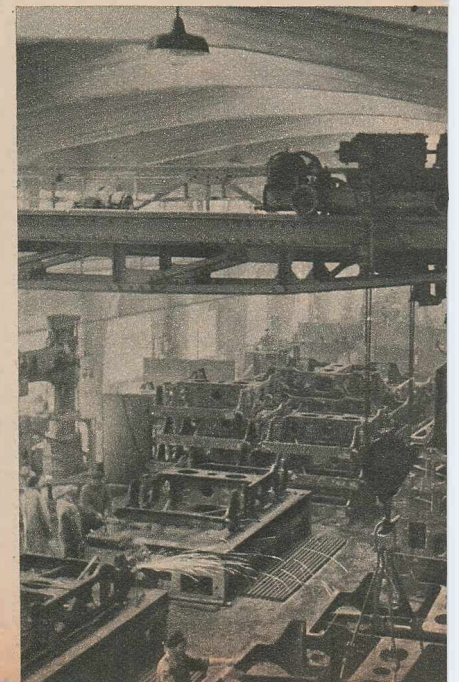
— Desigur. Recent s-a deschis un magazin de televizoare și lumea se îmbulzește să-și cumpere aparate, televiziunea emițînd cu regularitate programe din turnul nou din Parcul Libertății.

Vădit, ultimele mele cuvinte îl nedumeriră cu totul pe omul meu de altădată. Copleșit, spuse:

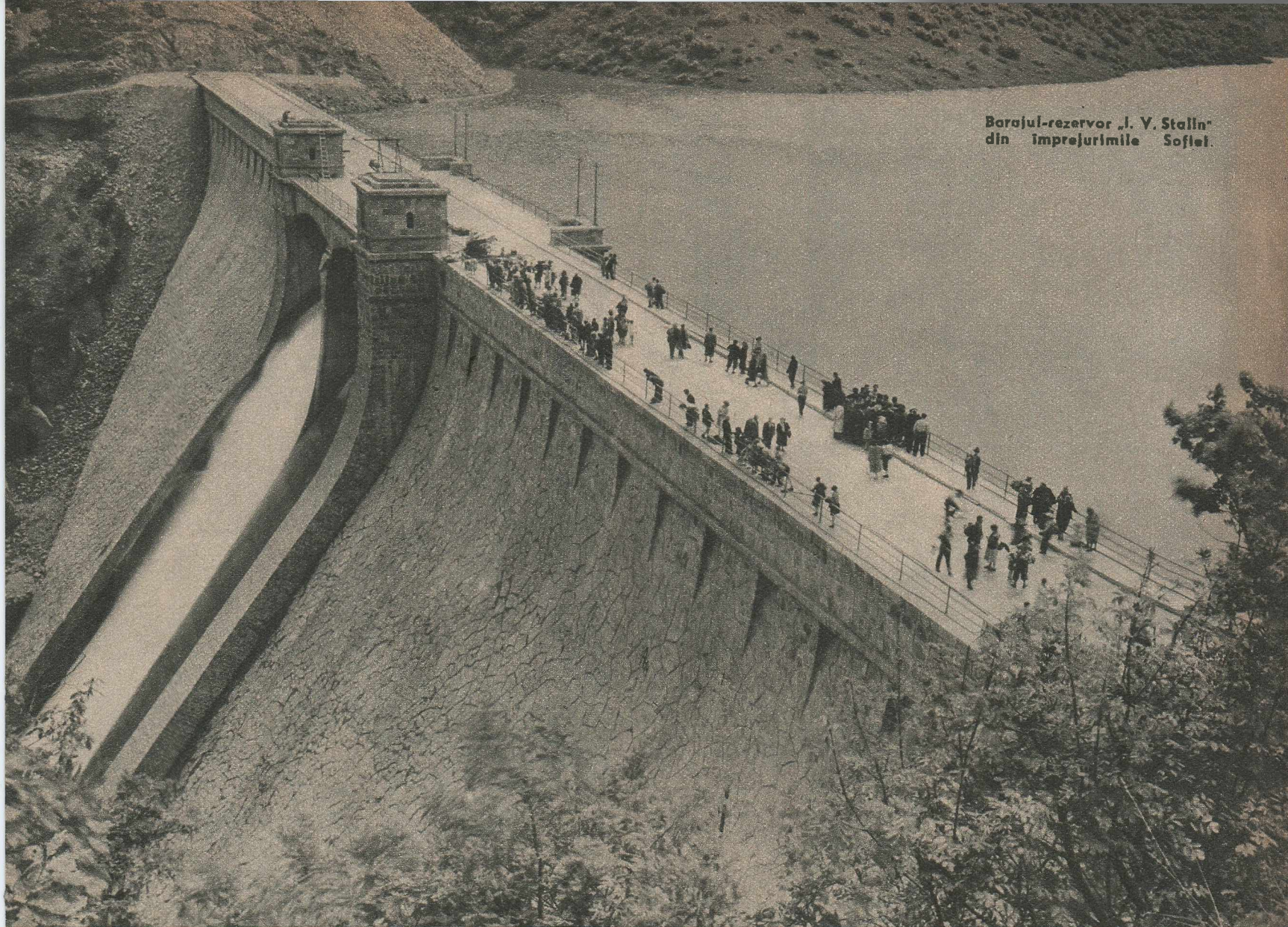
— Hai să mergem undeva pe la marginea orașului, spre „Pepinieră” sau pe la „Livada lui Tașcu”. Acolo e atîta liniște. Rar de întîlnești pe cineva.

— La „margine”, ai zis? Păi tocmai acolo, pe locul fostei „Livezi a lui Tașcu”, răsare astăzi ca din pămînt un uriaș complex de locuințe — 130 de blocuri, care vor adăposti aproximativ 20.000 de oameni. „Periferia” Sofiei?! Unde o fi ea acum? A rămas doar în amintirile bătrînilor. Acolo unde au fost lunci mlăștinoase, acolo unde au fost maidane și bordeie, acolo au crescut și cresc acum frumoase blocuri moderne. Dacă e vorba de odihnă — am zis — să ne ducem pe muntele Vitoșa, la

Sofia a devenit și un puternic centru industrial al Bulgariei populare. În fotografie: un aspect de la uzina de material rulant din Sofia.

Barajul-rezervor „I. V. Stalin”
din împrejurimile Sofiei.

Podul de aur” sau la marele hotel-restaurant de
pe vârful Copita. Până acolo merg regulat autobuze,
trai e și funicularul...

— Ce, cum ai zis?

— Sînt autobuze — repet. Autobuze. La orice oră;
la 30-40 de minute te afli sus, chiar în fața restau-
rantului. Sau poți ajunge cu funicularul...

Cutreieram de nu știu cîtă vreme orașul și
peșterii noastre de altădată nu-i venea să-și creadă
peșterilor, prin fața cărora se perindau o mulțime
de bulevarde noi, de parcuri frumoase, de clădiri,
de fabrici, de magazine, de monumente. Plimbarea
noastră luă sfîrșit spre seară, cînd în oraș s-au aprins
luminile de neon...

Hotărît lucru, Sofiei de altădată, Sofiei cu cîrciu-
ioare afumate, cu trăsuri hodorigite, cu redingote
de crinolinc, cu fanfara ei din grădina publică, cu
burghezie lacomă și nepăsătoare față de nevoile
poporului mulți, i-a luat locul un oraș nou, unde viața
se desfășoară din plin în ritmul epocii noastre, în ritmul
socialismului și în folosul oamenilor muncii. Un
oraș care, deși „crește, nu îmbătrînește”, cum stă
scris pe însăși stema Sofiei.

Unul din noile cartiere ale Sofiei, cartierul „Lenin”.

SUB SEMNUL PRIETENIEI

La 20 iulie 1877 armata română, care număra
35.000 de oameni, trecea Dunărea la Nicopole,
pentru a lua parte la cel de-al treilea atac împo-
triva Plevnei. Cu 81 de ani mai tîrziu, în 1958,
alți romîni — în număr de o sută — treceau ma-
rele fluviu. De data aceasta, pe „Podul prieteniei”
și nu pe un pod de vase ca cel de la Nicopole...

Cei o sută de tineri romîni care treceau Dunărea
în fața prietenă pentru ca, împreună cu tineretul
trale din R. P. Bulgaria, să ridice un monument
de slavă eroilor căzuți în războiul din 1877 nu
mai purtau cușme de dorobanși, ci bonete simple
de brigadieri, iar în locul puștilor duceau în spate
umelle pașnice: lîrnăcoape și lopeți. Și oricare dintre
cei o sută de brigadieri romîni ar fi putut scrie
cître cei dragi de-acasă, tot așa cum ar fi făcut-o
vreun străbunic de-al lor acum 81 de ani: „Am
fost întîmpinați pretulindeni cu mare bucurie!”

Pe locurile unde în teribila încercinare din
august 1877, la asaltul redutelor de la Plevna și
Grivița, armata română, cea rusă și bulgară dă-
deau lovituri nimicitoare hoardelor otomane și
puneau piatră de temelie la independența Bulgariei
ca și la cea a Romîniei, acolo unde sîngele celor
99 de ofițeri și 4.805 soldați romîni căzuți în lupta
dreaptă cu dușmanul a curs din belșug, acolo, în
fosta „vale a lacrimilor”, s-a născut „Parcul pri-
eteniei romîno-bulgare”, ca o expresie a profundului
sentiment de recunoștință față de jertfele aduse de
poporul romîn pentru eliberarea Bulgariei de sub
jugul otoman. În Parcul prieteniei romîno-bulgare,
care se întinde pe o suprafață de 40 hectare, sînt
plantate nu mai puțin de 63 de specii de arbori
și arbuști decorativi. Pe oglinda lucie a lacului
artificial, ce se va întinde pe 40.000 mp, vor pluti
grațioase ambarcațiuni cu pinze, iar pe malul
acelui lac se va deschide un restaurant.

Totă cum forța prieteniei de nezdruincinal dintre
două popoare transformă „valea lacrimilor” într-o

„vale a bucuriei, a cîntecului, a setei de viață”.
Deasupra marelui fluviu popoarele romîn și bulgar
și-au întins mîna prieteniei veșnice.

E. T.

Mausoleul eroilor romîni căzuți în lupta pentru eliberarea
poporului frate bulgar.

ASTĂ-SEARĂ VOM DANSA LA CASA DE CULTURA

— Dansați!
— Cu plăcere!

Sîmbătă seară vîntul nu zbicise trotuarele spălate de ploaie și ele deveniseră un soi de oglinzi întunecate în care puteai urmări totul: lumînile fluorescente, blocurile zvelte, trecătorii din Bucureștii Noi. „Noul” acestui București începe de la numele străzilor — 6 Martie, de pildă, sau Kiev — și se termină cu mobila din apartamentele blocurilor tinere. Parcul „Nicolae Bălcescu”, cinematograful „Înfrățirea între popoare” au stîrpit „saloanele” anilor vechi ai Bucureștilor Noi. Trotuarele ude le oglesc în luciul lor întunecat. Trecătorii se grăbesc. Spectacolele au început de mult, dar seara de dans de la Casa de cultură a tineretului din raionul Grivița Roșie începe abia la ora nouă.

Aliniată între depoul ITB-Bucureștii Noi și filatura „Dacia”, casa de cultură a tineretului își deschide zilnic sălile spațioase celor veniți să participe la numeroasele acțiuni: conferințe, concerte, jurnale vorbite; însă sîmbătă și duminică seara devine de-a dreptul neîncăpătoare.

Tinerilor le place să danseze, să se avînte în virtutea muzicii, să asculte melodiile preferate. La casa de cultură se dansează. O dată cu primele acorduri ale orchestrei, tinere perechi au și pornit în lungul și în latul parchetului lustruit.

— Dansați?

O ușoară înclinare în care politețea se îmbină cu voioșia.

— Cu plăcere! — spune, zimbînd, fata. Acum jumătate de oră nici nu știau unul de celălalt. Dansează împreună și apoi, ținîndu-se de mîna, se îndreaptă grăbiți către colțul în care hohotele de ris ale celor adunați sînt cel mai bun semnal: „Sfoara cu surprize”. Legat la ochi, un băiat cu părul numai cirionți se străduiește să taie cu foarfece unul dintre obiectele înșirate pe sfoară. Zadarnic. Foarfece nimerește mereu în gol.

— Să încerc și eu?

Aplauzele salută cîștigătoarea. Ploșea lucrată mișal în cercul de artă populară al casei se află acum în mîinile fetei. Ca în fiecare sîmbătă și duminică

seară, unul dintre solistii amatori ai casei lansează un cîntec din muzica noastră ușoară, cîntîndu-l în cadrul fiecărei reprize de dans, pentru ca toți tinerii să-l învețe. Astă seară Livia Brătulescu, funcționară la Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor, cîntă „Mi-e bine așa”. Se pare că versurile cîntecului au și prins, potrivit-se cu ceea ce simt cei mai mulți din sală. În timpul dansului cîte o pereche fredonează, însoțind în surdina solista de pe scenă. Cîrînd le va veni și lor rîndul să apară în fața sălii și a microfonului; căci, o dată sfîrșit concursul de dans (tema: valsuri), urmează cel al cîntăreților nemărturisii, aflați printre dansatori.

...Dacă un ziarist aflat cumva

printre tinerii din sălile casei de cultură ar dori să ia un interviu, răspunsul la întrebările sale ar fi însoțit de melodia:

„Secundele vin

dar stau prea puțin”.

Acele ceasului se mișcă nemilos de repede în timpul unei astfel de săli de dans, în care fantezia organizatorilor se întîlnește cu buna dispoziție a participanților, pentru a crea o atmosferă de neuitat, deși repetată în fiecare sîmbătă și duminică. Tîrziu, aproape de revărsatul zorilor, perechi, perechi, tinerii părăsesc casa lor de cultură. Pretutîndeni domnește liniștea. Pașii răsună îndelung pe trotuare. Sunetul lor lovește ușor zidurile înalte, se strecoară printre pomii care străjuiesc străzile, salutînd parcă duminica aceea sub privirile, poate puțin obosite dar strălucitoare, ale tinerilor din Bucureștii Noi.

— Bună-dimineața! — își spun la despărțire.

Mîinile întîrzie să se despărte, în timp ce ochii sorb nesățioși imaginea cartierului nou în care oamenii muncesc, se bucură și se distrează la fel de luminos ca în oricare alt colț al Bucureștilor.

Radu RUPEA

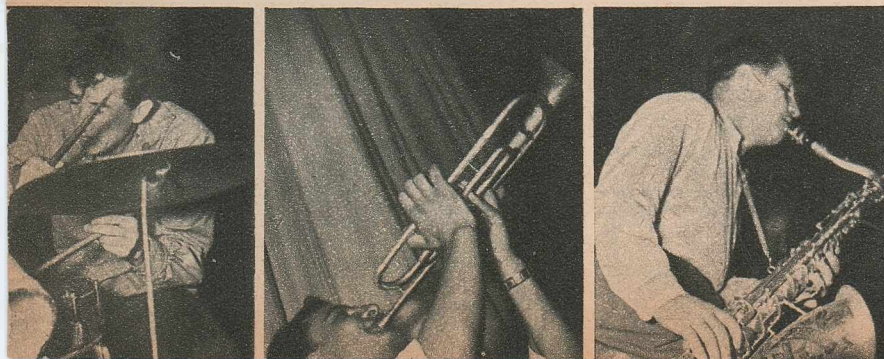
Fotografii de Elena GHERA

„La balul de sîmbătă seară”...

Dansul este mai plăcut dacă alături de orchestră răsună glasul cald al unei fete.

Nici unul dintre acești trei tineri nu e artist profesionist. Dar străduințele lor nu precupețesc nici un efort pentru a oferi tovarășilor lor de muncă o sîmbătă seară cît mai plăcută.

Montorii de la I.C.S. Hunedoara lucrează din plin la construirea cuptoarelor 5 și 6 de la oțelăria nouă. Nituitorul Bereschi Ludovic, pe calea de rulare a macaralei de 300 t pentru cuptoarele 4, 5 și 6.

Fotografie de A. SĂGEATĂ

WILHELM PIECK

Cu profundă durere a primit poporul nostru trista veste a stingerii din viață a tovarășului Wilhelm Pieck, președintele Republicii Democratice Germane, membru al Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului Socialist Unit din Germania.

În persoana lui Wilhelm Pieck poporul german a avut un mare și încercat conducător, care și-a închinat mai mult de șase decenii din viața sa luminoasă de revoluționar, cauzei mărețe a poporului german, pentru victoria ideilor marxism-leninismului.

Eminent militant al mișcării muncitorești germane și internaționale, Wilhelm Pieck și-a câștigat dragostea și respectul poporului din R.D. Germană, ca și stima și prețuirea oamenilor progresiști de pretutindeni, prin activitatea sa de luptător neobosit pentru făurirea, pentru prima oară în istorie, a unei Germanii unite, democratice și pașnice, pentru victoria socialismului pe drumul larg deschis de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie.

Ca unul dintre întemeietorii Partidului Comunist din Germania, ca unul dintre conducătorii de seamă ai mișcării muncitorești germane, dinaintea și din timpul primului război mondial, Wilhelm Pieck s-a situat alături de Karl Liebknecht, Roza Luxemburg, Franz Mehring, Clara Zetkin și Ernst Thälmann, în fruntea marilor bătălii desfășurate de clasa muncitoare și celelalte

forțe progresiste ale poporului german, împotriva iunkerilor și a monopolurilor, împotriva militarismului. Apoi, în anii terorii fasciste — împotriva hitlerismului și a monstruosului război hitlerist.

Numele glorios al lui Wilhelm Pieck este indisolubil legat de întemeierea primului stat muncitoresc-țărănesc și iubitor de pace din istoria Germaniei, Republica Democrată Germană, al cărei președinte a fost.

Cu intransigență a luptat Wilhelm Pieck împotriva planurilor criminale ale cercurilor revanșarde vest-germane, denunțându-le ca un pericol de moarte pentru poporul german.

Încetarea din viață a acestui glorios fiu al poporului german constituie o mare pierdere pentru întreaga mișcare muncitorească internațională, în rîndurile căreia Wilhelm Pieck a militat cu înflăcărare în spiritul internaționalismului proletar pentru întărirea unității și coeziunii forțelor comuniste și muncitorești mondiale, pentru prietenia dintre poporul german și popoarele Uniunii Sovietice și ale celorlalte țări socialiste.

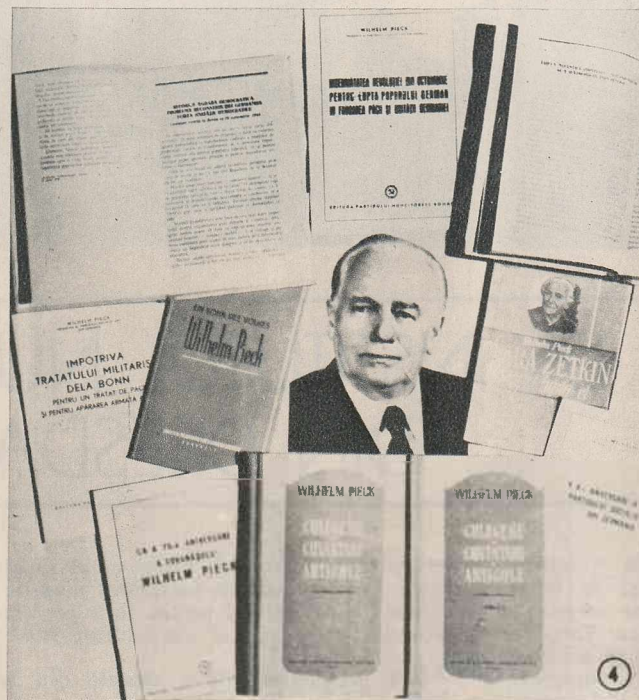
Neștearsă va păstra poporul român în amintirea sa figura luminoasă a tovarășului Wilhelm Pieck, luptător neobosit pentru triumful păcii și socialismului, pentru o Germanie unită, democratică și iubitoare de pace.

UN FIU

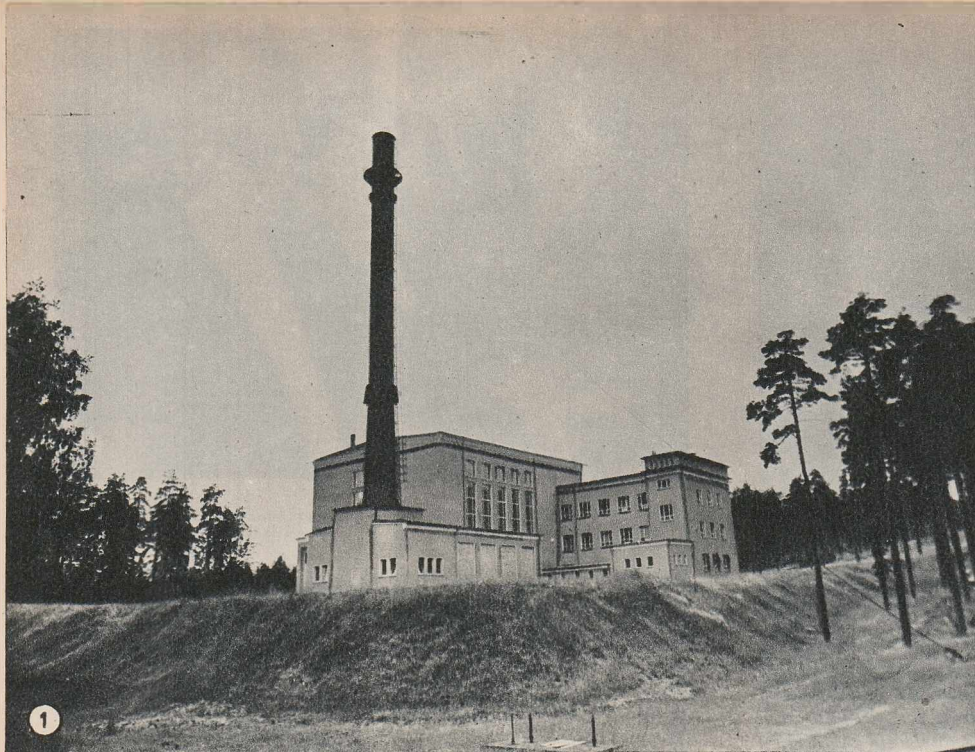

NCIOS AL POPORULUI GERMAN

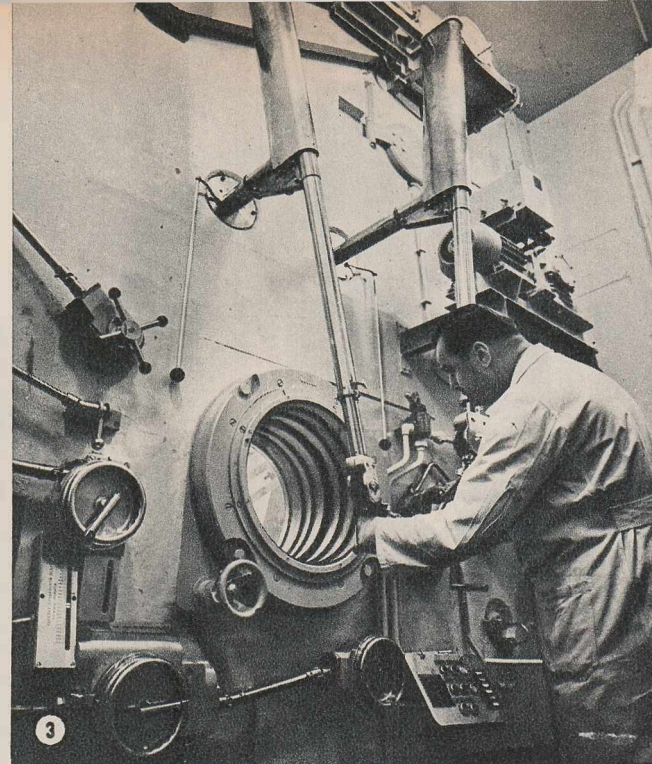

① Tovarășii Wilhelm Pieck, Otto Grotewohl și Walter Ulbricht, în 1953, în sala de ședințe de la Casa Sporturilor Ziegenhals din Königswusterhausen, unde a vorbit pentru ultima oară Ernst Thälmann în 1933.
 ② Wilhelm Pieck primind felicitări, cu prilejul împlinirii a 84 de ani, la începutul acestui an.
 ③ Wilhelm Pieck la un centru de votare, în 1957, făcându-și datoria de cetățean.
 ④ Lucrări ale lui Wilhelm Pieck tipărite în țara noastră.
 ⑤ În 1952, în mijlocul studenților de la institutul de partid „Karl Marx”.

1

3

LA INSTITUTUL NUCLEAR DIN DRESDA

În apropiere de Dresda (R.D. Germană) a fost creat în anii din urmă un Institut central de fizică nucleară. Modern utilat, institutul permite desfășurarea în condiții optime a muncii de cercetare științifică pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice. Totodată, un obiectiv important al institutului este crearea de cadre specializate în acest domeniu.

În fotografiile de față prezentăm câteva aspecte din activitatea desfășurată la Institutul central de fizică nucleară din R. D. Germană.

① Vedere exterioară a clădirii Institutului central de fizică nucleară.

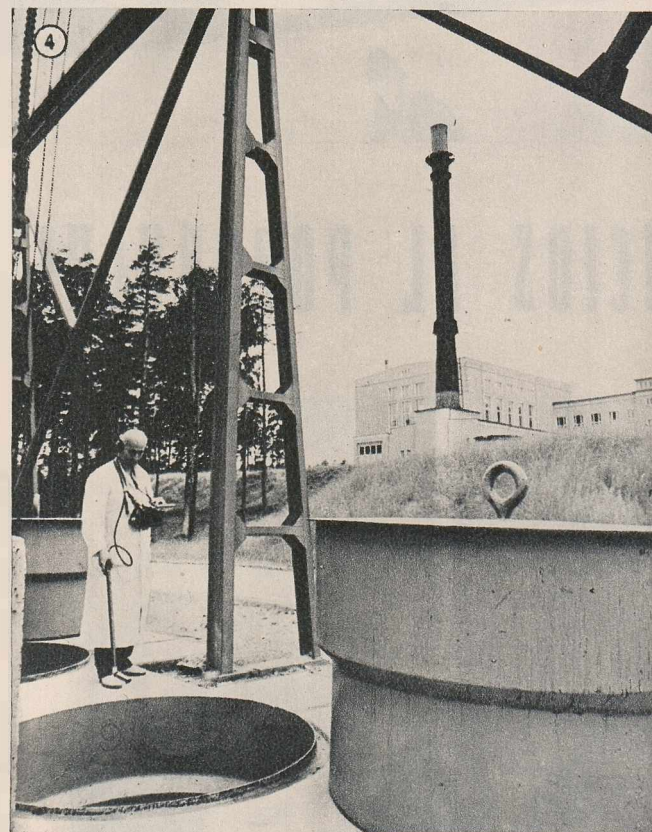
② Reactorul atomic.

③ Manipularea materialului radioactiv se face de la distanță, în condiții de perfectă securitate. O fereastră din sticlă de plumb permite urmărirea desfășurării lucrării, oprind în același timp trecerea radiațiilor radioactive în camera de observație.

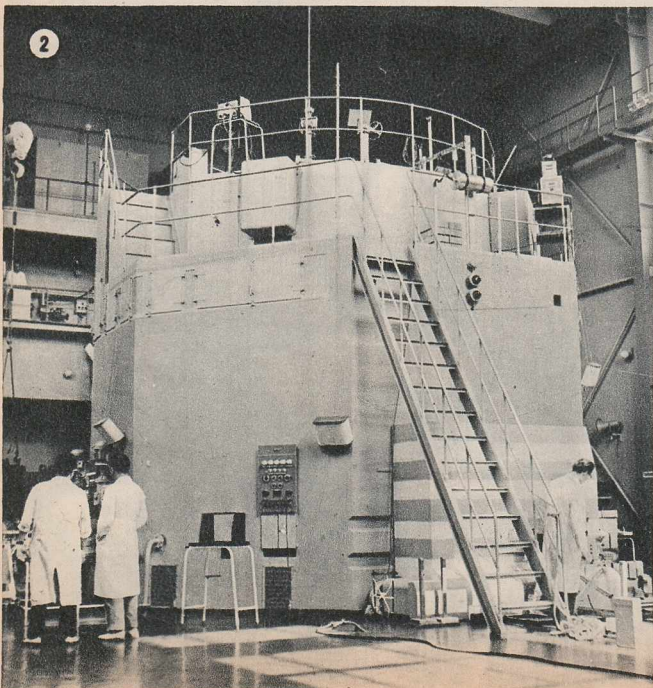
④ Deșeurile radioactive se depozitează în containere ermetic închise cu capace groase de plumb, la mare adâncime în pământ.

⑤ În institut se pregătesc viitoarele cadre de specialitate în fizica atomică. Dieter Sippel și-a pregătit aici lucrarea sa de diplomă pentru absolvirea Facultății de tehnică nucleară din cadrul Universității tehnice din Dresda: un spectrometru de cristal pentru măsurarea spectrului neutronic al reactorului.

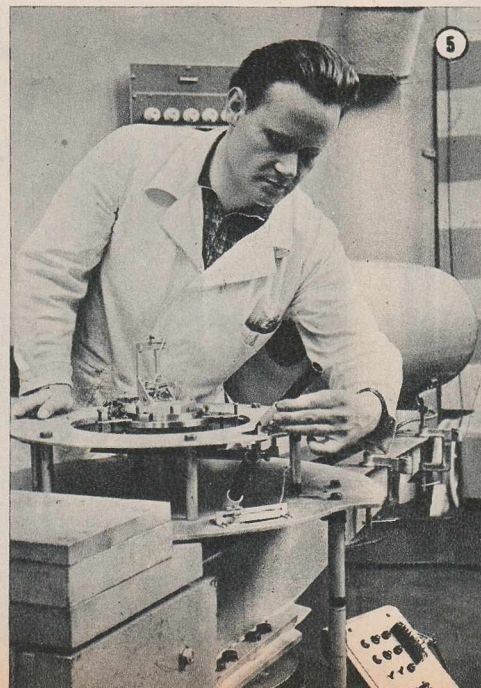
⑥ Pentru asigurarea securității personalului institutului, la ieșire există „dulapuri de control” care stabilesc dacă există urme radioactive pe mâini, pe haine etc.

4

2

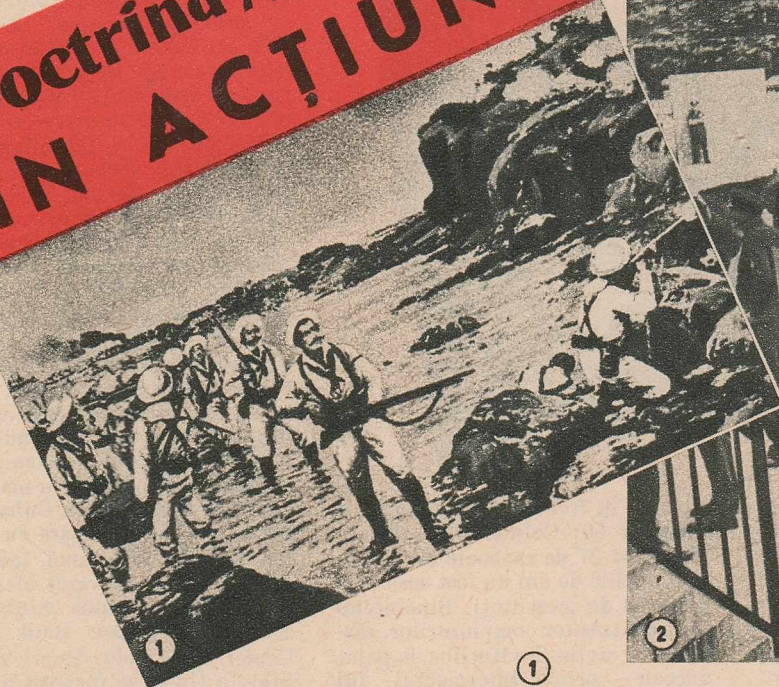
5

6

CARTA JAFULUI și a COTROPIRII

"Doctrina Monroe" ÎN ACȚIUNE

1

2

În dimineața geroasă a zilei de 2 decembrie 1823, unul din secretarii președintelui Monroe al Statelor Unite caligrafia cu grijă mesajul ce avea să fie adresat Congresului S.U.A.:

„Continentele americane, care se bucură de toate condițiile de libertate și independență pe care ele le posedă și le susțin, nu pot fi privite în momentul de față ca teritorii pentru o viitoare colonizare de către nici o putere europeană”.

În cancelariile oficiale documentul a căpătat denumirea de „doctrina Monroe”. Naivii (care luau drept adevărate „condițiile de libertate” pe care S.U.A. „le posedă și le susțin”) au numit documentul „America pentru americani”.

Toți ceilalți (și lumea e alcătuită din infinit mai mulți oameni decât încep în câteva cancelarii sau în câteva cercuri de naivi) au dat acestui document semnat de președintele Monroe numele care exprimă fără menajamente esența sa adevărată: „America pentru Statele Unite ale Americii”.

La aproape un secol de la acea dimineață geroasă din anul 1823, generalul american Smedley Butler, cunoscut ca unul din promotorii zeloși ai doctrinei Monroe, recunoștea cu sinceritate: „În anul 1903 instauram ordinea în Honduras pentru „United Fruit”... Între anii 1909-1912 am ajutat la curățirea statului Nicaragua pentru casa bancară internațională „Brown

Sfârșitul secolului al XIX-lea. Sub steagul „doctrinel Monroe”, trupele americane de pușcași marini sînt trimise în 1898 împotriva Cubei. În fotografie, momentul debarcării.

1

Cuba de azi nu mai e singură... Împotriva încercărilor imperialistului nord-american de a reedifica agresiunea împotriva Cubei se ridică tot mai mulți oameni cinstiți din S.U.A. În fotografie, o demonstrație la New York împotriva poliției S.U.A. față de Cuba.

2

3

În 1903, încă înainte de terminarea Canalului Panama, S.U.A. și-au trimis acolo trupele, tot în numele „doctrinei Monroe”.

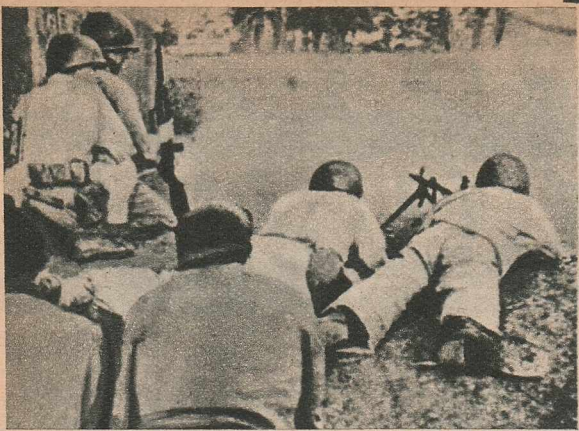
4

...55 de ani mai târziu, yankeilor le este mult mai greu — chiar cu ajutorul armelor — să frîngă voința de luptă a poporului panamez, a cărui lozincă scumpă este: „STEAGUL PANAMEZ, DEASUPRA CANALULUI PANAMA”.

4

Brothers”... În 1914 am făcut inofensiv Mexicul — și în special regiunea Tampico — pentru companiile petrolifere americane. Am ajutat la transformarea insulelor Haiti și Cuba într-un loc convenabil pentru profiturile lui „National City Bank”... În anul 1916 am făcut ordine în Republica Do-

În apărarea privilegiilor con-
cernatului „United Fruit”, stăpin peste
Guatemala, „doctrina Monroe” a
asigurat răsturnarea regimului de-
mocratic antilimperialist instaurat
în 1954.

minicană în interesul trusturilor
de zahăr nord-americane...”

„Curătenia” și „ordinea” instau-
rate în America de Sud de generali
americani sub steagul doctrinei
Monroe ar putea servi drept mate-
rial pentru oricine ar vrea să alcă-
tuiască o enciclopedie a violenței
și jafului, a crimei și dictatului, a
împilării și exploatarei celei mai
sângeroase...

Președinții americani care s-au
perindat la Casa Albă și toți marii
patroni care au organizat de-a lun-
gul anilor afaceri dintre cele mai
negre au avut toate motivele să
poarte recunoștința lui James Mon-
roe... Există dovezi incontestabile
în această privință.

Cu ce s-au „justificat” conducă-
torii Statelor Unite ale Americii
când au dat în 1846 ordinul de in-
vadare a Mexicului, dacă nu cu
doctrina Monroe (gândindu-se, fi-
rește, la petrolul mexican)?

Pe ce, dacă nu pe doctrina Mon-
roe, se sprijinea în 1868 președintele
Johnson? El declara textual: „Po-
litica bazată pe luarea în conside-
rare prin toate mijloacele a intere-
selor naționale... aprobă includerea
în Uniunea noastră federală — cât
se poate mai repede — a unor teri-
torii continentale și insulare din
vecinătatea noastră”.

La ce altceva, decât la aplicarea
„cât se poate mai repede” a sinistrei
doctrine, se gîdea în 1904 președin-
tele Theodor Roosevelt? El mențio-
na în acel an într-un mesaj către
Congresul Statelor Unite: „Crimele
cronice sau neputința, care duc la
dărîmarea tuturor civilizațiilor, pot
la urma urmelor să ceară — în
America ca și în orice alt loc —
o intervenție a unei națiuni civili-
zate, iar în emisfera de vest pasi-
unea Statelor Unite pentru doctrina
Monroe le poate sili... să-și înde-
plinească obligațiile unor forțe
polițienești internaționale”.

Acum cînd pasiunea pentru golf
a președintelui Eisenhower nu po-
ate ascunde vechea pasiune (intrată
în sînge) pentru doctrina Monroe,
oamenii se gîdesc că mijlocul
secolului al XX-lea nu mai e sfîr-
șitul secolului al XIX-lea. În 1898
le era relativ ușor Statelor Unite
să smulgă Spaniei ultima ei colonie
din America de Sud, Cuba, și sub
pretextul asigurării libertății s-o
treacă în propriul lor buzunar. As-
tăzi, la peste 60 de ani distanță, Sta-
telor Unite le e infinit mai greu să
smulgă Cuba din mîinile cubanilor,
deoarece aceste mîini au tot ce le

trebuie ca să se apere și deoarece
alte mîini puternice sînt gata să le
vină în ajutor.

La începutul secolului al
XIX-lea, unul din secretarii De-
partamentului de Stat putea dicta
ziariștilor, stînd cu picioarele pe
masă, rînduri insolente ca acestea:
„Haiti, Columbia, Mexic, Nicara-
gua pot înflori numai sub pro-
tectoratul nostru”. Astăzi mișcările
populare din țările amintite, ca și
din alte țări sud-americane, arată
limpede: dacă cei din palatele gu-
vernamentale se omoară după pro-
tectoratul american, oamenii din
popor sînt gata să moară pentru
ca „proteclorii” să se cărăbănească
cu „protejați” cu tot.

Acaparînd unul după altul sta-
tele sud-americane, cercurile con-
ducătoare ale Statelor Unite ale
Americii au jurat că fac aceasta
în numele instaurării ordinii în
aceste state. Istoria valăsa posterită-
ții ca amintire cîteva imagini
ale acestei „ordini”: în 74 de ani,
în Bolivia au avut loc 60 de com-

ploturi; în 70 de ani, Venezuela a
cunoscut 50; Columbia a trăit în
70 de ani 27 de războaie civile; în
Peru în 100 de ani au fost asasinați
peste 50 de președinți. Bineînțeles
că firele tuturor comploturilor, ră-
zboaielor civile, loviturilor de palat
duceau — prin intermediul lui
„United Fruit”, al lui „National
City Bank” și al altor „prieteni” ai
Americii de Sud — spre statul ma-
jor de la Washington și băncile
din Wall-Street.

Pentru a putea coordona mai bine
exploatarea statelor sud-americane,
Statele Unite au încercat încă în
1889 (sub președinția lui Cleveland)
să înjghebe o Organizație a Statelor
Americane. Statutul acestei organi-
zații n-a fost însă adoptat definitiv
decît patru decenii mai tîrziu, în
1928. Iar astăzi, în 1960, se încearcă
folosirea acestei organizații pentru
înăbușirea năzuințelor poporului
cuban, care s-a ridicat la luptă
pentru libertate și independență.

De ce se teme Casa Albă de revolu-
ția cubană? Pentru că de la acest

Steagul instelat al
S.U.A. este urit și în
Chile. În fotografie,
tineri din Santiago de
Chile incendînd dra-
pelul american sub
faldurile căruii ac-
ționează „doctrina
Monroe”.

exemplu se pot molipsi și alte state
sud-americane cărora li s-a urit
cu protectoratul american. Pentru
că revoluția cubană arată că Ameri-
ca de Sud a aflat calea prin care își
poate asigura libertatea. Pentru că
această revoluție este îndreptată
împotriva adepților contemporani
ai „doctrinei Monroe”. Pentru că
prin ea, David a arătat că în zi-
lele noastre, deși Goliat mai
poate avea dinți ascuțiți, mîi-
nile i-au devenit scurte...

Desigur că la Washington mai
pot fi auzite voci ca cele ale con-
gresmanului Mendel, căruia i s-a
părut că represaliile economice îm-
potriva Cubei sînt insuficiente.
„Trebuie ca Statele Unite să ocupe
Insulele Caraibe” — a declarat
bunul american, adept al doctrinei
Monroe, cu puțină vreme înainte
de deschiderea sesiunii Organizației
Statelor Americane. Ca un răspuns
la această chemare belicoasă, ne-
numărați cubani s-au adunat în
piața centrală din Havana pentru a
sărbători naționalizarea marilor so-
cietăți americane din Cuba și pe-
tru a jura că vor apăra cu pieptul
lor țara în fața unei intervenții
străine. „Noi am venit aici pentru
a acuza!” — a spus ministrul de
Externe al Cubei, Raul Roa, la
Conferința Statelor Americane. Cînd
Statele Unite au încercat prin pre-
siune să obțină condamnarea Cubei,
delegații cubani au părăsit demni
sala de ședințe scîndînd: „Jos impe-
rialismul”, „Cuba-da, yankeii-nu!”.
De fapt au fost condamnați impe-
rialiștii americani, promotorii doc-
trinei Monroe, cărora Cuba le o-
pune propria ei doctrină: dreptul
inalienabil al popoarelor la o viață
liberă și independentă. Doctrina
Monroe a fost elaborată într-o zi
geroasă de decembrie a anului
1823. Să nu uităm că revoluția
cubană poartă numele zilei de
vară în care a început: „26 iulie
1953”. Vîntul rece de la nord a
bătut destul peste America de Sud.
E timpul altor vînturi...

Em. DRAGU

Dacă un stat
sud-american se
opune cît de cît
politicii expan-
sioniste a S.U.A.,
atunci se pro-
duce un „accid-
dent” neprevă-
zut... căruia po-
ate să-i cadă vic-
timă însuși șeful
statului respec-
tiv. În fotogra-
fie, mașina pre-
ședintelui Vene-
zuelei, Beta-
court, după
atentatul orga-
nizat împotriva
sa în acest an.

CU SARE ȘI PIPER

TOATE SÎNT BUNE, DAR...

Tovarășul inspector N. Mulțumitu a fost trimis de centrală în control la o întreprindere frunțașă. La înapoierie dînsul prezintă următorul raport:

„De cum am intrat în curtea întreprinderii, privirile mi-au fost atrase de graficul ce arată că planul lunar de producție a fost îndeplinit în proporție de 142%. E frumoasă această rea-

lizare, dar ea este complet anihilată de totala lipsă de gust artistic cu care a fost confecționat graficul. Bunăoară, săgeata care marchează îndeplinirea planului la fiecare sortiment în parte este mult prea îngustă față de dimensiunile panoului. În plus, s-a ales o nuanță de vopsea de-a dreptul tipătoare, ceea ce este o practică greșită și condamnabilă.

Alături de acest grafic se află panoul de onoare cu fotografiile frunțașilor din întreprindere. Sînt atît de mulți acolo, încît clișeele nu au de loc spațiu liber între ele, de parcă respectivii s-ar afla în tramvalul 17, la ora prînzului. Aceasta este, de asemenea, o lipsă foarte gravă a conducerii, prin care dovedește o economie de panou rău înțeleasă.

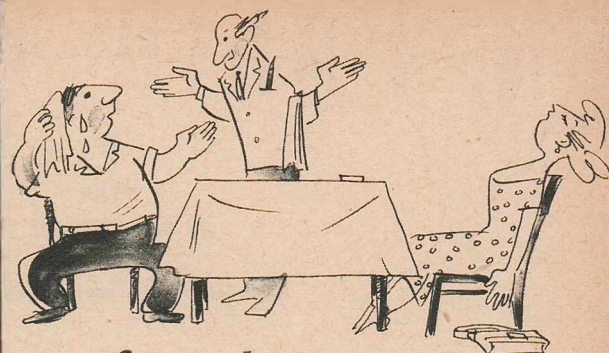
Am mai constatat la această întreprindere o vie activitate cultural-artistică. Printre altele, aici s-a format și o echipă de teatru. Dar, din păcate, piesele prezentate de echipă nu sînt legate de specificul întreprinderii, care fabrică încălțăminte. Ca dovadă, în timpul controlului meu s-a prezentat piesa „D-ale carnavalului” de Caragiale. Și, pe bună dreptate, ne întrebăm: ce legătură are Nae Gîrimea, frizerul din piesă, cu pantofii din secție? Cu totul altfel stăteau lucrurile dacă această piesă era jucată de o echipă artistică a cooperativei „Higiena”. Pe cînd aci s-ar fi putut juca piesele: „Minunata pantofăreasă”, „Motanul încălțat” sau „Pantofiorii țarinei”.

În concluzie, cu toată bunăvoința mea, n-am putut găsi în sus-amîntita întreprindere nici un aspect pozitiv.

Inspector N. Mulțumitu*

Pe acest raport, conducerea centralei a pus următoarea rezoluție: „Tovarășul inspector N. Mulțumitu va fi trimis de aci înainte în control numai în Delta Dunării. Că acolo, printre atîta papură, va găsi, în sfîrșit, și nodul pe care îl tot caută!”

V. RĂDULESCU

Specialitatea casei

De la bun început trebuie să vă spun că nevastă-mea suferă de o afecțiune foarte curioasă (nu-i ceva din naștere, ci cred că i-a survenit după căsătorie): cînd iese din casă e sprintenă, vioală, fără astîmpăr și, de cum ajunge în dreptul unei cofetării sau al unui restaurant, o dată vezi că obosește, picioarele încep să-i tremure și dacă se uită în ochii mei, așa cum știe ea, sînt un om pierdut. Forțele nu-i revin decît după a treia sau a patra „injecție” cu casate sau parfaituri, iar dacă acestea sînt fătălite și în frișcă, slăbiciunea dispăre ca prin farmec.

Sîmbătă seara, am intrat la grădina Braseria Cina, să mă răcoresc de dogoarea lui august. Am luat loc la o masă și după o clipă ospătarul a luat loc în fața noastră. Mă avertizează jumătatea: „Dragul meu, îmi tremură picioarele!” „Da? Atunci o casată, ospătar.” „Dragul meu, îmi tremură și mîinile!” „Aoleu, așa e. Ospătar, să fie cu frișcă!” „Jubitule, îmi tremură și capul...” „Tovarășă — intervine ospătarul — nu vă supărați, dar tremurați degeaba, casată, ospătar. Nu-i specialitatea casei.” „Bine, fac eu, servește-ne atunci parfait.” „Parfait? Nu-i specialitatea casei.” „Bine, dar dumneavoastră nu serviți și produse de cofetărie?” Ba da, însă numai înghețată la pahar! Asta-i specialitatea casei.” „Specialitatea asta nu-mi place. Cu ce altceva ne răcorim?” „Păi, să vă servim niște mici la grătar!”

Mai încercasem eu cîndva să mă răcoresc cu mici, dar fără nici un rezultat. „Atunci — zic — o sticlă cu bere blondă.” „Blondele nu sînt specialitatea casei!” „Nu? Dar șatenele?” „Servim numai bere specială!...” O fur din ochi pe nevastă-mea și mă sperii. Începuse să „tremure” și din ochi. „Bine frate, repede o sticlă cu bere specială!” „Sticlele nu sînt specialitatea casei!” — răspunde ospătarul, imperturbabil. „La ascultă nene, dar care e specialitatea casei?” „Specialitatea casei e numai berea specială, halbe și țapi!”

Fiindcă în decursul unei jumătăți de oră „specialitățile casei” îmi uscaseră gîtlejul, am cerut în ultimă instanță doi țapi... „Păi... țapi... nu prea avem!”...

Pe nevastă-mea n-o mai interesa nimic. Nici țapii, nici halbele, nici înghețatele. Trimisea picolița peste drum, la farmacie, să-i aducă specialitatea casei: valeriană!...

Eu am continuat discuția: „Bine, tovarășe, dar spuneai că țapi serviți...” „Servim, dacă avem. Dacă nu avem, nu servim...” „Și aveți?” „Avem!” „Atunci, un țap!” „Pentru moment lipsește, dar vă trec pe listă. Sînteți al zecilea.” „E dispoziția să serviți după alfabet?” „Nu, dar avem în stoc doar șapte țapi... Iată, dumnealor de alături au băut jumătate de țap... într-un sfert de oră termină... spuneau că merg la cinema în sală la ora 9. E nouă fără un sfert!”

Încep o discuție cu nevastă-mea în speranța că cei doi se vor grăbi: „Știi, dragă, la cinema, dacă nu ești înainte cu jumătate de oră, riști să îți se ocupe locul...” „Da, și după aceea rămîi în picioare tot filmul...”

Respir ușurat! Șiretlicul s-a prins. Unul dintre cei doi se uită la ceas și hotărăște: „Repede, e nouă fără zece!”... Îmi frec mîinile de mulțumire și continui: „Ți-amîntești, scumpo, odată am ajuns la nouă fără un sfert și locurile erau ocupate...” Îl privesc triumfător pe cel de alături, care tocmai îi spunea soției: „Ai auzit, dragă?” Dacă înfîrziem nu mai găsim locuri! Eu zic să aminăm pentru mine.”

Și au aminat. Mă fulgeră nevasta: „Ce-ai făcut, inteligentule?... Acum descură-te! Convinge-i să meargă la grădina. Acolo filmul începe la nouă jumătate...”

Se apropie ospătarul: „Încă puțină răbdare. Nu mai sînt decît cinci persoane înaintea dumneavoastră...” „Uite ce, tovarășe ospătar, noi mergem la... cinema!... Cînd se termină filmul îți telefonăm. Dacă între timp se eliberează țapii și sîntem noi la rînd, e perfect. Dacă nu, revenim sîmbăta viitoare... Dar ne rezervăm doi țapi! În orice caz, dumneata ține evidența... În definitiv sîntem oameni de înțeles. Nu vrem să-ți facem greutăți în muncă... Și nu vreau să fii dumneata... țap ispășitor!”

AI. VIANU

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui scriitor care a făcut o lungă deplasare pentru a scrie pe teme actuale:

...Iar după săptămîni de zile cînd s-a întors din deplasare, A scos caietul cu notițe Și-a scris despre... Ștefan cel Mare!

Unui fotbalist „dur”.

Zice lumea de despre tine C-ai un șut fenomenal, Însă, cum lovești baloul, Intră unul în... spital!

Aristică BĂGHINĂ

Tr. Severin

26 de sicrie

Moto:

26 de sicrie, purtînd fiecare numele uneia din companiile americane naționalizate de guvernul cuban, au fost expuse pe treptele de marmură ale Capitolului din Havana.

(Ziarele)

„Cu bucurie adîncă și eternă...”
...Sînt douăzeci și șase de sicrie
Și veselie, multă veselie,
Și nici un steag nu-i coborît în bernă.

„United Fruit”, și ea, a început
Cu labele-i de mîi de kilometri
Pe-un spațiu minimal nici de doi metri
Spre un cavou pe care-i scris: „trecut”.

După „ceremonia funerară”
Le prinde-n brațe marea, mlădioasă.
Și apa mării, dîntuind voioasă,
Le fie-n veci ca plumbul de ușoară!

Adio dividende, beneficii!...
Nu, condoleanțe nu străbat eterul,
Ba s-a pornit pe rîs pînă și cerul
Cu hohot sculptor de artificii.
Adio dividende, beneficii!...

Mircea BONDA

DE LA LUME ADUNATE

— Tăticule, știi că azi-dimineață mi-ai făcut un nod la batista ca să nu uit să-ți pun o scrisoare la poștă?

— Și ai pus-o?
— Ai uitat să mi-o dai.
— Nu-i nimic, dă-mi batista să-ți mai fac un nod ca să nu uiți să mi-o ceri.

★

— Mămico, din simburile pe care l-am pus azi în pămînt o să crească un cires?
— Sigur, dar trebuie să aștepti cîțiva ani.
— Și o să crească sigur cires?
— Da, pușor!
— Ce nostim!
— De ce?
— Fiindcă eu am pus un simbur de caisă!

★

— Tovarășe doctor, știți, eu vorbesc noaptea în somn.
— De unde știi? Ți-a spus soția?
— Nu sînt înșurat.
— Atunci de unde știi d-ta că vorbești în somn?
— Mă trezesc dimineața răgușit.

★

— Dragă mea, cu cine ai stat de vorbă aproape o oră la poartă?
— Cu Popeasca...
— Și de ce n-ai invitat-o înăuntru?
— Era grăbită...

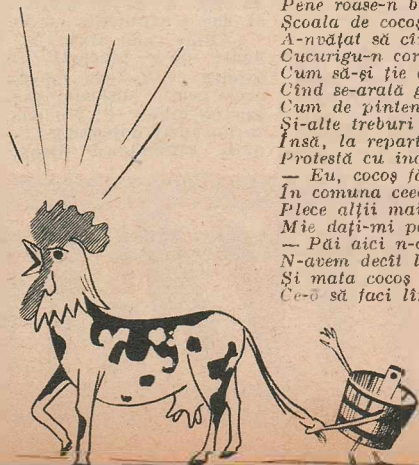
UN COCOȘ FĂLOS...

Un cocoș fălos sfîrși,
După multe studii și
Pene rouse-n bănci de clasă,
Școala de cocoși de rasă.
A-nvățat să cînte-acolo
Cucurigu-n cor și solo,
Cum să-și fie creasta, gușa,
Cînd se-arală gămușa,
Cum de pînteni te slujești
Și-alte treburi cocosești.
Însă, la repartizare,
Protestă cu indignare:
— Eu, cocoș fără de frică,
În comuna cea mică?
Plece alții mai novici,
Mie dați-mi post aici!
— Păi aici n-o să-ți prea placă,
N-avem decît loc de... vacă.
Și mata cocoș ești doar,
Ce-o să faci lingă vacar?

Munca asta nu-i de joacă...
— Nu-i nimic, rămîn ca vacă!
Și-a rămas; dar ce-a-nvățat
Bielul nostru pîntenai!
Cîte pene i s-au smuls
Cînd a fost să fie muls!
Însă lapte n-a făcut
Nici tu dulce, nici bătut...
Și-a schimbat post după post
Fără să-și găsească-un rost.
Și-a pierdut din pene el
De-a rămas aproape chel.
Ba, mereu pe alte scheme
A uitat de la o vreme
Cum se cîntă, pînd și
Cucurigu-n zori de zi!

Nu era mai bine-n sat
De făcea ce-a învățat?

David FLORIAN

UN PARIU PIERDUT

II

— schiță —

de Stela NEAGU

(Din ciclul „La secția freze”)

Ilustrații de N. POPESCU

Mi-a spus nevastă-mea: „Vasile, să nu mai faci nici un pariu, că tu pe toate le pierzi”. N-am ascultat-o. Și iar am pierdut. Să vedeți cum s-a întâmplat.

Intr-o bună zi vine la mine Petrică, Petre Savu, secretarul organizației de partid, bun amic de-al meu, de meserie strungar. Petrică e un vlăjgan de om de aproape doi metri, lat în piept ca un taur, cu două mimi mari, aspre, ca două ciocane. Conducea cu mîna pe după umeri un băiețel negricios, pipiriu, cu privirea indiferentă. Aveam impresia că vlăjganul de Petrică venea la subsuoară cu o ciară plouată.

— Hai noroc, Vasile! — mă întîmpină.

— Noroc, Petrică.
— Uite ce-ți aduc.
— Văd, văd! — am zis, cu vădită nemulțumire, după ce-am mai cîntărit cu ochii figura blazată a copilului.

Așa și-a făcut intrarea la secția freze Tănase Rosu din bariera Vergului. În ziua cînd mi-l adusesse, Petrică mi-a povestit cite ceva despre viața lui, care la șaisprezece ani era atît de plină de peripeții și evenimente ca a unui om bătrîn. Petrică îl găsisse într-o noapte în gara Titan, lângă uzinele „23 August”, după ce băiatul luase o „mardeală” de la alții de teapa lui pentru că n-avusesse bani să achite suna pierdută la barbut. Secretarul nostru de partid are darul să afle citeodată astfel de exemplare și să facă din ei oameni. Și de obicei reușește. Cînd l-a adus pe Rosu, tot așa îi era gîndul, căci mi-a spus:

— Hai mă, Vasile, să facem om din puștiul ăsta.
Rosu Tănase n-avusese părinți. Adică avusese, dar ca și cum n-ar fi avut. Cînd împli-

nise cinci ani, tatăl său își părăsise familia. Peste un an maică-sa se recăsătorise, iar noul sot nici nu voise să audă de copil. Pentru maică-sa, Tănase era o veșnică piedică de care era bucuraoasă să scape. Așa că Tănase crescuse mai mult pe stradă, fără să cunoască mîngîierea și căldura părintească.

Rosu Tănase era frezor. Adică ce fel de frezor? Învațase două luni la „Mao Tze-dun”, trecuse la „23 August”, apoi la „Tim-puri noi”, apoi la „Clement Gotwald” și, în sfîrșit, la „Republica”, unde lucrase cel mai mult — două luni și două săptămîni. În doi ani Rosu Tănase lucrase la mai multe întreprinderi decît eu și tatăl meu, răposatul, în vreo șapte-sprezece ani de muncă. Intr-un cuvînt: Rosu Tănase habar n-avea de frezare. De aceea l-au dat pe o mașină simplă, să taie șlifuri la șuruburi.

Rosu Tănase era atît de indiferent de tot ce se întîmpla în jurul lui, de parcă sufletul i-ar fi plutit în rai. Nimic nu-l interesa, nimic nu-l atrăgea. De obicei întîrzi și adeseori nu venea de loc la lucru. Pe mine mă scotea complet din sîrite răspunsul său, indiferent și obraznic, atunci cînd îi făceam vreo observație: „Ei, și ce dacă?” Cînd îl auzeam așa, îmi venea să sar în aer de ciudă.

— Tănase, ai rupt circularul acela de doi. Ți-l va imputa magazinerul. O să-ți treacă costul lui în salariu.

— Ei, și ce dacă? — răspundea Rosu Tănase, cu privirea pierdută într-un punct nedefinit din hala mașinilor.

— Roșule, iar n-ai venit ieri la lucru.
— Ei, și ce dacă? — venea răspunsul, moale dar prompt.

Am făcut tot ce e omeneste cu Rosu Tănase; i-am vorbit și frumos, și urit; am încercat să-i trezesc interesul pentru meserie, dar n-am reușit. Rosu Tănase era de lemn.

După cîteva zile Petrică venise să se intereseze ce e cu tînărul pe care-l găsisse într-o noapte cu lună în gara Titan. Eu i-am spus verde în față că am destule pe cap ca să nu mă mai îngreuez și el cu descoperirile lui, așa că în viitor ar fi bine să mai pună și pe alții să le rezolve. Petrică, indignat, mi-a replicat cum pot să vorbesc așa despre un viitor constructor al socialismului. Iar eu i-am răspuns că mai degrabă va ieși dintr-un măgar armăsar decît din Rosu Tănase om. Și că ar fi bine să-l ia cît mai repede de la freze, pînă nu voi înnebuni de-a binelea din pricina celebrului lui „Ei, și ce dacă?”. La asta Petrică al nostru mi-a întins mina lui grea și, zîmbindu-mi larg, mi-a zis:

— Bate palma aici că din Rosu Tănase va ieși om.
I-am întins mina fără să șovăi:

— Pe ce? — întrebă Petrică.
— Pe ce vrei tu.
— Pe un kil de vin.
— Bun. Pe un kil.

— Dar „Cotnari” — zise Petrică.
— Cotnari să fie, că n-am băut de mult.

Peste cîteva zile, spre ușurarea sufletului meu, Rosu Tănase dispără subit. Timp de două săptămîni nu l-am văzut. L-am anunțat pe tovarășul secretar al organizației de partid de dispariția lui și l-am invitat ca la chezină să binevoiască să-și plătească datoria. Dar Petrică nu păru de loc surprins:

— Ai răbdare, frățioare. N-ai cîștigat încă nici un pariu. Și peste trei zile, spre desparerea mea, sosi din nou la subsuoară cu Rosu Tănase, descoperit de el cine știe pe unde.

Tănase ne-a declarat semîn că nu poate lucra, fiindcă de două zile n-a mai băgat nimic în gură.
— Păi dacă n-ai lucrat și-ai hoinărit, sigur că n-ai bani; v-am spus eu?
— Ei, și ce dacă? — m-a năucit Rosu Tănase cu răspunsul de care eu mă crezusem scăpat.

Petrică, fără să zică nimic, și-a scos portmoneul, i-a întins o sută de lei și i-a zis:

— Na, să-ți cumperi bonuri la cantină și să-ți vezi de lucru. La salariu mi-i dai înapoi.

Rosu, cu aceeași mutră indiferentă, a luat banii și i-a băgat în buzunar. În ziua aceea a lucrat, dar a doua zi din nou n-a mai venit. Și nu l-am mai văzut de atunci timp de trei săptămîni. Asta m-a făcut să mă duc din nou la Petrică să-i amintesc despre pariul pierdut. Nu m-am putut abține să nu-l împung, spunîndu-i:

— Scump te costă vinu-ăsta, frati-meu! O sută de lei și ceva.

La care el, cu rezistența unui fachir, mi-a răspuns:

— Răbdare, răbdare, frățioare. Un om nu se schimbă cît ai zice pește. Iar eu suta aia de lei, n-avea tu grijă. O simt ca și cum as avea-o în buzunar.

Această declarație m-a făcut să mă uit cam lung la tovarășul secretar, ceea ce pesemine l-a îndreptățit să spună:

— Nu, să nu mă crezi nebun. Eu am răbdare și încredere în oameni.

Și iată că peste trei săptămîni, spre nedreșirea mea uluire, sosi din nou la subsuoară cu Rosu Tănase. Eu am declarat că la mine nu e club de pușlamale și la freze n-are ce căuta. La care Petrică, foarte supărat, m-a certat aspru, spunîndu-mi că asta nu-i atitudine de comunist și m-a amenințat că va supune cazul în fața organizației de partid. Ce era să fac? A trebuit să-l reprimesc. De suta de lei secretarul nici nu i-a amintit. În schimb, Rosu Tănase, ca și cînd am fi avut obligații față de el, ne-a adus la cunoștință cu o seninătate ce pe mine mă făcu să văd negru în fața ochilor, că iarăși n-a mîncat de două zile.

— Nu-i nimic, Tănase! — i-a zis Petrică. Pînă iei salariul, vei mîncă la mine; se va mai găsi și pentru tine o porție. Iar de dormit, am vorbit cu uzina vecină, care are școală de ucenici; vei dormi acolo.

Peste cîteva zile Petrică veni la freze să-l caute pe Tănase. Dar acesta era de două zile din nou dispărut.

— S-a întîmplat ceva grav? — l-am întrebă pe secretar.

— Ooo! Nu! Nimic grav. — mi-a răspuns Petrică. Alaltăieri, după ce a luat masa la noi, mi-a dispărut ceasul destepător de pe dulapul din bucătărie. Ieri n-a mai venit la masă. Mi-am închipuit că n-o să vină nici la lucru.

De uimire, amuțisem. Nu i-am mai zis nimic, cu toate că mă ardea pe limbă să-i spun că tare scump o să-l mai coste chilul acela de vin, pentru care a mai plătit acum și un ceas.

Peste cîteva zile Petrică dădu buzna în secția freze val-virte:

— Ia-ți haina și vino repede cumvine — mă luă pe nerăsuflăte.

— Unde, mă frate?
— La miliție.
— Ce să caut eu la miliție?
— Rosu Tănase e la miliție.

L-au prins noaptea vagabondînd și l-au dus la secție.

— Foarte bine, acolo îi e locul.
— Lasă acum asta, Vasile, trebuie să mergem să-l ajutăm. Gîndește-te că e doar un copil de care n-a avut nimeni grijă pînă acum. Hai, grăbește-te, ne așteaptă mașina.

Am luat mașina și am plecat spre secția de miliție. În mașină Petrică mi-a povestit că a primit un telefon de la miliție prin care era întrebă dacă la uzină lucrează un anume Rosu Tănase. Petrică a răspuns, desigur, că da. Atunci i s-a comunicat că acest Rosu Tănase a fost reținut pentru vagabondaj, fiind găsit dormind noaptea în gară, și declarînd că n-are domiciliu.

La secția de miliție ne primi un tovarăș căpitan care ni-l aduse în față pe vestitul Rosu Tănase.

— Asta-i omul dumneavoastră?
— Da, el e! — răspunde Petrică.

Eu nu m-am mai putut stăpîni și i-am spus furios:

— Frumos! Ai ajuns și la miliție.

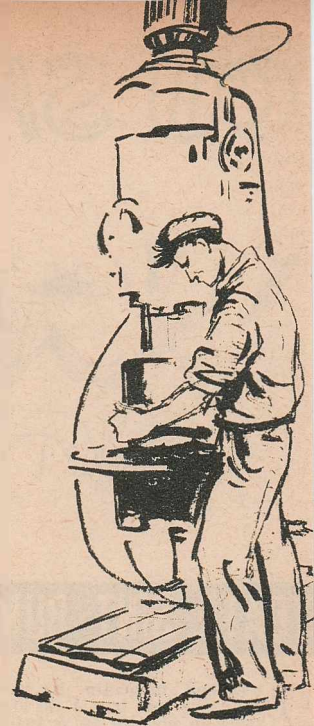
La care el mi-a răspuns și de data asta cu înflorătorul lui:

— Ei, și ce dacă?
Era să-i mai zic vreo două, dar Petrică mă împunse cu cotul. Așa că am tăcut.

— Ce fel de om e tînărul ăsta al dumneavoastră? — a întrebă căpitanul.

— Ce fel de om să fie? E un muncitor harnic, vine la lucru, e disciplinat... În sfîrșit: un om de ispravă! — minți Petrică, fără să clipească din ochi.

Eu a trebuit să mă ciupesc ca să-mi dau seama dacă nu visez și dacă tot ce-am auzit a ieșit din gura tovarășului secretar al organizației de partid. M-am uitat la Rosu Tănase. Doamne, dumnezeule, ce mi-

nune! Fața lui, mereu aceeași și insensibilă la orice, pe care era parcă scris: „Ei, și ce dacă?” ardea în vîlvătaile rușinii.

— Atunci cum se face că vagabondează?
— Ei, cred că e un incident. De obicei nu face așa ceva.

— Tovarăși — ne spuse căpitanul — cred că tînărul nostru nu prea a fost scuturat acolo de dumneavoastră.

— Tovarășe căpitan — răspunde Petrică — într-adevăr aveți dreptate. Noi nu l-am ajutat suficient pe acest tînăr. Vă promitem însă că de acum încolo ne vom ocupa mai mult de el. În fond, e un băiat bun. Așa e, tovarășe Vasile? Spune și dumneata!

— Așa e — am zis eu, fierbînd pe dinăuntru.

— Ne luăm angajamentul, tovarășe căpitan — continuă Petrică — să-l dezvățăm și de asemenea obiceiuri. Așa-i, tovarășe Vasile?

— Așa e — am răspuns — cu gîndul la plăcerea de a-l avea din nou pe „harnicul lui Petrică” la secția freze.

— Poate pentru prima oară în viață, Rosu Tănase nu se simțea în largul lui. Era atît de tulburat și de frămîntat, încît nu-și găsea locul. Se muta cînd pe un picior, cînd pe celălalt.

L-am luat de la secția de miliție și am făcut cale întoarsă spre uzină. Stăteam la spate cu Petrică, iar în față, lângă șofer, Tănase Rosu. Pe drum, i-am spus categoric lui Petrică:

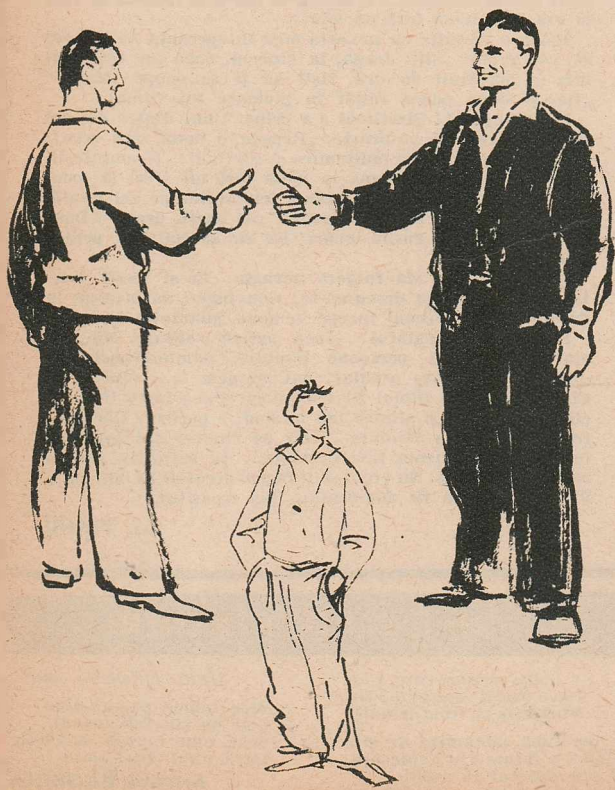
— De scăpat l-ai scăpat, însă la mine în secție să nu-l aduci! Ce crezi? Ce-i la mine? Colonie de reeducare? Eu am un plan de făcut acolo! Eu unul nu-l primesc!

La auzul vorbelor mele, Tănase întoarse spre noi o față chinată și-ni auziți acel ucigător:

— Ei, și ce dacă?
Probabil că am făcut o mutră teribil de îngrozitoare. Petrică începu să ridă cu atîta poftă, că întreaga mașină se zguduia.

Cînd am ajuns la uzină, Petrică i-a trimis pe Rosu în secție, iar eu am rămas cu el. În clipa aceea am simțit nevoia să am o explicație cu Petrică:

— Bine, măi frate, ai înnebunit de-a binelea? Eu nu înțeleg ce metode folosești cu acest copil, pușlama, vagabond sau ce dracu' e! Niciodată nu te-am auzit dojenindu-l, certîndu-l, atrăgîndu-i atenția, fie

MOZAIIC

Am pătruns în odaia de lucru a lui Radu Boureanu cu o oarecare sfiiciune. Mi-am permis să-l deranjez tocmai într-o după-amiază când — după cum mi-a mărturisit poetul — muzele îl îmbiau la o muncă spornică.

— Am vrea să cunoaștem la ce lucrați în prezent în domeniul poeziei?

— Am predat Editurii de Stat pentru Literatură și Artă un manuscris în care am strâns poemele, publicate sau inedite, scrise după apariția volumului „Umbra stelelor”. Noul volum se va intitula: „Moartea morilor de vânt”. De ce acest titlu? — mă întreb. În el doresc să simbolizez moartea celor din urmă donquijotisme ale timpului nostru. Prin simbolul morilor părăsite care macină zădărnicia încerc să combat rămășițele unor desuete și gratuite idealisme. Pun mult preț pe claritatea ideilor și de aceea am lucrat cu mare migală.

— Se bucură de succes cartea dv. de talmăciri din creația poetului flamand Emile Verhaeren, apărută nu demult. Veți continua munca de traducător?

— Vreau să traduc sonetele marelui Michel Angelo, unul din cei mai mari artiști ai lumii, nu numai al formei, volumelor și adincimii ideilor plastice, ci și unul din cei mai mari în arta sonetului.

— Ați anunțat și un roman pentru tineret. În ce stadiu se află și ce va cuprinde?

— L-am anunțat și-l mai anunț. Va fi intitulat „Corabia amintirilor”. În ce stadiu e rămâne deocamdată secret — mai ales pentru editură (ca să nu se emoționeze redactorul de carte). În orice caz, romanul nu va rămâne doar o amintire... prin titlu. Nu vreau să narez subiectul. Voi spune doar că cititorul va afla în acțiunea romanului multă diversitate: o corabie, un echipaj și navigația pe oceane în jumătatea din urmă a veacului trecut; multe cuști cu animale exotice care-și vor povesti viața; negoț de

scelavi; conflicte pe vas — dezlănțuiri dramatice între caractere, în situații variate dictate de dezlănțuiri maritime; naufragiu; destin învins și învinși sub destin; poezie... Sper că voi oferi tinerilor cititori o lectură utilă și antrenantă.

— Proiecte mai îndepărtate?

— Adun materiale, fac note, fișe, planuri pentru un roman la care reflectez de mult și care se va intitula „Curtea Marossy”. Va zugrăvi burghezia dintr-un oraș din Banat, lupta muncitorimii și a comunistilor în ilegalitate, împotriva exploatării. Am mai povestit uneori subiectul acestui viitor roman și nu vreau să-l repet. Aș dori să-l grăbesc, să-l aștern. Pregătesc și un volum de nuvele cu care sper că distincții critici vor binevoi să fie mai atenți decât cu volumul „Ceașca”, din care au sorbit sau n-au sorbit, dar nici de consemnat nu l-au consemnat măcar. Treacă această „ceașcă” de la mine — mi-a spus în încheiere, surzind, poetul.

T. MILCOVEANU

cu binele, fie cu răul, că ceea ce face nu e bine.
Petrică mă privi grav și-mi spuse:

— În sfârșit, văd c-ai început să privești serios „problema Roșu Tănase”. Îți dai seama că acest copil n-a auzit din fragedă copilărie în casa părintească nici o vorbă de mingiere? A crescut ca o buruiană. N-a avut nimeni grijă de el. „Smecherii” mai mari din cartier îl trăgeau pe sfoară și-l băteau. Acest copil și-a pierdut aproape încrederea în oameni. Iar această încredere nu i-am fi putut-o da înapoi nici dacă am fi vorbit frumos cu el, nici dacă am fi luat de pe el șapte piei. El trebuie convins prin fapte că mai există oameni, că oamenii sînt buni, că tovarășii lui de muncă sînt alături de el... Cred că de azi înainte Roșu Tănase va minca și jăratice pentru uzina noastră și pentru tovarășii săi.

Parcă ar fi știut Petrică dinainte ce o să se întîmple. Bun strungar a fost Petrică la viața lui, dar nici ca secretar de partid nu se face de ris. La secția freze venise un alt Roșu Tănase. După o săptămîină de muncă virtuoasă îmi ceru să-l schimb la o mașină mai mare, unde să facă și lucrări mai complicate. L-am dat la o altă

mașină. Tănase făcea eforturi imense ca să fie în rînd cu ceilalți. Și băiatul naibii reuși. La prima chenzină luă un avans de 320 de lei. Veni cu banii la mine și mă rugă să-i dau 100 datoriei lui „nea Petrică”, din restul să cumpăr un ceas în locul celui furat, iar dacă o mai rămîne ceva să-i țin la păstrare, fiindcă el adună bani pentru un ceas „Pobeda”. L-am privit surprins și i-am spus:

— Bine, Tănase, dar n-o să-ți ajungă un pol de mîncare pînă la chenzina viitoare.

Iar el mi-a răspuns exact așa cum ați ghicit și dumneavoastră...

Vă spun pe cuvîntul meu de maistru că pentru prima oară mi-a plăcut să aud din gura lui Roșu Tănase acel indiferent: „Ei, și ce dacă?” De data asta mi-a mers drept la inimă. Îmi venea să-l îmbrățișez pentru aceste cuvinte, să-l pun să le mai repete de zece ori.

În timp ce mergeam să-l duc lui Petrică datoriei lui Roșu, mi-a venit în minte pariul. E zi de salariu, mi-am zis, și va trebui să mă achit.

...Mi-a spus nevasta: „Vasile, să nu mai faci nici un pariu, că tu pe toate le pierzi”. N-am ascultat-o. Și iar am pierdut un pariu.

ȘANTIER LITERAR

● Editura Tineretului pregătește pentru tipar romanul pentru copii al cunoscutului scriitor maghiar din țara noastră Nagy Istvan, intitulat „Teriká și prietenul ei Feri”.

● Nina Cassian definitivează un nou volum de versuri ce va apărea în Editura Tineretului.

● „Cei trei M...” este titlul unui nou roman la care lucrează Ioana Postelnicu.

● Pentru colecția „Patria noastră”, Ion Istrati scrie amplul reportaj „Iașul tineretilor noastre”.

● În aceeași colecție va vedea lumina tiparului cartea lui Petru Vintilă „Dobrogea Nouă”.

● „Amiezile veacului” — se numește volumul de versuri pe care-l definitivează Rusalina Mureșan.

● Inspirîndu-se din viața micilor funcționari de poștă din perioada dintre cele două războaie mondiale, C. Ignătescu scrie romanul „Urcușul”.

● Dorel Dorian pregătește o carte publicistică despre studenți, intitulată „În pas cu vremea”.

● Mircea Șerbănescu are în lucru romanul „Familie unită”. Acțiunea se petrece în mediul muncitorilor metalurgiști dintr-un mare oraș industrial.

● Eugen Barbu are în lucru romanul „Uteciștii”, povestea dramatică a doi tineri uteciști care în anii războiului antisovietic primesc misiunea de a arunca în aer un tren petrolifer hîrlerist.

● În romanul „Balul intelectualilor” Ștefan Luca intenționează să zugrăvescă agitata viață dintr-un oraș de provincie în vara anului 1946.

Kliment ŢACEV

Din poezia nouă a R.P. Bulgaria

SÎNT FERICIT

Fieci mele

Sînt fericit, alît cît nici nu crezi,
că m-am născut în zile de-nclăstare,
c-am înghețat în scutece de zăpezi
și-am gîștit în arșiți arzătoare.

Piciorul meu, însingurat de drum,
l-am bandajat, pornind din nou, ca lava,
și n-au putut să mă dea jos nicidecum
nici glonte, nici ștreangul, nici otrava.

N-am fost invidios că-n vremuri noi
voi veți trăi, în tihnă, biruința.
Nu! Fiți voi invidioși că noi
am cunoscut ce-nseamnă suferința.

Voi veți citi, în pașnice odăi,
cum inimile noastre-au dat alarmă,
și cum, cu palme arse de vâpăi,
plesnirăm baioneta de la armă.

Cum am zăcut în bezne reci și cum
v-am apărat luminile și visul,
cum ochii ni i-am ocrotit de fum
spre a vă da curat și-adînc irisul.

Deci fiți invidioși c-am suferit
un chin pe care nu poți să-l asameni.
Sînt fericit că-n lupte ne-am călit,
că am fost oameni și crearăăm oameni.

AJUN DE SĂRBĂTOARE

Ajun de sărbătoare. Seară. Iată,
ne adunarăm la festin perechi.
Iar masa întru tot îmbelșugată
adună, foc și spume, vinuri vechi.

Dar bate aspru ceasul. Vinul, vinul,
să-și verse deci licoarea-n cupe noi.
Să dăm eroilor iubiți tainul,
acelor care nu mai sînt cu noi.

Sfîrșiți ale cuvintelor risipe
și în bătai de ornic, dragii mei,
vișînd, să stăm tăcuți cîteva clipe
și-abia apoi să povestim de ei.

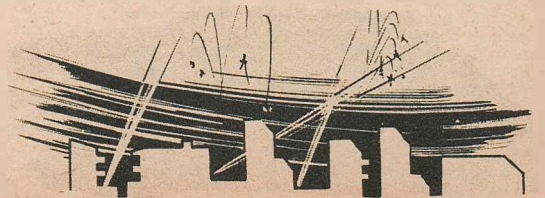
E noapte. Vremea curge ne-ntreruptă.
Festiv, zăpada cade mare, grea.
Cîntați bătrîne cîntece de luptă
așa cum le cîntam cu ei cîndva.

Pînă mai ieri au fost cu noi. Albastre
troieni i-au învelit frumos, ca-n vis.
Ei au privit spre nimbul vieții noastre
cînd ochii mari, sub fulgi, li s-au închis.

Ah! acești ochi n-au fost închiși de-o mină,
ah! acești ochi privind prin secol, clar.
Amar, în cupe, vinul se îngîină,
dar cîntecul răsună vesel iar.

Iar dacă-n clipa asta inima-i amară
ne cheamă conștiința-n marș semeț
spre țelurile ce se conturază,
spre ani bogăți în sens și-n frumuseți.

În romînește de AI. ANDRÎTOIU

LITERAR

SFATURI practice

LA ÎNPOIEREA DE LA BĂI

După zilele de vacanță petrecute la munte sau la mare, când corpul a fost expus soarelui, vântului și apei de mare, atât pielea cât și părul și-au modificat aspectul obișnuit. Pielea a devenit mai aspră, au apărut pe față și pe gît chiar unele încrețituri, iar părul și-a pierdut elasticitatea și s-a decolorat. Toate acestea sînt datorite deshidratării interne a epidermei. E necesar deci să luăm unele măsuri de readucere a lucrurilor la normal.

Pentru epidermă sînt indicate masajele cu creme grase, hidratante și ultrapenetrante, cum sînt cele cu bază de lanolină, de migdale, de lămîie etc. Sînt de asemenea recomandabile loțiunile făcute din feculă de cartofi, din amidon fiert, din suc de morcovi sau din zeamă de castraveți. Acestea redau elasticitatea pielii și-i facilitează primirea apei de care duce lipsă țesuturile.

Pentru părul uscat și decolorat e bună o baie cu untdelemn de măsline urmată de spălarea insistentă a capului, sau cîteva șamponuri repetate cu gălbenuș de ou, sau — cea mai hrănitoare — o fricțiune a rădăcinii cu măduvă de os de vacă.

Epiderma mîinilor se îngrijește cu aceleași creme ca și tenul, iar pentru unghiile care se sparg se recomandă o baie de un sfert de oră pe zi, timp de o săptămînă, cu ulei de salată.

E în interesul nostru să nu mergem la coafor și nici să nu ne facem manichiura înainte de aceste mici tratamente pregătitoare, deoarece altfel nu le vom mai aplica, de teama de a nu strica onduila sau aspectul unghiilor. Pe de altă parte nici pe ceea ce poate drege coafeza sau manichiureza nu trebuie să contăm prea mult, fiindcă tratamentul de renormalizare se cere a fi urmat cel puțin o săptămînă.

În sfîrșit, o altă preocupare a noastră după înapoierea de la băi este cum să ne menținem cît mai mult pielea bronzată. Dacă timpul e favorabil, cea mai bună metodă este să mergem cel puțin de două ori pe săptămînă la un strand. În caz contrar însă, putem prelungi culoarea de bronz a pielii, măsîndu-ne corpul, în fiecare dimineață, cu un ulei solar nu prea colorat sau — cu rezultat și mai bun — spălîndu-ne în fiecare dimineață atît pe față cît și pe corp cu o infuzie de ceai tare.

JOSIANA

POSTA REDACȚIEI

NICU I. CONSTANTIN — com. DEVESEL, CARACAL. Părul ras sau tuns mărunt crește în general mai aspru și — uneori — mai des. Așa că, după părerea noastră, nu aveți decît de cîștigat în privința podoabei capilare dacă vă radeți de cîteva ori. O rețetă pentru înlăturarea rădăcinii părului am publicat în nr. 30 din 1960 al revistei. Cum dănuim acolo la primul răspuns dat prin „Posta redacției”.

ION OLTEANU — com. LUDUS, CLUJ. Pistruii sînt rezultatul unei defecțiuni în funcțiunile intime de pigmentare a pielii sub efectul razelor solare. Un remediu radical nu există pentru asemenea sensibilități epidermice. Puteți cel mult să încercați a le decolora sau a aduce pielea înconjurătoare la o culoare apropiată. Iată o rețetă pe care o puteți folosi în acest scop:

Precipitat alb de mercur 1 gr;
Sulfurat de bismut 1 gr;
Cremă de față (cold cream) 25 gr.

Ungeți-vă seara cu această aliție, iar dimineața, după spălarea, tamponați-vă cu pudră de orez.

H. KROMELY — CLUJ. În medie un litru de apă de mare conține aproximativ 35 de grame de săruri, din care cea 27 de grame sare de bucătărie, iar restul, de potasiu, magneziu, calciu etc. Culoarea sub care ne apare apa de mare, atunci cînd e limpede, este albastră. Aceasta este de altfel culoarea naturală sub care ne apare orice apă adîncă. Iar aceea a mării e cu altă mai albastră, cu cît e mai densă din cauza sărurilor. Orice altă culoare a unei mări — chiar cea verzui — e datorită algelor microscopice din ea sau unor mici crustacee — cum e cazul cu Marea Roșie — sau, în sfîrșit, unor produse ale proceselor abisale — cum e cazul cu Marea Neagră, a cărei culoare e închisă din cauza hidrogenului sulfurat pe care-l conține în adîncime.

NUȚI D. — MIZIL. „Cutaniol”-ul care vi s-a recomandat e bun pentru porfiriunile în care apar coșurile, dar nu poate fi considerat ca o cremă pentru tratarea tenului uscat. Ridurile care v-au apărut pe față sînt datorite probabil unei deshidratări interne a epidermei, pe care o

puteți combate cu o cremă grasă, hidratantă. O astfel de cremă vă poate prepara, la cerere, orice cosmetician sau farmacist.

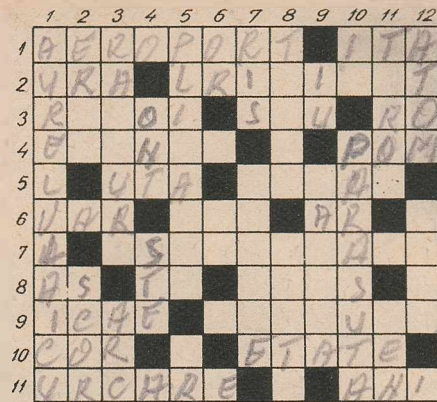
IRINA ROTH — ORAȘUL STALIN. Înainte de a poseda calendarul sau ceasornice, oamenii măsurasu timpul cu ajutorul umbrei proiectate de o stîncă sau de un copac. Apoi au apărut cadranele solare, care însemnau deja un progres. Numai vechii egipteni nu se serveau de soare pentru măsurarea timpului, ci de stele — și anume de steaua Sirius. Anul începea la ei vara (cam prin luna august) o dată cu apariția pe cer a lui Sirius. Cel care a inventat primul cadran solar care să permită măsurarea zilei a fost grecul Anaximandru, cu 525 de ani înaintea erei noastre. De altfel păstrăm și azi cea de la Anaximandru și anume sensul de rotire al limbilor ceasornicelor — de la stînga spre dreapta — exact ca mîscarea umbrei pe cadranul lui solar.

V. PLOEȘTEANU — VĂLENII DE MUNTE. La întrebarea dvs. asupra calităților curative ale mierii, reproducem un răspuns dat recent în aceeași problemă de către Victoria Vedrașko, colaboratoare științifică a Institutului de alimentație al Academiei Științelor Medicale din U.R.S.S.

„Mierea este un aliment extrem de prețios. Ea conține 77 la sută hidrat de carbon sub formă de glucoză și levuloză, 1,5 la sută materii minerale (sare de calciu, fier, fosfor, sodiu, potasiu, magneziu și iod). Conține de asemenea vitamine: tiamină, caroten, acid ascorbic precum și acizi organici și fermenți care favorizează digestia. Observațiile făcute de specialiști au arătat că mierea exercită o influență bună asupra compoziției sîngelui, favorizînd mărirea cantității de hemoglobină”.

MIRCEA NEAGU — MEDIAȘ. Pîcla se poate forma din: praful, nisip, fum sau particule solide, microscopice, de diferite origini, care se află la un moment dat în stare de suspensie în aer. Nu e același lucru cu ceața, care e formată din particule mici de apă. Pîcla este, deci, un litometeor, iar ceața un hidrometeor.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

AERONAUTICĂ

ORIZONTAL: 1) Băneasa — Fir. 2) Exclamație entuziasată de aprobare — Condus după busolă. 3) Angrenajul care invităste elicea elicopterului — La înălțime — Radu Oprescu. 4) Benzina pentru avioane, în ultima analiza — Arbore. 5) Uzinele textile Arad — Generator de curent pe care-l are orice motor de avion. 6) Materie primă pentru construcții — Inedit — Măsură de suprafață. 7) Cînd nu se mai vede nimic pe cer. 8) Aviator neîntrecut — În avioane — Superstiție. 9) Zburător legendar — Diminutiv al corpurilor cerești. 10) Ansamblu de voci — Vîrstă. 11) Înălțare — Cei pe care îi trăim acum sînt primii din epoca zborurilor în cosmos.

VERTICAL: 1) Primul erou al aviației noastre, prăbușit în timp ce încerca să treacă peste Carpați cu aeroplanul construit de el (2 cuv.). 2) Cum i se mai spunea lui Cupidon cel înaripat — Pe tabela de maraj a unei întreceri sportive. 3) Explozii false ale unui motor care nu funcționează bine — În formă de curcubeu. 4) Oficiul național de turism — Se plimbă pe cer

fără să fie avion. 5) Suprafața aripilor în limbaj aviatic — Reper! 6) Sau — Produs al zburătoarelor. 7) Animal sălbatic — Partea mai înaltă a unei nave marine, unde se află cabina căpitanului (pl.). 8) Rîgle încrucișate — Pasăre răpitoare. 9) În unsoare — Cabina unui aerostat. 10) Acute! — Umbrelă aeronautică. 11) Instituția care dirijează la noi aviația civilă — Prezentare a obrazului. 12) Sursă de energie a secolului nostru, care va facilita zborurile cosmice — Cum e cerul la înălțime.

DEZLEGAREA JOCULUI „LA PLIMBARE”, APĂRUT ÎN NR. 35

ORIZONTAL: 1) Teleaga — Ateriza. 2) Inima — Gb — Ararat. 3) Toma — Tractor — Be. 4) Ara — Trenuri — Cal. 5) Nm — Trăsura — Zola. 6) I — Tro-pote — Garaj. 7) Copilări — Cara — E. 8) Leneși — Lei — Bl. 9) Ra — Tir — Aist. 10) Actor — Da — Careta. 11) Mauritanian — Caron. 12) Arca — Locomotiva.

ANIMALE CARE PRODUC PARFUMURI

mosc? El este secretat de o glandă aflată în interiorul corpului, în regiunea abdomenului animalului mascul. Lichidul secretat, viscos, de culoare brun-roșcată, are un parfum foarte persistent. În aer, acest lichid se solidifică și capătă o colorație brun-negricioasă. Prin prelucrarea substanței brute se obțin diferite produse folosite în farmacie și parfumerie.

Moscul se întâlnește mai ales în China și în cuprinsul taigăi siberiene, în regiunile muntoase; trăiește printre stînci, hrîndindu-se cu mușchi și licheni.

În U.R.S.S. moscul este cunoscut și sub numele de cabarga, de unde vine și numele parfumului cabardin. Acest parfum a fost cunoscut încă în secolul trecut ducînd peste mări și țări faima parfumurilor rusești.

Un alt animal care posedă glande mirositoare similare este cîrța de apă moscată. În Africa, în Madagascar, în Sudul Asiei și prin unele insule ale Oceanului Pacific, trăiesc și animale carnivore care posedă asemenea glande producătoare de substanțe mirositoare.

Între acestea, amintim de un mic mamifer carnivor care trăiește prin Africa și prin insulele Pacificului, numit vivera, și de altul zibeta, care trăiește în India și în Filipine. Glandele care secretă parfumul se găsesc, ca și la cîrța moscată, la rădăcina cozii. Ele produc un lichid numit civetina, de culoare brun-gălbui, care în stare naturală are un miros amoniacal, cu o ușoară aromă de mosc. Unele specii de castori au de asemenea glande mirositoare, în formă de pungi alungite ca niște pere.

În afară de animalele producătoare de mosc, mai sînt și alte animale care produc astfel de substanțe mirositoare. Astfel, dintre balene, cașalotul produce o substanță din care se obține parfumul de ambră. Substanța este eliminată sub forma unor bulgări mai mari sau mai mici, care, fiind mai ușori decît apa, plutesc la suprafața ei și sînt avîrziți uneori de valuri pe plajele mării. Bulgării de ambră au o culoare cenușie negricioasă și au un miros plăcut. Substanțele mirositoare secretate de animale au diferite întrebuințări.

Între animalele producătoare de parfumuri cel mai vestit e moscul, un mic mamifer care trăiește în Asia. De unde provine faimosul parfum de

mosc? El este secretat de o glandă aflată în interiorul corpului, în regiunea abdomenului animalului mascul. Lichidul secretat, viscos, de culoare brun-roșcată, are un parfum foarte persistent. În aer, acest lichid se solidifică și capătă o colorație brun-negricioasă. Prin prelucrarea substanței brute se obțin diferite produse folosite în farmacie și parfumerie.

Moscul se întâlnește mai ales în China și în cuprinsul taigăi siberiene, în regiunile muntoase; trăiește printre stînci, hrîndindu-se cu mușchi și licheni.

În U.R.S.S. moscul este cunoscut și sub numele de cabarga, de unde vine și numele parfumului cabardin. Acest parfum a fost cunoscut încă în secolul trecut ducînd peste mări și țări faima parfumurilor rusești.

Un alt animal care posedă glande mirositoare similare este cîrța de apă moscată. În Africa, în Madagascar, în Sudul Asiei și prin unele insule ale Oceanului Pacific, trăiesc și animale carnivore care posedă asemenea glande producătoare de substanțe mirositoare.

Între acestea, amintim de un mic mamifer carnivor care trăiește prin Africa și prin insulele Pacificului, numit vivera, și de altul zibeta, care trăiește în India și în Filipine. Glandele care secretă parfumul se găsesc, ca și la cîrța moscată, la rădăcina cozii. Ele produc un lichid numit civetina, de culoare brun-gălbui, care în stare naturală are un miros amoniacal, cu o ușoară aromă de mosc. Unele specii de castori au de asemenea glande mirositoare, în formă de pungi alungite ca niște pere.

În afară de animalele producătoare de mosc, mai sînt și alte animale care produc astfel de substanțe mirositoare. Astfel, dintre balene, cașalotul produce o substanță din care se obține parfumul de ambră. Substanța este eliminată sub forma unor bulgări mai mari sau mai mici, care, fiind mai ușori decît apa, plutesc la suprafața ei și sînt avîrziți uneori de valuri pe plajele mării. Bulgării de ambră au o culoare cenușie negricioasă și au un miros plăcut. Substanțele mirositoare secretate de animale au diferite întrebuințări.

Știați că... Știați că... Știați că...

... talcul, care se folosește pentru a scoate petele de grăsime de pe haine, nu trebuie să fie întrebuințat niciodată în acest scop la stofele sau mătăsurile de culoare neagră?

... atunci cînd se fac masaje faciale sau corporale talcul poate înlocui crema sau vaselina folosite în mod obișnuit? De obicei, cînd este vorba de față, masajul se face cu o cremă grasă. Dacă însă tenul este gras și deci folosirea cremei e contraindicată, se întrebuințează talcul.

... se recomandă ca vara, în timpul marilor călduri, după ce ați făcut duș, să tamponați întregul corp cu talc, în loc de a vă frecționa cu alcool sau colonie?

... talcul face ca obiectele de argint, înnegrite, să-și recapete strălucirea? Se procedează astfel: se presară talc pe o bucățică de pînză moale, umezită cu apă, și se freacă obiectul respectiv pînă cînd negreala dispăre. Se dă apoi lustru cu o bucățică de flanelă veche.

... datorită proprietății sale de a fi foarte aderenți, talcul intră în compoziția majorității pudrelor?

... pentru ca mînușile noi să poată fi ușor îmbrăcate este bine ca în interiorul lor să se presare puțin talc?

... puteți prepara cu ajutorul talcului o excelentă pudră împotriva transpirației exagerate a picioarelor? Formula este: talc 90 gr, albaun 10 gr, acid tanic 3 gr, acid salicilic 1 gr.

... în timpul verii, cînd nu purtați ciorapi, este bine să presărați talc în pantofi, pentru a păzi astfel brînzul de petele de transpirație, cît și, mai ales, piciorul de eventualele roșături ce se pot ivi?

... talcul este mult folosit la prepararea măștilor cosmetice? Oricine poate prepara o mască extrem de simplă, care strînge porii și dă matitate pielii. O linguriță de talc și o jumătate linguriță de amidon se amestecă cu apă pînă la consistența unei paste, care se aplică pe față. După 10 minute obrazul se spală cu apă rece.

... presărînd talc în boneta de baie și papucii de cauciu veți putea păstra aceste obiecte în bune condiții de la un an la altul? După ce ați pus talc în ele, le învelți în hîrtie subțire și păstrați pachetul la loc răcoros.

... talcul acționează ca un pansament foarte bun, răcorînd și calmînd pielea iritată de brici sau de lama de ras, din care cauză se recomandă a fi folosit totdeauna după bărbierit?

Pentru a doua oară cele mai celebre figuri din lumea păpușilor și marionetelor își dau în tîlnire la București. În septembrie 1960 se va desfășura la București cel de-al doilea Festival Internațional al teatrelor de păpuși. Pentru a cinstei acest eveniment, poșta R.P.R. va emite serie de 6 mărci, ale cărei desene sînt inspirate de cîteva personaje celebre și de afișul festivalului.

Noile mărci vor avea următoarele valori nominale: 20 de bani, 40 de bani, 55 de bani, 1 leu, 1,20 lei și 1,75 lei.

ALIMENTAȚIA SUGARULUI

Pentru a crește un copil bine dezvoltat și cu o bună rezistență naturală față de infecții, este necesar să cunoaștem câteva date cu privire la alimentația sugarului.

Această alimentație se face prin următoarele trei moduri:
a) alimentația la sân;
b) alăptarea la sân completată cu lapte de vacă; și
c) alimentația numai cu lapte de vacă (alimentația artificială).

În acest articol vom vorbi despre alăptarea naturală. Laptele de femeie și în special de la mama proprie reprezintă singura hrană care asigură dezvoltarea optimă a sugarului. El conține tot ce este necesar pentru viața sugarului și este foarte bine digerată și asimilată de către acesta.

În afară de principiile nutritive — cum sînt: zahăr, proteine, grăsimi, săruri minerale și apă — laptele de femeie mai conține: hormoni, vitamine, fermente care ajută la digestie, anticorpi care apară de diferite boli.

Sugarii care primesc alimentația naturală se dezvoltă mai bine din toate punctele de vedere. Sînt mai vioi, pielea lor are o culoare roză, iar primele lor cuvinte și primii lor pași sînt mai precoci decît ai copiilor alimentați artificial.

Igienă mamei care alăptează

Pentru a avea un lapte de bună calitate, femeia care alăptează trebuie să ducă o viață ordonată, igienică și echilibrată. Pregătirea mamelonului trebuie făcută încă în timpul sarcinii prin spălare zilnică și ușoare frecții. În timpul alăptării trebuie să se dea o atenție deosebită curățeniei corpului și a îmbrăcăminții. Pentru a nu infecta laptele, care iese steril din sinul mamei, înaintea fiecărui supt ea va șterge sfîrul cu apă fiartă și săpun sau cu o soluție slabă de acid boric 4%. După fiecare supt sîni trebuie să fie acoperiți cu un tifon curat. Lenjeria de corp trebuie să fie foarte curată și sîni să nu stea prea strîși în brăsiere.

Alimentația femeii care alăptează trebuie să fie variată și echilibrată. Va consuma: legume, fructe crude, făinoase, lapte, unt, brînză, carne și ouă. Trebuie să evite alcoolul și fumatul. De asemenea trebuie evitate condimentele, mezelurile și conservele.

Mama care alăptează va evita emoțiile, va face plimbări în aer liber, va dormi și se va odihni suficient. Dintre medicamente nu sînt dăunătoare laptelui: aspirina, piramidonul, sulfamidele și salicilatul de sodiu. Purgativele drastice ca sulfatul de sodiu și magneziu trebuie evitate.

Dr. Silviu GHEREA

Educație pentru toate vîrstele

Unei mame prea de tot grijulii...

de Sen ALEXANDRU

Nu, tovarășă, așa nu este bine! Într-o țară ce fremătă de bucuria vieții colective, dumnea-voastră creșteți un singuratic? Acest mic Robinson are șase ani, jucării, cărți cu poze, o supraveghetorie cu ochii de argus și este silii să-și petreacă zilele cu el însuși. Prea grijuliu lui mamă vrea să-l ferească astfel de tot soiul de „primejdii” care ar putea încolți din contactul cu cei de vîrsta lui.

În fiecare dimineață copii de toate vîrstele se adună în vîrta curte interioară a blocului. Atunci spațiul verde înconjurat de ziduri albe se transformă într-un finit fermecător, locuial de un popor multicolor, vesel și gălăgios. În această lume minuscule, cinstită și generoasă, cei de șase ani își au de drept locul lor. Apar pe neașteptate orașe de nisip, zboară trotinetele și triciclele, se grăbesc în toate direcțiile mulțime de vehicule împinse de acurii. Pentru copiii blocului este viața lor de zi cu zi. Pentru Dănuț însă toate acestea aparțin unei lumi depărtate, aflate undeva dincolo de ferestră. În imaginația prea de tot grijuliei sale mame, curtea copiilor devine un finit de spaimă, împinzit cu tot felul de boli posibile și accidente în perspectivă. Sînt aici pietre care ar putea să-l lovească pe Dănuț, nisip care ar putea să-i intre în ochi, praful care ar putea să-i murdărească hainele, copiii care ar putea să-l supere sau chiar să-l înghiontească. În imaginația mamei toți și toate din curtea cea verde n-au decît o singură grijă: să pună în primejdie integritatea persoanei lui Dănuț.

Așa că, în timp ce colegii lui de generație aleargă și se hîrjonesc, descoperind pe nesimțite legile nescrise dar ferme ale vieții în colectiv —

disciplina liber consimțită, arta de a te supune unui tovarăș și de a ordona altui tovarăș, devolvementul față de colectiv, curajul, lealitatea, lăria de caracter, tot ce vor trebui să valorifice în viața lor de mine — Dănuț stă împachetat în interdicții de tot felul, trebuind să se mulțumească a privi, în loc să trăiască.

O vreme, copilul înțelege după cei de o seamă cu el. Mai tîrziu se resemnează, se retrage în el, își confecționează o lume de reverii deșarte și, cînd obligațiile școlare îl vor aduce loțuși între cei de o vîrstă cu el, îi va fi greu să-i înțeleagă și să se facă înțeles. Uneori poate ajunge la credința că singurătatea confecționată de mamica conține cine știe ce superioritate. Și iată-l distanțat, îngîmfat, trăind cu suficiență la marginea vieții. Aceleași cauze fac ca uneori medicul psihiatru să descopere în biografia unui pacient melancolic și indiferent cîte o mămăică prea de tot grijulie, care și-a obligat copilul să privească viața printr-o împieturire deasă de interdicții.

Tovarășă, luați-vă înțel de mîna și duceți-l între copii. Piatra îl va lovi? Va învîta s-o ocolească! Nisipul îi va intra în ochi? Va învîta să strîngă pleoapele la vreme! Praful o să-i murdărească hainele? Iată un bun prilej spre a învăța să și curețe și să le păstreze curate.

Poate îi va crește cîteodată pe frunte un cucui. Dar cucuiele din frunte se vîndecă mai ușor decît cele dintr-un suflet necăjit de copil. Poate-i va lipsi cîteodată un nasture la haină. Dar nu-i vor lipsi trăsăturile serioase de caracter. Numai în colectiv și prin colectiv se pot crește oameni pentru colectiv!

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Ulei de cocos din... petrol

Uleiul extras din nucile de cocos are diferite întrebări. El este solicitat mai cu seamă de către fabricile de săpunuri fine. Cum însă cocosul nu poate fi

aclimatizat în orice țară și cum extracția și transportul sînt operații destul de costisitoare, chimiștii din Republica Autonomă Tătară au reușit să prepare un astfel de ulei pe cale sintetică.

Materia primă din care s-a reușit această extracție este petrolul. Interesant este însă că, deși extras din petrol, el prezintă toate caracteristicile grăsimii vegetale a cocosului — inclusiv mirosul special al acestuia.

După ce a trecut cu succes toate examenele de analiză, noua grăsime sintetică a fost predată combinatei „Mullanur Vahitova” din Kazan, care a început s-o folosească la fabricarea săpunului de toaletă.

Acest nou produs al petrolului nu numai că prezintă absolut toate însușirile uleiului de cocos natural, dar simplifică în mare măsură și procesul tehnologic al fabricării săpunului, făcînd astfel posibilă reducerea simțitoare a prețului de cost.

Fintini artificiale în subsolul deșerturilor

Se știe că cea mai mare suferință a oamenilor care traversează deșerturile nisipoase este lipsa apei potabile. Oamenii nu pot acționa în deșert decît în apropierea unei oaze sau a unei surse oarecare de alimentare cu apă. Or, iată că un grup de hidrologi din Kazahstan au conceput un sistem de procurare a apei potabile chiar în mijlocul deșertului. Aceștia au experimentat folosirea unor bazine subterane artificiale, în care apa provenită din ploii sau din topirea zăpezilor de pe înălțimi se eliberează de săruri și alte impurități și devine bună de băut.

Bazinele subterane, săpate între două straturi de argilă impermeabilă, conțin două puțuri comunicante, săpate la 5-7 metri distanță unul de altul. Într-unul din aceste puțuri se scurge apa acumulată într-o groapă amenajată deasupra orizontului de nisip. Fiind mai ușoară, apa dulce se așază deasupra apei sărate, formînd un fel de menisc în nisip. Din acest menisc, apa devenită potabilă trece în cel de-al doilea puț, de unde e scoasă la suprafață cu ajutorul unei pompe.

Prima experiență făcută a dovedit că un astfel de bazin artificial aflat la o adîncime de

20 de metri poate conține pînă la 1.000 de metri cubi de apă perfect potabilă.

Materialul ideal pentru îmbrăcarea mobilierului

Tehnica materialelor plastice este foarte dezvoltată în Republica Socialistă Cehoslovacă. Putem constata acest lucru și atunci cînd călătorim cu autobuzele importate din această țară, al căror interior folosește din plin astfel de materiale perfect realizate.

În dorința lor de a prospera zi de zi în acest domeniu, tehnicienii cehoslovaci au căutat o formă de material plastic care să imite întru totul cauciucul natural, dar care să prezinte, în același timp, calitatea de a putea fi folosit fără rezerve în industria mobilier modernă. Astfel a fost descoperit „Permitolul”, o specie de cauciuc sintetic foarte rezistent, pretabil la imprimarea oricărei culori și care prezintă o serie de avantaje practice: nu încălzește cînd te așezi pe el, absoarbe fără a se păta sudoarea, suportă frecările dese și se spală cu ușurință.

Acesta este, după părerea specialiștilor care l-au încercat, cel mai bun material pentru îmbrăcarea mobilierului de mare uz.

Podul Niagarei rămîne în urmă

Cele mai grele construcții sînt așa-numitele poduri „cubicu”, adică acelea care au o singură deschidere, susținută de un arc urias. Printre construcțiile de acest gen o faimă deosebită și-a cucerit podul ridicat peste cataractele Niagarei, care constituie una din marile atracții ale turiștilor. Dar iată că această construcție va fi depășită de o altă în același gen, care se va ridica în R.S. Cehoslovacă, și anume peste barajul de la Orlik, în Boemia de sud.

Noul pod va avea o deschidere de 430 de metri și va fi construit în întregime din fier, fără nici un stîlp de susținere. Construcția va fi terminată în anul 1963. Modelul care a servit probelor tehnice în tunelul aerodinamic a fost realizat de cei mai tineri practicanți ai întreprinderii C.K.D. Sokolovo din Praga.

GENERALUL POLONEZ BEM, LA TG. MUREȘ

În Muzeul regional din Tg. Mureș s-a organizat un nou stand în care au fost expuse documente și piese reprezentînd aspecte din trecutul orașului. Pentru noua secție a muzeului, pictorul Piskolti Gábor din Tg. Mureș a realizat două tablouri. Unul este portretul generalului polonez Bem, marele luptător revoluționar care, refugiat în Ungaria, a avut, după cum se știe, un rol deosebit de important în conducerea revoluției de la 1848. El a venit cu o armată întreagă în Transilvania, repurtînd cîteva victorii fulgerătoare. Dintre marile merite ale lui Bem trebuie menționat acela că a atras în lupta revoluționară împotriva odiosului imperiu habsburgic pe revoluționarii romîni, maghiari și de alte naționalități.

Portretul menționat este o reproducere după originalul executat de I. Hertel în Brașov, în anul 1849, cărui — foarte probabil — generalul polonez i-a pozat. În orice caz, specialiștii afirmă că este vorba despre cel mai autentic portret al lui Bem.

În virtutea istovitoarelor lupte din 1848-1849, generalul Bem a poposit în trei rînduri la Tg. Mureș, după cum reiese din documentele vremii. Prima oară a sosit aci la 13 ianuarie 1849, fiind primit cu mare alai. Armata condusă de el s-a grupat în marea piață din centrul orașului și pe străzile din jur. Tururile lui Bem au produs o puternică impresie asupra populației. Cu acest prilej Bem a stat la Tg. Mureș timp de 3 zile. Și acest moment l-a oglindit pictorul Piskolti într-o interesantă compoziție care constituie subiectul celui de-al doilea tablou.

Generalul Bem a venit la Tg. Mureș și la 10 iunie, iar a treia oară la 30 iulie 1849, cînd a fost însoțit de poetul Petőfi Sándor. De aici au pornit împreună la lupta fatală de la Albești (lingă Sighișoara), unde poetul și-a găsit moartea tragică.

Populația orașului Tg. Mureș, alături de întregul nostru popor muncitor, cinstește amintirea

lui Bem, fiu viteaz al poporului frate polonez, luptător înflăcărat pentru cauza libertății generațiilor trecute.

Ștefan IZSÁK

Portretul generalului Bem — de pictorul Piskolti Gábor, după originalul pictat de I. Hertel la Brașov, în 1849.

„Generalul Bem la Tg. Mureș” — compoziție de pictorul Piskolti Gábor.

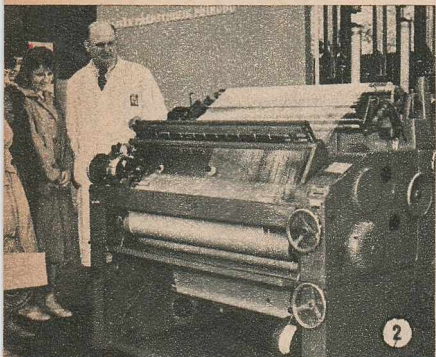
În această casă din Tg. Mureș a poposit, în 1849, generalul Bem.

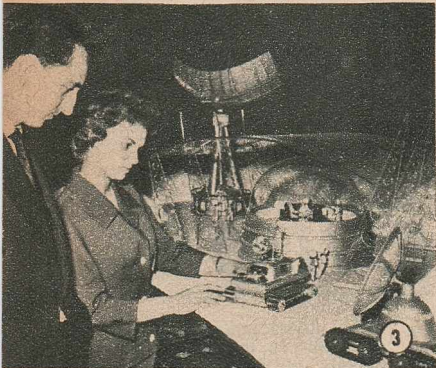
„CEHOSLOVACIA — 1960”

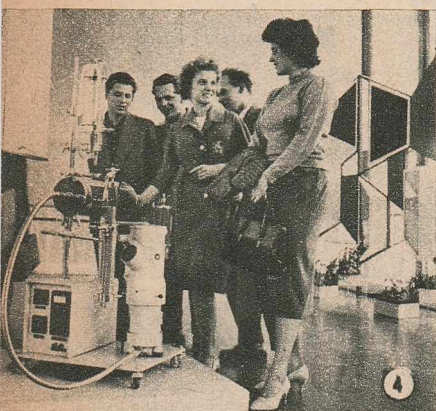
1

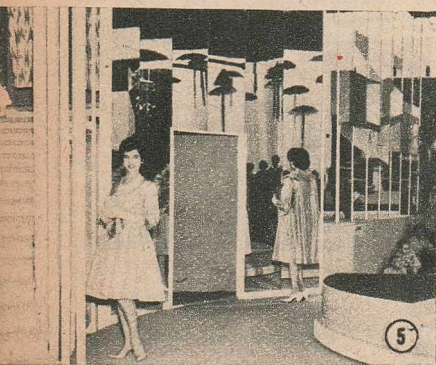
2

3

4

5

Noua expoziție deschisă la Praga și intitulată „Cehoslovacia-1960” prezintă aspectele cele mai semnificative ale gradinoasei dezvoltări a țării în domeniul industriei, agriculturii, științei, culturii și ocrotirii sănătății.

Atenția vizitatorului, care pătrunde în expoziție prin monumentală intrare dominată de statuia realizată de Arnost Paderlik, simbolizând republica, este atrasă mai întâi de sala exponatelor industriale, reprezentate printr-un strungul cu operații multiple, de cabina de comandă a unei uzine automatizate, ca și de nenumărate alte agregate care poartă pecetea înaltului nivel tehnic al industriei cehoslovace.

Cu interes urmăresc vizitatorii și performanța minunilor artificiale, care reușesc să scoată dintr-o cutie un băț de chibrit, să-l aprindă și apoi să-l stingă: nu e vorba numai de elementul spectacular: minile artificiale constituie un ajutor prețios mai ales pentru oamenii de știință care lucrează cu elemente radioactive.

Sala „bunului gust” cuprinde exponate ale industriei textile, confecțiuni pentru bărbați și femei, iar paradele modei care au loc aici din jumătate în jumătate de oră arată că denumirea sălii nu este de loc prost aleasă.

Nu lipsește din expoziție nici sala minunilor tehnice, în care parca au prins viață visele pline de îndrăzneală ale lui Jules Verne și unde rachetele cosmice și astronauții sînt în elementul lor.

Dar cîte nu sînt de văzut în expoziție? Atît de multe, încît nu ne rămîne decît posibilitatea consemnării fugitive a celor mai interesante aspecte: un policeran, asupra căruia își trimit fasciolele de raze 25 de diaporoectoare și 5 aparate de proiecție; un teatru muzical cu sunet stereofonic; ultimul tip de heliopicid și de tren electric ultrarapid, o fermă model pentru creșterea păsărilor și a vacilor de rasă...

„Cehoslovacia-1960” este o expoziție în care se remarcă străduința omului de a-și ușura și perfecționa munca, de a trăi din plin, mai fericit.

E.T.

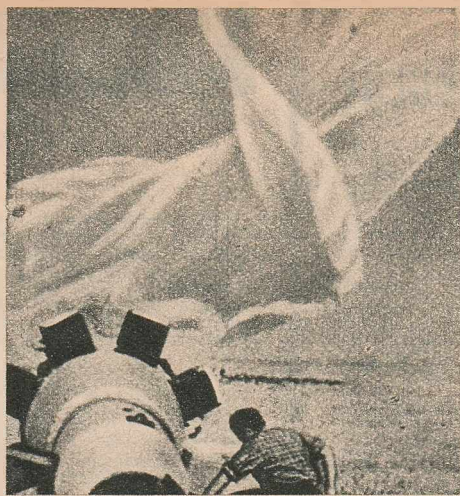
1 Pe aici se pătrunde într-o minunată expoziție: „Cehoslovacia-1960”.

2 Război automat de țesut, cu duze de apă, o nouă creație a industriei cehoslovace.

3 O parte a sălii „minunilor tehnice”, în care Jiri Trnha, cunoscutul creator al păpușilor cehoslovace de film, a imaginat viitorul cercetărilor în Cosmos.

4 Pentru salvarea vieții oamenilor, întreprinderea Chimina din Praga a construit un tip perfecționat de plămîni artificiali.

5 Noi modele de confecții în sala „bunului gust”...

A ATERIZAT CU BINE. În fotografia de față este prins momentul reîntoarcerii pe pămînt a unei rachete geofizice sovietice, a cărei aterizare în bune condițiuni este înlesnită de o parașută. Informațiile științifice aduse de rachetă vor adăuga noi date pentru rezolvarea marilor probleme a întoarcerii omului din Cosmos.

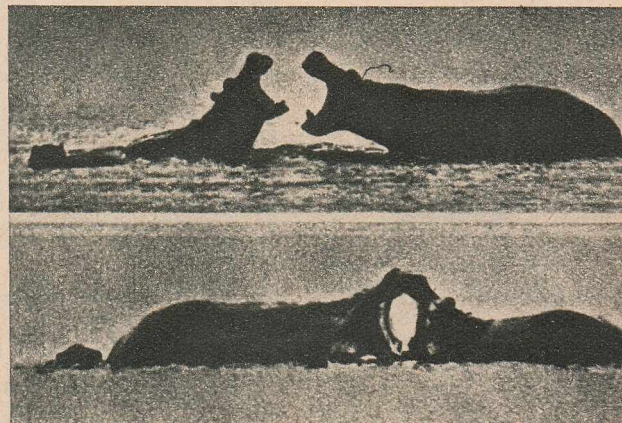
DANSUL CU UMBRELELE a intrat în tradițiile artei coregrafice a poporului R.D. Vietnam. Iată-l interpretat într-o nouă variantă de către un grup de grațioase tinerete vietnameze.

DIN TEZAUURUL OMENIRII. Acum 400 de ani, vestitul meșter Elias Geyer din Leipzig a lucrat — la comanda unui nobil german — caseta din fotografie, ca și aceste cîteva minunate vase confecționate din argint aurit, cu încrustații din fildeș. În prezent acest adevărat tezaur se află în posesia Muzeului de istorie din Leipzig (R. D. G.).

SCULPTORUL SEPTUARIAR RUDOLF LÖHNER (R. D. G.) a terminat recent o monumentală statuie ecvestră din bronz, înfățișînd pe Tadeusz Kosciuszko, revoluționar polonez. Statuia înaltă de 5 metri, va fi instalată în centrul orașului polonez Cracovia, pe locul unde se află înaintea o altă statuie de bronz a lui Kosciuszko, dar pe care cîștigătorii au topit-o în timpul războiului.

PUTERNICE ÎNGRIJORĂRI printr-o știră din Sicilia au stîrnit ultima erupție a vestitului vulcan Etna. Trîmba de fum aruncată de vulcan s-a ridicat pînă la înălțimea de 1.800 m. Fotografiera momentului erupției a fost realizată în orașul sicilian Catania.

NEPĂSARE CARE COSTĂ SCUMP. Ca urmare a lipsei de grijă față de securitatea muncitorilor englezi, scheletaria ridicată în fața unui magazin din Glasgow s-a dărîmat îngropînd sub ea 4 muncitori care lucrau pe schele. Doi din ei au murit.

BOICOT PE BROADWAY. Împotriva segregăției rasiale din S. U. A., s-au pronunțat recent și actorii, și regizorii unor teatre de pe Broadway. Ei boicotează compania teatrală Woolworth, în ale cărei filiale din statele sudice se folosesc pe scară largă practicile rasiste. „Segregăția rasială este dăunătoare din punct de vedere moral” — serie pe cîteva dintre pancartele purtate de demonstrații.

APARENTELE ÎNSALĂ... Imaginile de reprezentare cumva momentele unei crînipe între doi hipopotami? Nu tocmai. Fotograf pasionat a prins pe peliciulă o serie de... tandrețe între două din aceste — puțin gingase — animale.

SCHIMBĂRI PE HARTA ATLETISMULUI

de Al. MIRODAN

Întrebându-ne ce a adus nou Olimpiada de la Roma, căutând prin întreceri, recorduri și patimi, străduindu-ne a găsi o caracteristică și o deosebire de Helsinki sau Melbourne, sîntem îndemnați să vorbim despre atletism. Aici s-a petrecut în chip neașteptat, adică așa cum se petrec uneori felurite prefaceri în viață, o schimbare structurală: americanii au pierdut cîteva (destule) probe, peste noapte și cu zgomot de cutremur.

Dacă la Helsinki americanii au fost egalați de sovietici în ansamblul disciplinelor sportive, ei care nu obișnuiau să fie egali nimănui;

dacă la Melbourne, americanii au fost întrecuți de sovietici în ansamblul disciplinelor sportive, ei care nu obișnuiau să fie întrecuți de nimeni;

la atletism ei continuau, oricare ar fi fost pierderile pe celelalte fronturi, să fie de neînving, de neatîns și stăpîni pe majoritatea probelor. Atletismul era metropola sportului american, inexpugnabilă în ciuda pierderilor suferite în colonii. Atletismul, și îndeosebi probele de sprint, sărituri, aruncări, era monopolul care nu suporta concurența. N-au cîștigat atleții din S.U.A. la trecuta olimpiadă mai multe medalii de aur decît toți ceilalți atleți la un loc? Și, mai ales, mai ales nu s-au arătat ei a fi, acum în ajunul jocurilor de la Roma, în formă extraordinară, doborînd săptămînal un record mondial, stîrnind extazul admiratorilor și vestind victorii copleșitoare la Olimpiadă?

Și totuși...

John Thomas, pornit — și cum? — favorit la mare, nesfîrșită distanță — a pierdut săritura în înălțime, sovieticii Savlakadze și Brummel arătîndu-se mai buni. S-a petrecut aici mai mult decît o pierdere; s-a petrecut o schimbare pe harta atletismului olimpic: un steguleț înfipt în locul altuia.

Sprinterii americani erau de ani și decenii stăpîni pe 100 și 200 metri plat. Cine gîndea că, la Roma, Norton — „regele vitezei” — nu va cuceri nici o medalie? *Nimeni. Nicăieri. Nici o clipă.* Dar titlul la 100 a fost cîștigat de germanul Harry, iar la 200 învingător a ieșit italianul Berruti, adică doi europeni. Și cine-ar fi gîndit că la ciocan americanul Connoly, campionul de la Melbourne și proaspăt recordman mondial, nu se va afla la sfîrșitul întrecerilor nici măcar între primii șase? *Nimeni. Nicăieri. Nici o clipă.* Dar titlul a fost cîștigat de sovieticul Rudenkov, iar medaliiile de argint și bronz au revenit maghiarului Zsvotski și polonezului Rut. S-a petrecut și la probele suspenționate mai mult decît o pierdere, s-a petrecut o schimbare.

Correspondentul ziarului „Sportul Popular” la Roma, Radu Urziceanu, formula acum cîteva zile o observație interesantă, și anume că sîmbătă 3 septembrie 1960, atleții americani au părăsit stadionul olimpic — pentru prima oară în istorie! — fără să cîștige nici un titlu olimpic.

Prima zi fără aur a atletismului american.

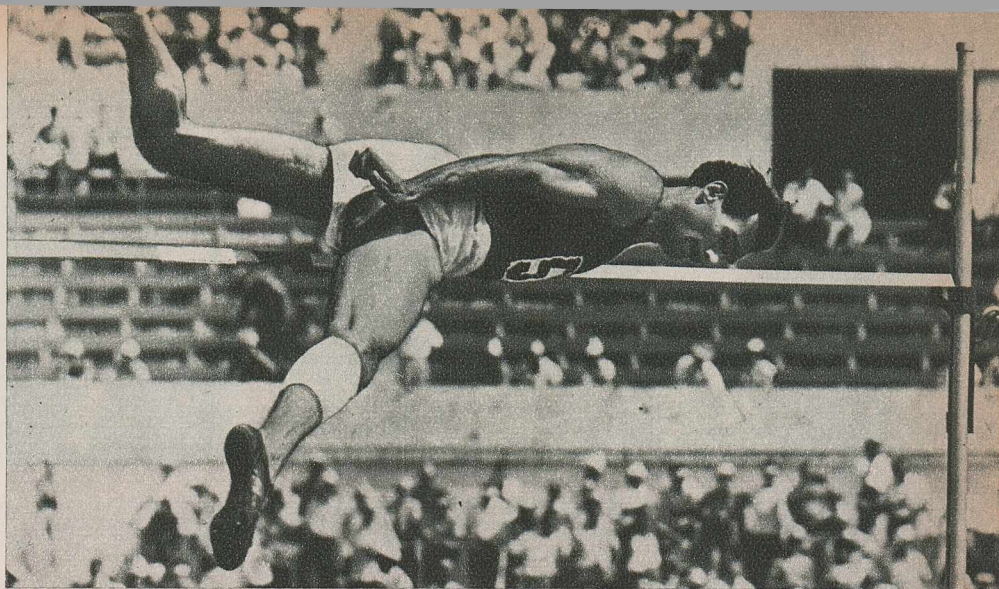
Prima.

★

...Și tot prima oară în istoria jocurilor țara noastră dobîndește un titlu olimpic la atletism. La ora cînd scriem rîndurile de față aflăm prin mijlocirea aparatului de radio că Iolanda Balaș, adică Ioli a noastră, a rupt — în sfîrșit! — o tradiție (creație a orînduirilor de ieri) inaugurînd alta (creație a orînduirii de azi). Și lîngă ea, pe podiumul învingătorilor, Lia Manoliu cu excelenta, neașteptata, „surprinzătoarea” medalie de bronz, venind să confirme că Iolanda nu este o excepție, ci un început.

Prima zi cu aur a atletismului nostru.

Prima...

Robert Savlakadze—U.R.S.S.—(fotografia de sus) a spulberat pronosticurile multor admiratori ai americanului John Thomas (dreapta jos), învingîndu-l în finala probei de înălțime bărbați. S-a petrecut aici mai mult decît o pierdere, s-a petrecut o schimbare pe harta atletismului olimpic.

Cele trei medaliante la proba de 80 m garduri femei. Irina Press — Uniunea Sovietică — (medalie de aur), mijloc, Carole Quinton (medalie de argint), stînga, și Gisela Birkemeyer (medalie de bronz), dreapta.

Cîștigătorii probei de floretă: Viktor Jdanovici (medalie de aur) mijloc, I. Sisikin (medalie de argint) stînga și A. Axelrod (medalie de bronz) dreapta.

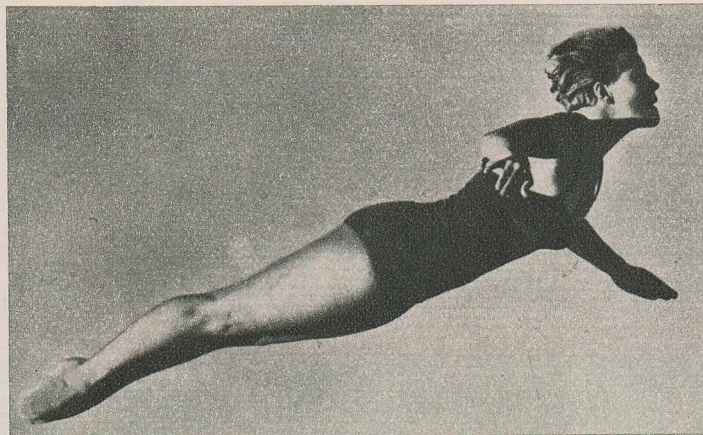
V. Krepkina —U.R.S.S.— a stabilit un nou record olimpic la săritura în lungime, 6,37 metri. Iată-o în timpul evoluției (fotografia din dreapta) și după primirea medaliei de aur, alături de H. Claus (medalie de bronz) și Krzeszinska (cîștigătoarea medaliei de argint) — fotografia din stînga.

Ingrid Kramer (Germania), dublă campioană olimpică la săriturile de pe platformă și din turn.

Coperta noastră: fotografie de A. MIHAILOPOL

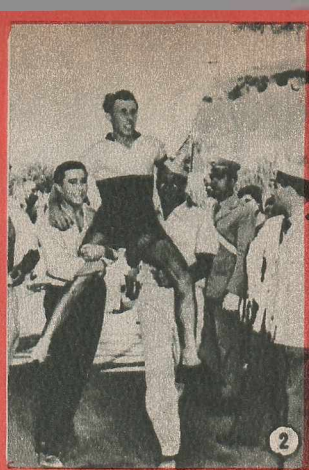
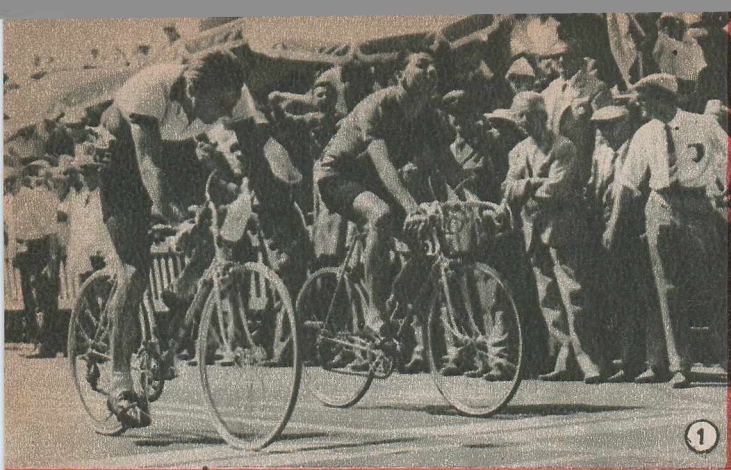
Iolanda Balaș, campioană mondială la proba de înălțime femei, cîștigătoarea medaliei de aur la Olimpiadă.

REDACȚIA: București, Piața Școltei. Căsuța Poștală 3502 of. 33 Te1. 17.60.10 înt. 1744.
ABONAMENTE la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

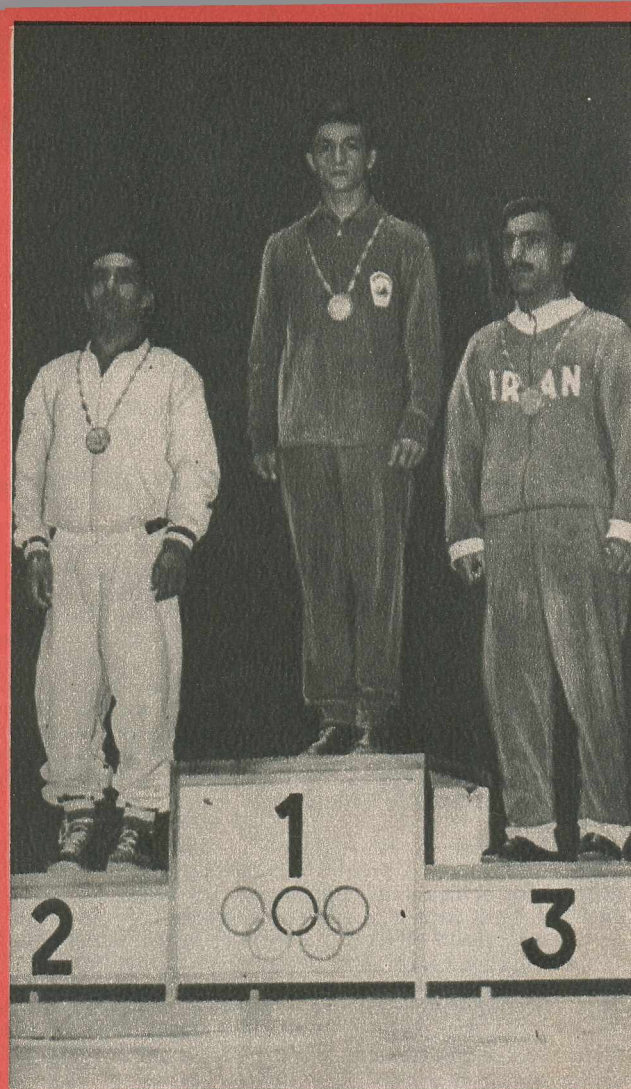
PREȚUL ABONAMENTELOR. 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Vlad MUȘATESCU

La proba individuală de fond pe circuit, italienii au fost nevoiți să se mulțumească cu locul doi. Viktor Kapitonov (U.R.S.S.) a reușit să-și depășească adversarul, pe linia de sosire (fotografia nr. 1), câștigând astfel medalia de aur. La sfârșitul cursei, publicul a ținut să răsplătească eforturile învingătorului (fotografia nr. 2).

Finala probei de 100 metri plat a fost câștigată de Armin Harry, primul din stînga, atlet care se anunța printre favoriții cursei.

D. Pirvulescu, câștigătorul medaliai de aur la lupte, pe podium învingătorilor.

Lia Manoliu a cucerit medalia de bronz la disc, cu rezultatul de 52,36 m.

Tinărul Ion Monea a reușit să cucerească medalia de bronz la categoria mijlocie, datorită boxului său tehnic și combati-

PROGRESUL-STEAGUL ROȘU 3-1

De la deschiderea campionatului de fotbal pe anul 1960-1961, publicăm o fotografie, care a surprins o fază mult discutată în cercurile fotbalistice. A fost sau nu valabil golul înscris de Fusulan în minutul 82? Iată-l pe Soare în „flagrant delict”. Ce părere are arbitrul Gh. Osiac?

FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII — FILMELE SĂPTĂMÎNII

„PRIMA LECȚIE” (foto 1) — producție a studiourilor bulgare prezentată în cadrul festivităților prilejuite de aniversarea a 18 ani de la eliberarea Bulgariei de sub jugul fascist — evocă eroica perioadă când cei mai buni filii ai țării prietene luptau în ilegalitate, sub conducerea Partidului Comunist, împotriva ocupanților hitleriști. În această epocă se întâlnesc și se leagă printr-un puternic sentiment de dragoste doi tineri: Peșo, un muncitor, și Violeta, o fată ce provine din burghezia bulgară. Deosebirile de clasă între cei doi se arăstă în atitudinea ce o iau în viață în momente de cumpănă. Peșo,

călit în spiritul moralei muncitorești, se dovedește om de nădejde, căruia tovarășii de luptă îi pot încredința misiuni grele, dar Violeta, care a fost crescută ca o domnișoară de salon, va avea de luptat cu propria sa fire în primul rînd, pentru a-și recuceri locul lângă omul iubit.

„ÎN AJUN” (foto 2) — a treia coproducție realizată de cineaștii sovietici și bulgari — este o ecranizare impresionantă a romanului cu același titlu al lui I. S. Turgheniev. Filmul ne prezintă pe eroii lui Turgheniev, Dimitri Insarov și Elena Stavhova, în cadrul evenimentelor

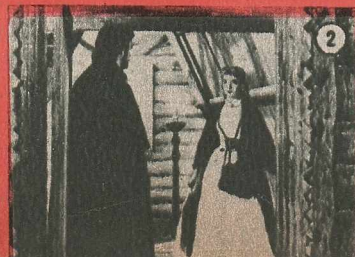
anilor 1860, în Bulgaria, cînd intelectualitatea progresistă pregătea răscoala împotriva stăpînitorilor otomani.

„EUGENIE GRANDET” (foto 3) — o producție a studioului „Mosfilm” — ecranizează cu înțelegere romanul celebru al lui Honoré de Balzac. În interpretarea actriței sovietice Ariadna Senghelala (pe care am admirat-o în rolul Tatjanei Larionova din filmul „Evgheni Oneghin”), Eugenie capătă dimensiunile tragice ale condiției sale sociale: fiică de burghez, cu un suflet însă gîngas, generos, căzînd victimă a legilor și obiceiurilor inumane ce-i guvernează clasa.

„ULTIMA ZI — PRIMA ZI” (foto 4) — o producție a studioului „Gruzia-film” care ne face cunoscîntă cu oameni obișnuți ai zilelor noastre. E vorba de bătrînul poștaş Gheorghii pe care filmul ni-l înfățișează în ultima zi de slujbă, după o jumătate de viață în care a dus din casă în casă epistole cu vești bune și rele. Un mic și anonim slujbaş a cărui existență a răspîndit frumusețe, bunătate și înțelepciune!

„ȘAPTE MIRESE PENTRU ȘAPTE FRĂȚI” (foto 5) — o producție a studiourilor americane „Metro Goldwin Mayer”

— face parte din categoria filmelor spectaculoase dar de naivitate supărătoare. Rețeta următoare: se alege un septe de bărbați frumoși, li se adaugă formație egală de femei atrăgătoare, se compun pentru toate acestea echipă două, trei și șase, câteva dansuri (efectiv reușite), iar pentru dramatismul acțiunii se inscensează o bătaie și o urmărire... ca în filme... Din care însă nimeni nu iese păgubit, de vreme ce, pînă la urmă, toți cei șapte frați au parte de cuvenitele mirese. În concluzie: mult zgomot și puțină artă.

HRANĂ PENTRU... FURNALE

de Constanța BRATU

La Institutul de cercetări metalurgice și miniere se desfășoară acum o intensă activitate pentru realizarea sarcinilor care revin cercetătorilor din documentele celui de-al III-lea Congres al partidului și din Hotărîrea C.C. al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri cu privire la ridicarea nivelului tehnic al producției. Cum prezentarea într-un reportaj a tuturor cercetărilor care se fac aci în lumina acestor sarcini ar fi cu neputință, ne vom referi numai la câteva din ele.

★

Fonta pe care furnaliștii o elaborează în ore și ore de muncă este tradusă foarte simplu în limbajul reacțiilor chimice. În esență ceea ce se petrece în furnal este o extragere, o eliberare a fierului din legătura sa cu oxigenul. Pentru această „eliberare”, în furnalul-teatru de luptă se introduce, alături de minereu, un combustibil, și anume cocs. La marile temperaturi pe care le dezvoltă prin arderea sa, acesta „extrage” din minereu topit oxigenul și lasă liber metalul care, carburându-se, ajunge în creuzetul furnalului în chip de fontă. Evident, specialiștii ar avea multe de adăugat la această schemă. Dar, în mare, acesta este procesul și așa se naște fonta cea de toate zilele pentru industria siderurgică.

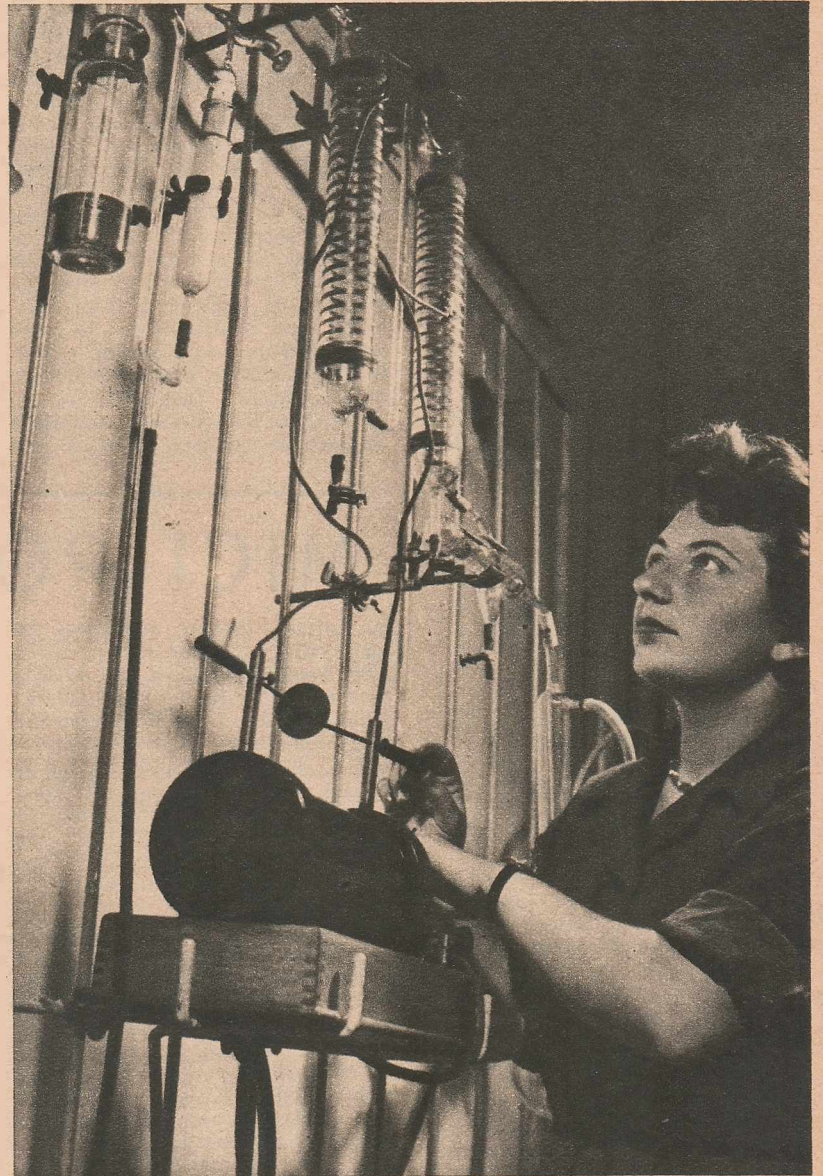
★

Ca să cucerești o tonă metal, ca să scoți fierul din captivitatea lui geologică, trebuie să prelucrați multe tone de minereu inutil. De steril. Sterilul îngreunează procesul de furnalizare și, trăgînd înapoi productivitatea, încarcă prețul de cost. Ei bine, dar ce se poate face împotriva sterilului? Progresul științei și tehnicii mondiale dă soluția: îmbogățirea minereurilor de fier. Prin această tehnologie avansată, se separă, înainte de furnalizare, partea utilă — componentii metalici — de partea sterilă alcătuită mai ales din silice. Minereul se sfărîmă, se macină, se separă de

steril prin diferite procedee, se granulează și, apoi, pentru a fi apt ca formă de rezistență fizică, se aglomerează prin ardere. Față de clasică tehnologie — sfărîmarea minereului și prăjirea lui cu... direcția furnal — acest modern procedeu pare complicat. Dar aceasta numai pentru un profan și numai la prima vedere. Faptul desconggestionării furnalului de imense cantități inutile de steril aduce o creștere atît de importantă a productivității, o sporire atît de însemnată a producției de fontă, încît prelucrările prealabile pot fi comparate cu un pitic, la picioarele unui Gulliver uriaș al productivității furnalului.

★

Cocsul — eterna problemă a siderurgiei mondiale — este, dacă vrei, un cărbune destul de complicat ca naștere. Inexistenți în evidența geologilor, bureții aceștia duri, gri-argintii, își fac apariția pe lume ieșind din cuptoarele în care părinții lor — bucățile de huiță — s-au topit fără aer și s-au aglutinat (lipit) în chip de cocs. Dar complicația nașterii nu constă numai în faptul fabricării, ci și în acela că nu orice cărbuni pot fi părinți ai cocsului; după calculele unor oameni de știință, numai 1/5 din întreaga cantitate de cărbuni de pe glob poate fi transformată în cocs. Căci numai aceștia pot fi topiți și se aglutinează. Restul cărbunilor, neavînd aceste calități, neputînd fi cocsificați, au rămas cărbuni energetici și au fost folosiți ca atare, pentru ars în locomotive și... uneori chiar în sobe. A venit însă vremea ca și această tradiție să fie înlăturată. Pe plan tehnic mondial, studiul transformării cărbunilor energetici în cocs metalurgic se află de cîțiva ani pe ordinea de zi a tuturor specialiștilor. Un asemenea studiu a fost făcut și la Institutul de cercetări metalurgice și miniere. Și iată că experimentarea practică a procedurii a dus la realizarea de cocs metalurgic (sub formă de brichete) din cărbune energetic. Incercat în furnal la Victoria-Calan, acesta a

Emilia Corciovei verifică instalația de cocsificare înainte de primirea unei noi determinări.

Uzina cocso-chimică din Hunedoara.

dat aceleasi rezultate ca și cocsul fabricat prin metoda clasică, la noi în țară sau în străinătate, din hulla de cocs. În documentele Congresului al III-lea al P.M.R. se arată necesitatea continuării și încheierii cercetărilor pentru fabricarea acestui nou cocs. Colectivul care l-a realizat lucrează acum în această direcție. Se studiază perfecționarea procedurii; simplificarea rețetei și, mai ales, problema captării, recuperării și valorificării produselor chimice ce se obțin în timpul cocsificării noilor brichete. Căci aceste produse vor deveni mine materii prime pentru fabricarea de coloranți, medicamente, mase plastice, îngrășăminte pentru agricultură. În 1965, noua uzină ce se va construi pentru fabricarea cocsului metalurgic din cărbuni energetici va produce cel puțin 400 mii de tone cocs prin noua procedeu, care este unul dintre cele mai moderne de acest fel.

★

O altă cercetare privind rezolvarea unei importante probleme a industriei siderurgice prin abordarea unei soluții la nivelul tehnicii celei

mai moderne: obținerea semicocsului prin fluidizare. Siderurgiștii cunosc bine semicocsul și-i cunosc importanța. În fond, după cum o arată și numele, el este un fel de cocs pe jumătate; un fel de cocs... neterminat. Dacă fabricația cocsului se petrece la 1.000°, semicocsul se naște la numai 500-550°. Și în timp ce cocsul se folosește în furnal, semicocsul se utilizează la fabricarea cocsului. Atât a celui „clasic”, din hulla, cât și a celui din cărbune energetic. Marea uzină coeso-chimică din Hunedoara are nevoie de semicocs. El este folosit pentru reducerea gazelor volatile care se degajă la șarjele de cocs și care, fisurând materialul, îi scad rezistența. Până nu demult semicocsul era fabricat, prin încălzirea indirectă, la 550°, pe niște mese rotative metalice, în cuptoare care nu puteau produce decât 15-20 tone pe zi. Și iată că un nou procedeu elaborat de institut permite obținerea unei cantități de 75 tone pe zi, într-un singur cuptor. „Miracolul” l-a săvârșit procedeu modern al fluidizării. Insuflându-se cu putere gaze fierbinți sub particulele de cărbune, acestea încep să plu-

tească întor-mea ca... pe un lichid, încălzindu-se astfel direct și în cel mai scurt timp posibil. Modernă tehnologie a fluidizării — care aduce o economie de 30 milioane lei anual — este aplicată astăzi la Calan și instalația de aici se numără printre primele din lume care aplică pe scară industrială acest nou procedeu.

★

Pentru ca o tonă de fontă să vadă lumina zilei, trebuie ca în furnal să se introducă circa o tonă de cocs. E o cantitate apreciabilă de cărbune, și încă de cărbune industrializat, căci natura n-a binecuvîntat industria cu cocs... la de-a gata. Oare nu există vreo soluție pentru economisirea acestor enorme cantități de cocs, pe care furnalele insașiabile le înghit zi și noapte? Știința și tehnica modernă au dat soluția: utilizarea gazului metan. Introdus în furnal, o dată cu ridicarea temperaturii aerului insuflat, gazul metan își asumă, într-o măsură, sarcina de reductor pe care o are cocsul în furnal. În felul acesta se pot obține cu ajutorul gazului metan — o bogăție deosebită a sub-

solului țării noastre — mari economii de cocs.

Prima aplicație practică în această direcție a fost făcută încă anul trecut de către specialiștii institutului, în colaborare cu muncitorii și inginerii Hunedoarei. Gazul metan a fost introdus în furnalul nr. 3 de la C.S.H. Apoi la furnalele 6 și 5. Calculele teoretice asupra economiei de cocs și asupra măririi productivității furnalelor au primit certificatul practicii. Circa 100 kg cocs economisit la tona de fontă! Inmulțiți această cifră cu sutele de mii de tone de fontă produse într-un an la un singur furnal al Hunedoarei; rezultatul reprezintă cocs economisit.

Reducerea consumului de cocs pe tona de fontă este una din principalele sarcini trasate siderurgiștilor de Congresul partidului; astăzi, după ce și la furnalele Reșiței a fost introdusă această modernă și economică metodă de lucru, cercetătorii institutului vor extinde aplicarea ei la Victoria-Calan. Căci și cocsul furnalelor de aici, ca și cel al furnalelor din alte centre siderurgice, poate și trebuie să fie cât mai mult economisit.

MICI POEME ÎN CULORI*)

nu zgîrciți, barem cumpătați (și nu e rău!). Cu toate că-i... contabilă, Paula Vlăduț n-a fost de data asta nici zgîrcită, nici cumpătată; a dat frâu liber dragostei pentru ce-i nou și ne-a zugrăvit în pinza amintită o „Piață a Palatului” plină de poezie și avînt, așa cum e! Acest tablou ni se pare caracteristic expoziției. Lucrări ca: „Noi blocuri în cartier” (Nicolae Dincă, lăcătuș), „Se clădește un nou bloc” (Adrian Rubingher, elev), „La G.A.S. Pipera” (Ana Constantin, țesătoare), „Peisaj industrial” (Ion Crișan, lăcătuș), „Brigadă frunțasă” (Ioana Pupăzan) etc. te impresionează nu numai prin valoarea lor artistică. Mesajul lor se amplifică în clipa în care te gîndești că un sudor sau un lăcătuș, o țesătoare sau o contabilă, un elev sau un student (din 60 de exponenți, 29 sînt muncitori, 14 — tehnicieni și funcționari, 17 — studenți sau activiști ai cercurilor de arte plastice de pe lângă casele raionale de cultură), peste ziua lui de muncă, peste preocupările lui cotidiene, a încercat — și a reușit — să-ți arate prin intermediul artei lui de amator de ce și cum l-a impresionat un nou bloc care se clădește, ce sentiment a trezit în el debarcaderul lacului Bicaz, un șantier, laminorul de la uzinele „Republica”, un fîrg tradițional la sate, o nouă creșă, un oțelar în plin avînt sau un grup de tineri la muncă patriotică. E un efort creator în plus pe care îl face acest om, un efort care merită a fi subliniat cel puțin cu aceeași căldură care l-a determinat.

Limba plastic al acestei expoziții e pe cît de pasionat, pe atît de simplu, de direct și de convingător. În compozițiile tematice oamenii nu mai apar, cum apăreau în urmă cu ani, nelegați între ei, ci dimpotrivă, gestul unuia, privirea altuia, armonizate, susțin ideea pinzei; portretele sînt mult mai precise, mai „personale”, mai grațioase. Descrierile sînt realiste și poetice, „făcutul” e pe cale de dispariție. Lumina și culoarea nu mai sînt pentru artistul amator un divertisment; descoperindu-le tîlcul încetul cu încetul, lumina

și culoarea, filtrate, ilustrează, o dată cu sentimentul artistului, amploarea faptului cotidian redat în lucrare.

Desigur că un critic de artă ar mai gasi lucruri de spus în afară de laude. Aceste rînduri însă și-au propus să fie nu o cronică de specia-

litate, ci o consemnare a faptului și a semnificației lui. Și, făcînd corp comun cu însemnările vizitatorilor (din cartea de impresii), să ureze amatorilor în ale artelor plastice noi succese în Bienala care bate la ușă.

B. DNR.

Am cunoscut în urmă cu ani și ani de zile un amator în ale „zgrăviturii”. Picta cu precădere toamne vestejite, cu puzderie de frunze pornite în bejenie și cu o voită melancolie, peisaje pluvioase, țărani ne-țărani sau muncitori ne-muncitori... Lumina pinzelor lui era cenușiu întunecos. Pe atunci, amatorul meu nu avea nimic în afară de sinceritatea dorinței: nici orizont, nici îndrumare (iar uneori nici vopsea, penel sau pînză). Au trecut anii. Iată-l pe amatorul de atunci într-o expoziție (nu prima). Cîtă deosebire!

Un ochi „rece” ar spune pe un ton grav: „Expoziția a aliniat 147 de lucrări, semnate de 60 de artiști amatori; cum amatorismul nu mai e la noi un fenomen, să ne mulțumim a aprecia varietatea tematică etc., etc., etc.”

Intr-adevăr, pentru bucureșteanul iubitor de arte plastice, expozițiile artiștilor amatori nu mai sînt de mult un fenomen: penelul unui sudor, acuarela unui jurist sau sculptura unei dactilografe l-au desfătat nu o dată. Dar cifrele semnalate de ochiul „rece” ascund semnificații mari, care se cuvîna a fi tălmăcite corespunzător. Așa că nu ne vom mulțumi să... apreciem varietatea tematică etc., etc., etc...

★

Mi-am propus — înainte de a fi intrat în expoziție — să scriu aceste rînduri pornind de la primul tablou. Iată-l în prima sală, în colțul din dreapta, deschizînd șirul exponatelor: „Construcții socialiste”. De felul lor, contabilii sînt, dacă

*) Expoziția de artă plastică a artiștilor amatori, deschisă în cinstea zilei de 23 August și organizată de Casa de creație a Sfatului Popular al Capitalei.

Mircea Milovici, elev

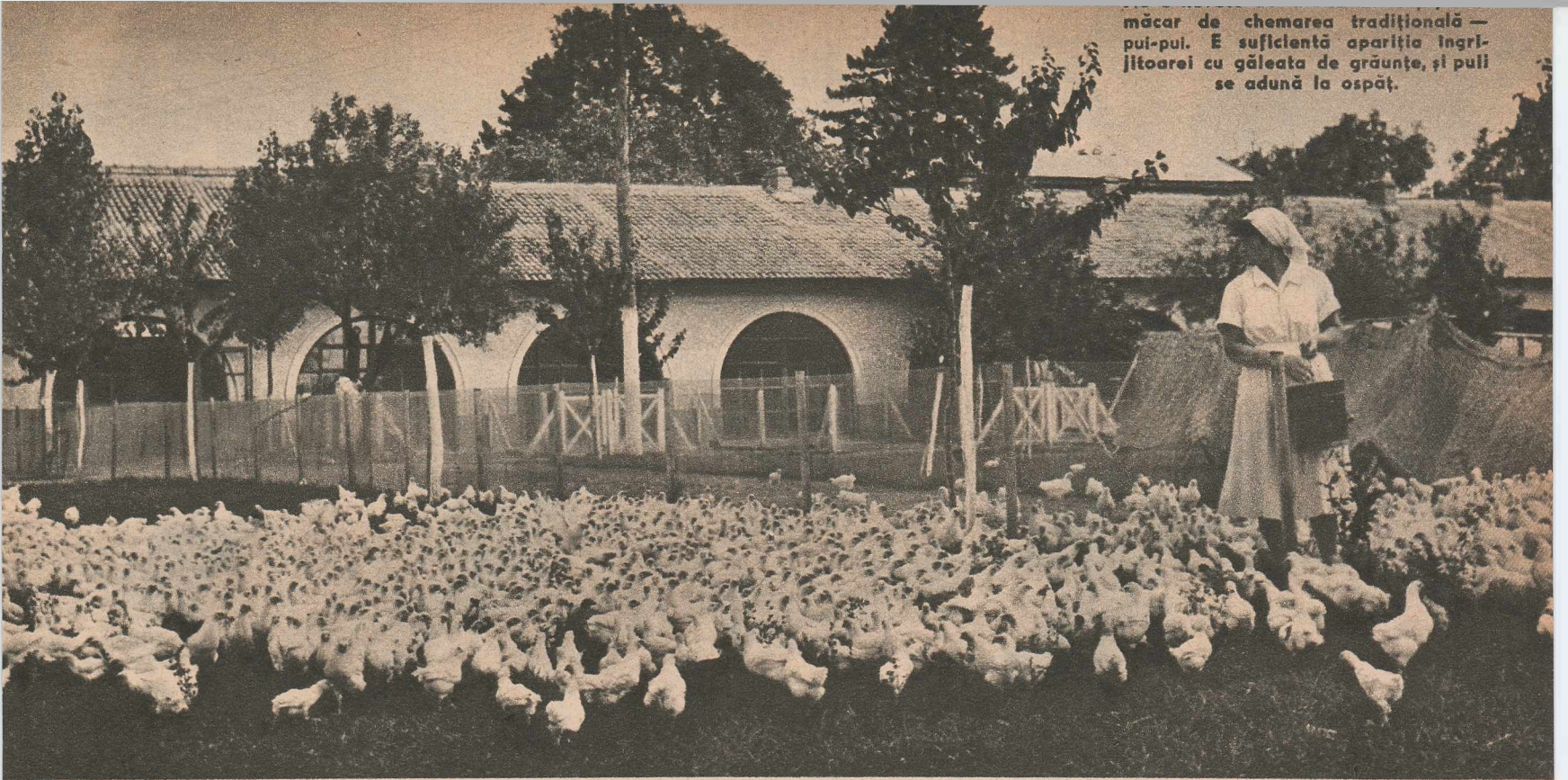
Topitorii

Ana Constantin, țesătoare

La G.A.S. Pipera

măcar de chemarea tradițională —
pui-pui. E suficientă apariția îngri-
jitoarei cu găleata de grăunțe, și puii
se adună la ospăț.

Pui-pui-pui!...

Fotoreportaj de Al. GÎRNEAȚĂ (text) și S. STEINER (fotografii)

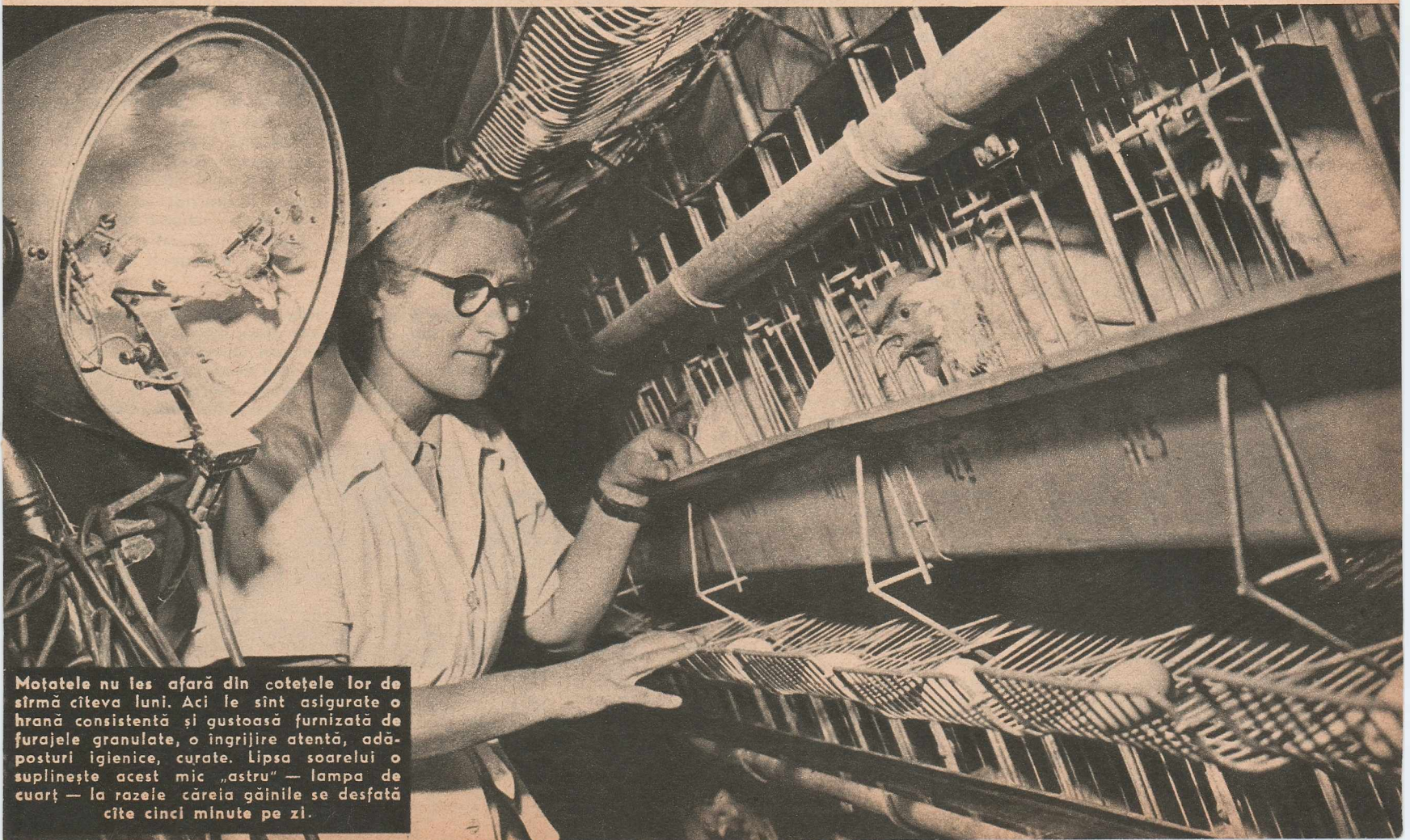
O găină se crește simplu. Ouăle se clocesc în cui-
bar, puii se hrănesc cu ce
găsesc, cresc mari și sint tăiați
sau lăsați pentru prăsilă. Asta-i
legea de ciud i s-a sortit găinii

să trăiască pe lângă casa omului!
Ce poate fi nou, modern, în creș-
terea păsărilor? Doar apariția
incubatoarelor. Incolo, în ce pri-
vește creșterea, fie și într-o gos-
podărie de stat, criteriile rămân

aceleași, doar proporțiile fiind
schimbate.

Cam cu gândurile acestea ce
frizează ignoranța în ceea ce priveș-
te avicultura am intrat în biroul
directorului gospodăriei de stat din

Giarmata. Dar cînd am ieșit de
acolo am priceput că și creșterea
păsărilor se face după principii
riguros științifice, că între cui-
barul dichisit de bunica și marile
noastre crescătorii de păsări nu

Moțatele nu ies afară din cotețele lor de
sirmă cîteva luni. Aci le sint asigurate o
hrană consistentă și gustoasă furnizată de
furajele granulate, o îngrijire atentă, adă-
posturi igienice, curate. Lipsa soarelui o
suplinește acest mic „astru” — lampa de
cuart — la razele căreia găinile se desfată
cîte cinci minute pe zi.

Becurile infraroșii sînt „apreciate” de pui. Se îngrămădesc în jurul lămpilor și se arată încințați de căldura lor. După aceasta, masa e mai gustoasă și parcă... prea puțină.

este numai o deosebire de cantitate, ci mai ales de calitate — și că tehnica și-a pus puternic amprenta și în acest domeniu.

Crescătoria de păsări a gospodăriei de stat din Giarmata este una din cele mai mari și, hotărît, cea mai modernă din țară. Pornită de la condiții primitive — o capacitate de numai o mie de păsări — crescătoria de astăzi, sau mai precis puiernița de acum, are o capacitate de incubare de 130.000 ouă. Și dacă incubatorul a înlocuit cloșca, devenind o uriașă mamă care scoate 12-13.000 de pui o dată, era firesc să se schimbe și metodele de creștere. De fapt nu numai metodele de creștere a puilor, ci înșiși principiile aviculturii.

Gospodăriile noastre de stat se specializează acum fie în puiernițe, fie în îngrășătorii, fie în creșterea păsărilor numai pentru ouă. Pentru că, după rasa lor, există păsări bune de carne, care cresc repede, și altele numai ouătoare bune. La Giarmata este în principal o puierniță cu pui de rasă Cornisch sau Rock, buni de carne. Gospodăria de aici furnizează din prăsila proprie pui pentru îngrășătoriile altor ferme. Pui crescători după ultimele reguli ale tehnicii. Cititorul care-și amintește de cloșca pusă în coș undeva prin magazii, de puii aurii ce sporeau din te miri ce, sub simpla supraveghere a cloștii, află cu mirare că există două metode de creștere la fel de științifice. Una este aceea a bateriilor de îngrășat cu puiernițe, în care la două luni puilul ajunge pînă la 700 grame și la 1.000-1.200 grame cînd e ceva mai vîrstnic; alta este metoda creș-

terii cu ajutorul razelor infraroșii, cea mai recomandabilă, deși necesită o suprafață mai mare.

Razele infraroșii dezvoltă energii în organism, stimulează creșterea unei osaturi puternice. Puii nu se mulțumesc însă numai cu viața în puiernițe, chit că și aici e mult aer. Ei sînt pretențioși, vor să schimbe locul, recomandabil de altfel și pentru sănătatea lor. Așa că pe teritoriul gospodăriei apar „taberele de vară”. Numele acesta pompos ascunde niște cotețe pe roți pe care un tractor le mută din timp în timp prin miriști și lucerniere. E perioada vitaminizării și adunării boabelor scuturate în lan.

Dar orătâniilor le place îndeosebi hrana modernă, alcătuită în mod științific. Nutrețul granulat de pildă a fost folosit aci pentru prima oară. Acest nutreț, foarte complet, este alcătuit din uruială de porumb, orz, ovăz, tărîțe, mazăre, șrot de soia, deșeuri de la fabricarea macaroanelor, făină de carne, săruri minerale, vitamine sintetice și melasă. O astfel de hrană complexă (și granulată) prezintă avantajul că ajută la creșterea uniformă și rapidă a întregului lot de pui (față de schemă, care la două luni indică 700 gr, puil hrăniți cu nutrețul granulat ating un kilogram). În plus, nu mai e nevoie de personalul numeros care să toace hrană proaspătă de cîteva ori pe zi, s-o transporte și mai ales să spele jgheburile ca să nu se acrească hrana.

Cu puțină alergătură și un dram de ingeniozitate, utilajul învechit al unei fabricuțe de macaroane a

devenit fabrica de furaj granulat a gospodăriei. Un malaxor, o presă și niște dulapuri de uscat, multe încercări și bătăi de cap au furnizat în cele din urmă furajul de care puilii aveau nevoie.

Iată unul din punctele gospodăriei: pe o stradă mărginașă și tăcută, într-un loc cu livezi întinse și liniștite, se află — lîngă o puierniță — o încăpere aparte. Științific vorbind, aici se află bateria de ouat. Mai pe înțelesul nostru, e vorba de niște cotețe de sîrmă, supraetajate, cu încăperi comode în care găinile intră la ouat. O generație de găini introdusă în

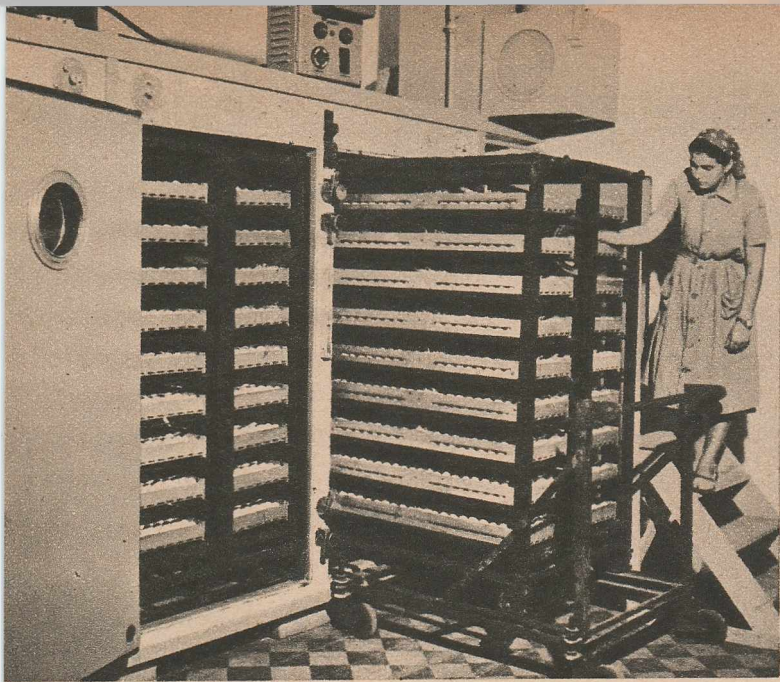
baterii nu le mai părăsește atîta vreme cît ouă. Cînd perioada de ouat s-a încheiat, păsările, îngrășate, voinice, iau calea consumului.

Incubatoare, puiernițe, raze infraroșii, furaj granulat, fabrică de nutreț... Denumiri noi, tehnice, legate de o străveche ocupație domestică și care astăzi capătă o deosebită dezvoltare. Avicultura, creșterea puilor, este o preocupare a mii de specialiști, pentru a asigura — în cantități tot mai sporite — o hrană gustoasă și ieftină, prin folosirea ultimelor metode științifice și a tehnicii avicole.

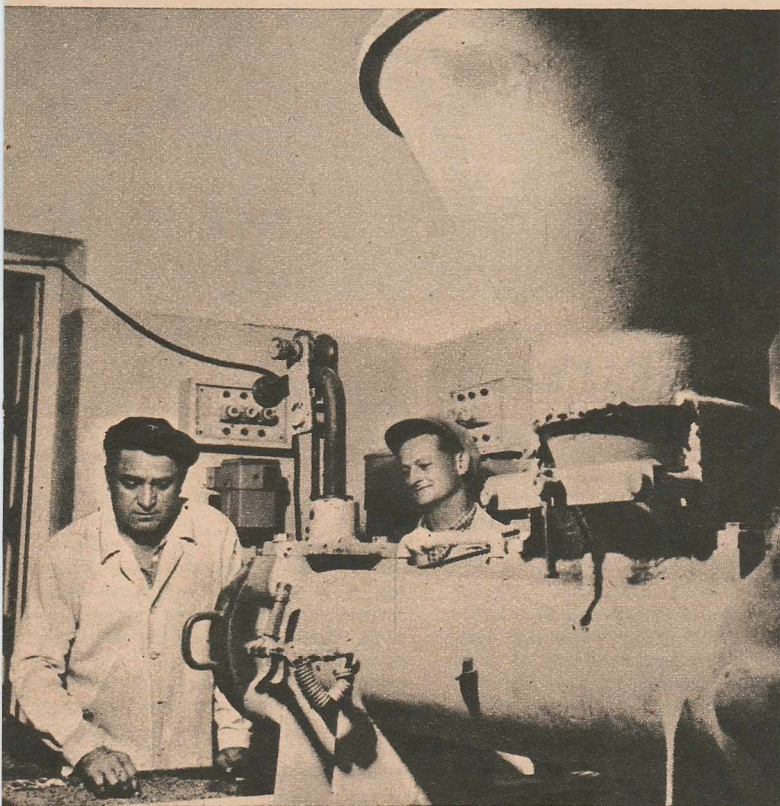
O serie de pui de toamnă se află acum în îngrijirea tehnicienilor. În curînd o nouă serie de pui... maturi vor pleca către gospodăriile agricole de stat și colective. Sănătatea lor este obiectivul principal al avicultorilor de la Giarmata. Inginera Stela Rusu controlează de cîteva ori pe zi buna dispoziție a puilor. Tristețea, mofturile la mîncare sînt semne rele, vestind necesitatea intervenției veterinarului.

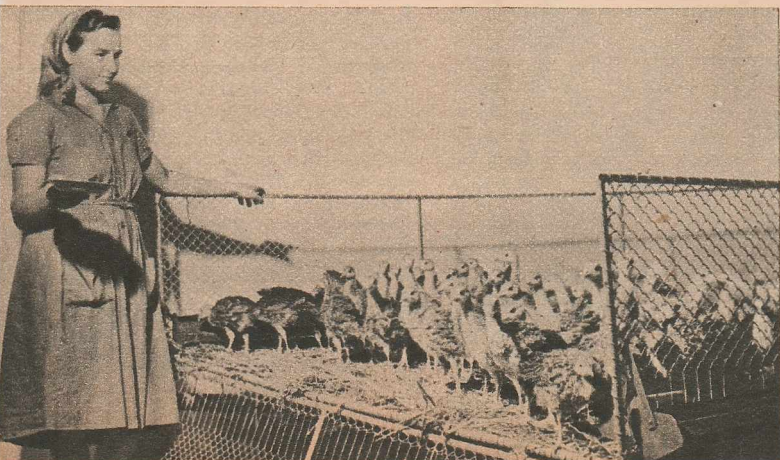

„Mamă” a mii de pui. Controlul ouălor, reglarea temperaturii și a aparatului contribuie la buna desfășurare a cloclirii.

„Fabrica” de furaj granulat, una din mineriile „păsărilor” de la Glarmata.

„Părușele” sînt o... anexă. Puii de curcă, mai puțini la număr, se bucură de o atenție deosebită. Oricît ar părea de ciudat, ei sînt puii cei mai debili. Pînă la o lună trebuie îngrijiți, corcoliiți, mă rog e nevoie să li se caute în... pene. Instalația aceasta — un soi de pătuțuri înalte sub care trece sursa de căldură cu temperatură constantă — are tocmai scopul de a-i face să treacă peste perioada critică. Cu ajutorul ei sînt feriți de boli și se pot dezvolta normal.

IMPERATIVUL VIEȚII:

DEZARMAREA GENERALĂ ȘI TOTALĂ

„Nu, războiului atomic!”, „Pentru pace și prietenie”. Solii tineretului lumii, adunați anul trecut la Festivalul de la Viena, au demonstrat pentru dezarmare.

STATISTICA RĂZBOAIELOR

O interesantă statistică dată publicității recent în Elveția ne dă o imagine grăitoare a ceea ce au reprezentat pentru omenire războaiele în ultimii cinci mii de ani.

Pentru realizarea acestei statistici s-au întocmit 73.000 de fișe și s-au efectuat — cu ajutorul mașinii electronice — pentru prelucrarea a 876.000 date, 850.000 operații de calculat.

Ce arată rezultatele? Că începînd din anul 3.200 înainte de erei noastre omenirea a trăit în pace doar... 292 ani. În toți ceilalți ani s-au purtat 14.513 războaie, mari sau mici, care au secerat nu mai puțin de 3 miliarde 640 milioane de vieți omenești. Iar cheltuielile și pagubele de război se ridică la fabuloasa cifră de peste 2.150 trilioane de franci elvețieni, sumă care — exprimată în aur — ar echivala cu un lingou înalt de 10 metri și lat de 161 kilometri, cu care s-ar putea încercui Pămîntul la ecuator.

Impresionantul tablou al descinderii Olimpiadei 1960 de la Roma. Și aici simbolul este pacea între popoare. Sportivii lumii sînt împotriva războiului, pentru dezarmare și bună înțelegere între popoare.

După ultima statistică a O.N.U., trăiesc astăzi în lume 2 miliarde 900 milioane de oameni. Statistica e un lucru care nu poate fi nici contestat, nici răstălmăcit: așadar o singură planetă și 2 miliarde 900 milioane de oameni. Oamenii pot trăi pe meridiane diferite, pot avea probleme diferite, griji și visuri diferite. Înțelepciunea populară ia adesea ca martoră mina omenească: ea are cinci degete și nici unul nu seamănă cu celălalt. Mina este totuși un întreg — nici un deget nu poate fi tăiat fără ca întregul să sufere. Există o grijă a fiecărui om pentru sine și există grija a aproape trei miliarde de oameni pentru soarta tuturor.

Prin anul 1938 a fost turnat în Occident un film care avea ca titlu o întrebare: „Ce va fi mâine?” Filmul anticipa distrugerile pe care avea să le producă războiul ce bătea la ușă. Spre sfîrșitul secolului trecut, profesori cu mustața în furculiță mai puteau vorbi copiilor despre „războiul celor două roze” sau despre numeroase alte războaie „între vecini”, care împînzeau istoria. Secolul XX a transformat războaiele din fenomene mai mult sau mai puțin locale, în fenomene mondiale. Rastelele cu puști ale cazărnilor au căzut de mult în desuetudine. Cele două conflagrații ale secolului nostru au demonstrat cu prisosință că lumea a devenit un arsenal supraîncărcat cu praf de pușcă, în care e extrem de primejdios să umbli cu focul. De aceea, să ia aminte amatorii de aventuri și să știe că, în

cazul unei conflagrații, incendiatorii n-au pur și simplu nici cînd, nici unde să fugă...

Există însă în zilele noastre nu numai buruiiana otrăvită a războiului, ci și antidotul ei. Ca răspuns la manevrele profitorilor de pe urma războiului, oamenii au creat o uriașă mișcare a luptătorilor pentru pace. Ca replică la ideile nefaste ale celor ce ridică în slăvi puterea distrugătoare a armelor, Uniunea Sovietică a formulat ideea care a cucerit cele cinci continente: **dezarmarea generală și totală a tuturor statelor.** Planul expus într-o memorabilă zi de septembrie din anul trecut în fața Organizației Națiunilor Unite de șeful guvernului sovietic este simplu și pe înțelesul tuturor. N.S. Hrușciov a propus să fie desființate armatele, ministerele de război, statele majore militare și serviciile militare obligatorii — și oamenii au înțeles că asta ar putea să însemneze eli-

berarea totală a omenirii de frică: **fără armate și fără generali războiul ar putea fi mai lesne stăvilît.**

N.S. Hrușciov a propus Organizației Națiunilor Unite să fie distruse toate tipurile de arme, inclusiv cele atomice, chimice sau bacteriologice, și să fie lichidată producția de război — și oamenii au înțeles că asta ar putea să însemne, pe lângă eliberarea de frică, și eliberarea de povara grea a înarmărilor: **fără arme atomice sau rachete, fără bombardiere și crucișătoare, omenirea ar deveni dintr-o dată bogată.** Numai anul acesta cheltuielile militare ale Statelor Unite ating cifra de 41,5 miliarde, cifră record pentru timp de pace. Nu e greu de închipuit ce ar putea face omenirea cu zecile de miliarde măcinate azi în cursa înarmărilor.

În planul său, N.S. Hrușciov a propus să fie lichidate stocurile de

arme existente azi în lume și, o dată cu ele, bazele militare de pe teritorii străine — și oamenii au înțeles că asta ar însemna nu numai eliberarea de frică și de povara înarmărilor, ci și posibilitatea instaurării acelei perioade îndelungate de pace trainică de care toți au nevoie, indiferent dacă trăiesc în apusul sau în răsăritul lumii. **Fără amenințarea armelor și a bazelor militare toate popoarele lumii s-ar putea dedica îndeplinirii celor mai îndrăznețe planuri de muncă pașnică.** Pînă și un raport al comisiei de afaceri externe a senatului american constata că „ideea dezarmării va găsi fără îndoială o cale directă spre inimile popoarelor întregii lumi”. E cuprinsă aici o dublă recunoaștere: întii, a faptului că propunerile sovietice sînt din cele care pun stăpînire pe inimile oamenilor; al doilea, a faptului că ideile negre ale războiului n-au reușit să cucerească aceste inimi — **oamenii sînt mai însetați decît oricînd de pace și înțelegere reciprocă.**

Istoricii vor consemna propunerile sovietice pentru dezarmare generală și totală ca pe niște propuneri care au marcat trecerea lumii pe o nouă treaptă de înțelegere a lucrurilor: dintr-o fatalitate absurdă și odioasă, războiul a devenit **EVITABIL.** Aceasta s-a putut întîmpla numai în secolul nostru, secol care a văzut în cel de-al doilea deceniu al său — nașterea celui dintii stat socialist din lume; în cel de-al treilea deceniu — nașterea celor dintii cincinale socialiste; în cel de-al cincilea deceniu — nașterea lagărului socialist, cuprinzînd un șir întreg de țări din Europa și Asia; în cel de-al șaselea deceniu nava cosmică socialistă, deschizînd drumul omului spre Cosmos...

În zilele vizitelor lui N. S. Hrușciov în Franța, milioane de francezi și-au demonstrat adeziunea caldă față de propunerile sovietice de dezarmare generală și totală. →

Pe vremuri Arhimede căuta zadarnic în spațiu punctul de sprijin care să-i îngăduie răsturnarea pământului. În zilele noastre oamenii au găsit în forța de nebiruit a lagărului socialist acel punct de sprijin care le poate îngădui să răstoarne definitiv ideile despre inevitabilitatea războaielor și să instaureze pacea pe pământ.

Unii au crezut că uriașa putere de distrugere a armelor moderne va face din oameni victime docile ale șantajului și că spaima va fi mai puternică decât rațiunea. Dar ajunge să deschizi dimineața zărele: în Franța mamele își demonstrează pe străzi ura împotriva războiului; în Anglia coloanele pe care le alcătuiesc participanții la marșurile păcii se întind pe kilometri întregi; în Germania federală invalizii trecutului război trec în cârje blestemând pe cei care, fără să învețe nimic din lecțiile istoriei, dau noii armate vest-germane arme atomice; în Japonia oamenii cer ca ciuperca exploziei atomice să nu mai întunece cerul; în India oamenii nu uită că Gandhi a urât războiul; în Statele Unite ale Americii luptătorii pentru pace înfruntă tulumbele pompierilor și gazele lacrimogene. În fața primejdiei de război omenirea se dovedește a fi una singură. Oamenii știu că arma friicii se poate întoarce împotriva celor ce au lansat-o și poate sili pe aceștia să renunțe la planurile lor nebunești. Rațiunea poate și trebuie să triumfe în lume. **Iar în zilele noastre rațiunea înseamnă în primul rind dezarmare generală și totală...**

Cînd, înainte de deschiderea actualei sesiuni a Organizației Națiunilor Unite, s-a anunțat că delegațiile țărilor socialiste vor fi conduse de conducătorii acestor state, omenirea a avut o nouă confirmare a importanței pe care o acordă lumea socialistă problemei dezarmării generale și totale, **problemelor problemelor** timpului nostru — cum a fost pe drept cuvînt denumită. Prezența la Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite a șefului guvernului sovietic, Nikita Sergheevici Hrușciov, a tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej și a celorlalți conducători ai statelor socialiste constituie o inițiativă de pace de o excepțională importanță. Să nu uităm că sîntem la patru luni după ce Statele Unite ale Americii au torpilat conferința la nivel înalt; astăzi guvernul Statelor Unite nu mai poate evita confruntarea punctelor de vedere în fața forului de răspundere pe care-l reprezintă Adunarea Generală a O.N.U. Să nu uităm că sîntem la cîteva săptămîni după ce comitetul de dezarmare al „celor 10 state” (din care face parte și țara noastră) și-a întrerupt lucrările, ca urmare a lipsei de dorință a puterilor occidentale de a ajunge la o înțelegere; cei mai înalți factori de răspundere ai statelor occidentale sînt chemați azi să declare deschis în fața Adunării Generale a O.N.U.: vor ei cu adevărat dezarmare — sau vor numai discuții sterile în legătură cu aceasta?

În orice caz popoarele — 2 miliarde 900 milioane de oameni — ar primi cu un imens simțămînt de ușurare trecerea Occidentului de la fraze despre pace la fapte concrete în sprijinul acestor fraze, tocmai acum cînd Adunarea Generală a O.N.U. discută problema dezarmării generale și totale. În-suși faptul că această problemă a venit în discuția forului internațional arată că ea nu mai poate fi ocolită, că există premise ca ea să poată fi rezolvată în folosul

Țeste 20 de milioane de japonezi au luat parte la marșurile păcii, organizate în zeci de orașe și sate din Japonia. În fotografie, un grup de participanți la marșul păcii din nordul țării.

tuturor. Acesta este, printre altele, și punctul de vedere al delegației romîne, care, așa cum a arătat tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej în Raportul prezentat în fața Marii Adunări Naționale, „va trebui să aducă o contribuție activă la discutarea problemei dezarmării în ansamblul ei și să militeze pentru ca Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite să ia hotărîri menite să grăbească încheierea unui tratat de dezarmare generală și totală”.

În îndeplinirea misiunii ei nobile, delegația R.P. Romîne are mandatul întregului nostru popor, care sprijină politica externă a partidului și guvernului. Noi sîntem mîndri că în fața Adunării Generale O.N.U. vor veni în discuție două propuneri romînești. Este vorba de punctele „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate dintre statele europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite” și de „Măsuri pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc și înțelegerii între popoare”. Propunerile romînești au găsit un larg ecou în rîndurile multor delegații la O.N.U., care văd în ele încă o manifestare a dorinței de pace a poporului nostru.

Propunerile sovietice privind dezarmarea generală și totală, inițiativele celorlalte țări socialiste creează premisele unei munci rodnice încununate de succes — bineînțeles dacă puterile occidentale vor da dovadă de bunăvoință și de dorință de înțelegere. Aproape trei miliarde de oameni urmăresc acum cu interes ceea ce se întîmplă la O.N.U.

Din cauza acțiunilor agresive ale imperialiștilor americani, primăvara — luna mai — s-a dovedit a fi rece anul acesta. Toamna poate aduce totuși roadele pe care le așteaptă popoarele lumii...

Ovidiu COMȘA

Ostași sovietici demobilizați se îndreaptă spre regiunile răsăritene ale Uniunii Sovietice, pentru a contribui, alături de ceilalți oameni sovietici, la munca pașnică de construire a comunismului. →

Statuile vorbesc cîteodata...

Îl recunoașteți pe bătrînul Will, plîns, speriat, așa cum îl întîlnim în Parcul de cultură și odihnă?

St. O. Iosif în junglă? Nu, în Cișmigiul!

Ar trebui un concurs „Cine știe cîtîgă” pentru a descoperi că bustul e al lui Eminescu...

Era noapte în parc, o noapte liniștită de vară în care nici frunzele nu foșnesc. Pînă și apele Herăstrăului păreau înghețate. Numai dintr-o poeniță răzbăteau un soi de șoapte vagi, curioase. M-am apropiat încet-încet: erau statuile parcului, adunate într-un colocviu nocturn. Statuile prinseseră grai!

Vorbea tocmai Mark Twain:

— Dacă aș avea miini, aș încerca să mă retușez singur... Ieri, un copil neastîmpărat se juca pe aici rupînd flori. Maică-sa, ca să-l potolească, i-a strigat: „Dacă nu te astîperi, îl chem pe nenea la tine!” îngrozit, copilul a început să plîngă și a fugit ca din pușcă; mama l-a găsit ascuns acasă, în noptieră... Nenea eram eu. Am ajuns sperietoare de copii...

Într-un colț, sub un copac, stătea retras, plouat și plîns, bătrînul Will de la Stratford pe Avon. Și-a făcut loc cu greu printre ceilalți (în dreptul lui Aurel Vlaicu a căscat ochii: nu l-a recunoscut pe zburător pentru că statuii îi lipsea... nasul) și s-a postat în mijlocul adunării, avînd aerul că spune: „pofțiți, priviți!” Apoi, după cîteva clipe de tăcere, a început să hamletizeze textual:

— ...Și nici izvorul plin al lacrimilor... nici mîhnirea feței cu fel și chip de semne ale durerii... nu-s în măsură să m-arate lumii așa cum sînt...

La care, mereu veselul Caragiale nu s-a putut abține să nu-i sufle lui Eminescu:

— O fi sau n-o fi el? Aici e-aici! Zău, stimabile, cînd îl privesc am senzația că-i craniul lui Yorick pe lopată!

Discuțiile au continuat. M-am pitit după o bancă și am ascultat mai departe. Am aflat astfel că încă de prin 1957 parcul a fost vizitat de o comisie (de specialiști) care nu s-ar putea spune că s-a declarat entuziasmată de cele văzute. Într-adevăr, unele statui din plăcutul parc bucureștean au început să constituie — încă de pe atunci — o problemă, atît în privința măsurii în care corespundeau sau nu înfățișării — nu numai fizice — a personajului pe care voiau să-l redea, cît și în privința îngrijirii și amplasării lor. Așa, de pildă, marelui nostru poet Mihail Eminescu, i s-a ridicat un bust de o calitate îndoielnică, care ni-l reprezintă cum n-a fost niciodată: bătrîn. Dar Beethoven? După bustul din parc, n-a scris el nemuritoarea-i muzică; după muzică, nu-i bustul lui: în

de B. DUNĂREANU

locul titanului, vizitatorul întîlnește o figură răvășită, extenuată, chiar pleostită. Sau figura de neuitat a lui Bălcescu, revoluționarul de la 1848, a inspirat creatorului doar chipul unui tinerel jovial și zîmbăreț? Desigur că lui Bălcescu nu i-au lipsit lirismul și gingășia; dar acestea nu pot fi idilizate pueril.

Un portret statuar nu e, desigur, o fotografie, el presupune — și implică — stilizarea. Dar nu trebuie ca această stilizare să creeze echivoci care să ducă pînă la înstrăinarea flagrantă a figurii pe care pretinde că o zugrăvește.

Ni s-a spus că statuile în discuție sînt lucrate în așa-numita piatră artificială și că la noi n-a existat, în acest domeniu, experiență. Se prea poate. Arta nu exclude experimentul. Dimpotrivă. Dar experiment se face cu o statuie, cu două sau cu trei — și nu cu mult mai multe; pe de altă parte, cu un experiment nu se ornamează — chiar dacă nu pe toată întinderea lui — un parc public! Aceleași surse ne-au informat că piatra artificială se deteriorează lesne la ploi și vînt. Tot ce e posibil. Dar într-atît încît statuile să aibă nasul ciupit sau lipsă și linia figurii ștearsă sau inexpressivă? Greu de crezut! Mai ușor e de crezut altceva: că aceste statui nu au fost tocmai bine îngrijite. S-a cam uitat că sînt un bun obșteac, care în afară de valoarea lui intrinsecă se presupune că valorifică și întreaga bogăție spirituală a personajului redat.

Din păcate, tot atît de mult lasă de dorit și amplasarea statuiilor în parc, făcută pare-se după criteriul bunului... plac (fără să glumească, cineva din administrația parcului susținea că statuile nu au fost dispuse ca lumea pentru că nu s-a studiat terenul în ansamblu, din elicopter; glumind, înelini să crezi după rezultatele obținute că elicopterul a fost folosit, dar nu pentru studiul terenului, ci pentru „plantarea” statuiilor...). În loc să se studieze fiecare alee, fiecare porțiune, fiecare colțisor, în vederea integrării statuiilor în peisaj, acestea au fost risipite fără nici o noimă, în locuri necorespunzătoare; le găsești sau pitite în locuri greu vizibile, sau expuse prea în margine de alee, sau îndepărtate exagerat de ochiul vizitatorului. În bună parte, statuile străjuiesc aleile, aidoma majordomilor, și au la pi-

cioare nu flori ci... săgeți indicatoare: „Spre cofetărie”, „Spre bibliotecă”, iar unora li s-au alăturat chiar și panouri cu afișe. Ady Endre este „amplasat” într-un loc retras (într-un fel, nu e rău: statuia nu seamănă cu figura poetului), iar Balzac, dimpotrivă, este ridicat pe vîrfurile unui mic deal și, de aici, cocoțat pe un piedestal firav și lung cît o prăjină; Ion Păun-Pincio străjuiește intrarea în bibliotecă... științifică, iar Alexandru Vlahuță este expus într-o întortochetură de alee și nu în dreptul bibliotecii care-i poartă numele. De altfel, nici „înrudirea” statuiilor nu a fost făcută după vreun criteriu. Ar mai trebui adăugat că la compozițiile care zugrăvesc scene mitologice sau de actualitate, lipsește așa-numita „explicație”, așa că vizitatorul nu are de unde să știe ce reprezintă lucrarea; în plus, trebuie amintit anonimul în care rămîn creatorii acestor statui pentru simplul motiv că și le-au semnat... invizibil.

Amplasarea statuiilor în parc — am spune chiar în parcuri — trebuie regîndită. Poate că sînt prea multe la un loc? Poate că n-ar strica să apară alei ale luptătorilor revoluționari, ale scriitorilor, muzicienilor, artiștilor plastici?

Așa că artiștii noștri plastici au cuvîntul! Ei ne-au obișnuit cu opere de un înalt conținut ideologic și artistic — și nu s-ar putea spune că în parcul sus-amintit nu există asemenea opere! (Vezi bustul lui Ilie Pintilie și cel al lui Djambul Djabaev). Au dreptul la cuvînt și gospodarii treburilor publice. Și ei au dovedit nu o dată că se pricep în a crea bucureșteanului locuri plăcute de odihnă și recreație, în care frumosul să se împletească armonios cu utilul. Să nu uităm că avem în București o Piață și o nouă sală a Palatului R.P.R., noi și semețe blocuri, noi cartiere, care au sporit exigențele cetățeanului. Și exigențele lui sporite trebuie satisfăcute!

★

... Colocviul a ținut pînă spre dimineață. Ultimul a vorbit Caragiale:

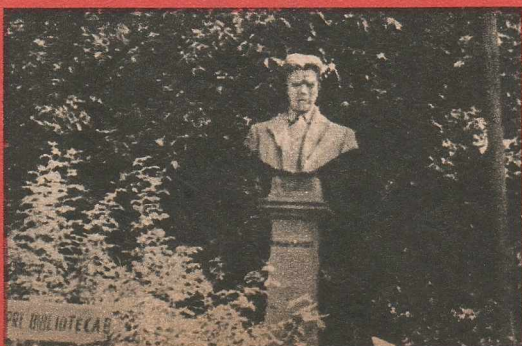
— Ce ziceam dar? Dacă sîntem de piatră, onorabililor, nu înseamnă că trebuie să fim și... de lemn! Așa că s-o luăm de la comisiune, din 1957 fix! Da' să se revizuiască pe ici pe colo, adică în punctele esențiale!...

Cine să revizuiască? Cine răspunde: secția culturală a Sfatului popular al Capitalei!

„În Parcul Pușkin”, statua lui Luchian este „amplasată” într-o mică poiană îngrădită. Dintr-un singur loc poate fi observată: din spate...

Statua lui Malakovski, încadrată de săgeți indicatoare și stilpi...

Locul, după cum se vede, e potrivit. Dar nu și-a găsit statuia...

ȚÂNDĂRICA

în așteptare

Tândărică a înălțat iarăși stamura întrecerii. Și iată că păpușile din patru unghiuri ale lumii grăbesc din nou spre țara noastră pentru a striga „prezent” la cel de-al doilea Festival Internațional al Teatrelor de Păpuși și Marionete (al cărui prim gong va bate la 15 septembrie). În rândurile acestui convoi multinațional al artei, al hazului și al fanteziei, recunoaștem ansamblul Teatrului de Păpuși din Leningrad, purtând pe frontispiciul său titlurile a două piese: „În Paradisul de aur” și „Din viața insectelor”.

Printre cele trei formații pe care ni le trimite R. D. Germană îl zărim pe vestitul păpușar german Karl Schröder, care ne aduce în traistă un „Pinocchio” și un „Țăran milionar”. Alături de Teatrul Național Maghiar de Păpuși care ne oferă un titlu cu... insinuări de pronostic („Succes nebun”), vine păpușarul Stefan Kiss cu un recital alcătuit din două spectacole muzicale, dintre care unul, „Romeo și Julieta”, pornește de la uvertura baletului lui Prokofiev. Se anunță trei formații de marionetiști din Anglia, vine Jean Joup Temporal din Franța, din S.U.A. sosește un spectacol experimental cu păpuși din hirtie. Se văd în convoi și steagurile unor țări pe care le-am întâlnit mai rar la reuniuni păpușărești: Spania, Olanda, Belgia, Norvegia, Suedia, Argentina, Rhodesia. Vine și ființa lui Țândărică: teatrul păpușăresc din Cairo, creat acum un an și jumătate cu ajutorul unor marionetiști români.

Vom vădi însă cel mai bine dezvoltarea mișcării păpușărești în ultimii ani în lume, și mai ales în lumea socialistă, arătând că una din țările participante se prezintă cu nu mai puțin de 11 formații, provenind din 10 orașe diferite. Aceștia sîntem noi. Adică București, Craiova, Constanța, Cluj (secția română și maghiară), Tg. Mureș, Iași, Timișoara, Sibiu,

Țândărică își primește oaspeții.

Așteptînd deschiderea Festivalului, cîteva personaje folclorice (din „Soldatul și Moartea”) se odihnesc pe rastele. De la stînga la dreapta: dumnezeu, o druzcă, soldatul, un vornicel. În spate, Nichipercea, calul dracului, arțăgosul.

Dorina Tănăsescu în consfătuire cu unul din personajele sale: „Omul de afaceri” (din „Micul prinț”).

Oradea, Orașul Stalin. Și, bineînțeles, Tândărică va face oficiul de gazdă. Cum se pregătește Tândărică să-și primească musafirii? Ca întotdeauna: muncind. Ia să vedem cum, la ce și în ce fel.

Întru în sala de repetiție a păpușilor de mână și, fără să vreau, ascult cum cele trei creatoare ale spectacolului — Margareta Niculescu, Ella Conovici și Mioara Buescu — țin pe șoptite cea mai bizară și cea mai hazlie consfătuire tehnică ce se poate imagina: „Cît de mare e barba lui sfîntu Petru?” „Calul dracului o fi roșu?” „Dar Prea-Sfîntul cum își poartă aureola: pe ceafă, sau nu cumva îi cade pe-o ureche?”

Într-adevăr, pentru punerea în scenă a piesei „Soldatul și Moartea” cele trei creatoare ale spectacolului au chemat în ajutorul lor și... iadul, și raiul, și tot ce a născocit mai șugubăț și mai pitoresc mitologia populară. Iar dacă Mioara Buescu a pornit la crearea decorurilor inspirîndu-se de la pictura ardelenesească pe sticlă, irezistibilele fanteze creștine ale Ellei Conovici (care a creat pentru acest spectacol nu mai puțin de 50 de păpuși) mi-au adus uneori aminte de cocuțele de zahăr, cu obraji de abțibild, pe care le cumpăram cîndva la Moși... Dar ce e „Soldatul și Moartea”? Autorii lucrării — Marcel Breslașu, Margareta Niculescu și Radu Penciușescu — au plecat de la vechea snoavă populară, de vină realistă și laică, a soldatului de pe meleagurile noastre, care se ia de barbă cu dumnezeu, îl păcălește pe sfîntu Petru, vîră dracii în turbine și reușește să-i vină și morții de hac. L-ai recunoscut? Ion Creangă l-a denumit Ivan Turbinecă. Numai că de astă dată autorii îl fac pe soldat să participe la tot felul de manifestări folcloristice: obiceiuri de muncă, ursit, peșit, nuntă.

Va să zică primul spectacol pregătit pentru Festival de Tândărică e folcloric, burlesc, laic și național.

Poezie în cosmos

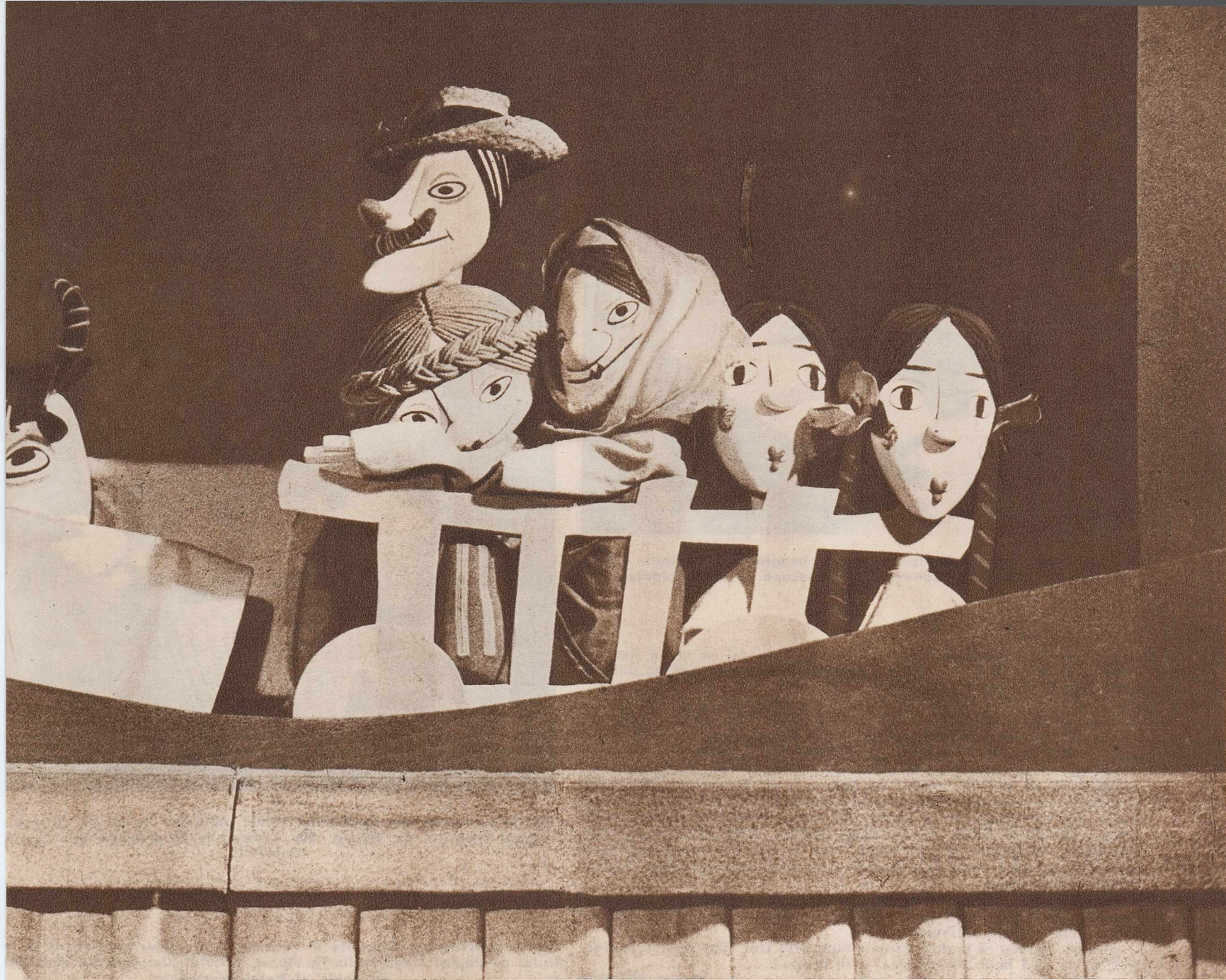
Dincolo, pe scena marionetelor, în așteptarea regizorului Radu Penciușescu, trei interpreți, concentrați asupra păpușilor lor, preci-

zează mișcărilor, desăvîrșesc caracterizarea personajelor. Antigona Papazicopol iese din ce în ce mai deplin, dintr-un simplu ghemotoc roșu și două sîrmulițe, o făptură de grație, de capriciu și de feminitate; Antigona e cea care va interpreta „Trandafirul”. Dorina Tănăsescu are de rezolvat probleme de creație mai delicate. Păpușile ei sînt dotate de astă dată cu puține articulații, sînt numai pe jumătate păpuși, pe jumătate fiind concepute ca făcînd parte din decor. „Am patru bucăți de carton articulate aproape la fel, din care trebuie să însuflăsc patru personaje perfect diferențiate: un rege, un vanitos, un om de afaceri și un geograf. O să reușesc?” În schimb, R. Zola are o zi fericită: chiar acum a găsit pentru micul prinț un gest revelator: o ridicare din umeri plină de candoare, care-i trădează neînmormurita încredere în viață... Dorina Tănăsescu, Antigona Papazicopol, R. Zola, conduși de regizorul Radu Penciușescu și avîndu-l drept scenograf și creator de păpuși pe Șt. Hablinschi, pun în scenă, în dramatizarea Letiției Voinea, spectacolul cu „Micul prinț”, fermecătoarea poveste a lui Antoine de Saint-Exupéry, pilotul francez căzut în războiul trecut în lupta împotriva fasciștilor.

...Se numește Micul prinț și locuiește singur pe o planetă mititică. El iubește o roză și îngrijește de trei vulcani miniaturali. Și iată că, într-o zi, ajunge pînă la el strigătul unui pilot eșuat în deșert. Micul prinț o pornește prin spații — sărînd din planetă în planetă — ca să răspundă chemării omului către om. El întîlnește multe piedici, dar puritatea lui sufletească și neînmormurita încredere în viață îl ajută să le învingă pe toate și să ducă mesajul prieteniei pilotului primejduit.

„Micul prinț” va fi — în concepția lui Radu Penciușescu — un poem înscenat. Contînd pe ambianța de lumină și muzică, economisind mișcarea și relevînd mai cu seamă gestica și atitudinea, păpușile își asumă de astă dată rolul de ilustratoare, mijlocînd valorile textului lui Saint-Exupéry.

Cel de-al doilea spectacol al lui Tândărică, care lansează mesajul prieteniei pe aripa delicată a poeziei, e o incursiune într-un cosmos

Convai folcloric
de nuntă — mirea-
sa, mama, tatăl,
două druşte — în-
tr-un car cu boi...

Mînuitorul R. Zola
și personajul pe
care-l interpretea-
ză — Micul prinț —
fac cunoștință.

Antigona Papazi-
copoi și persona-
jul ei, „Trandafi-
rul”, din „Micul
prinț”.

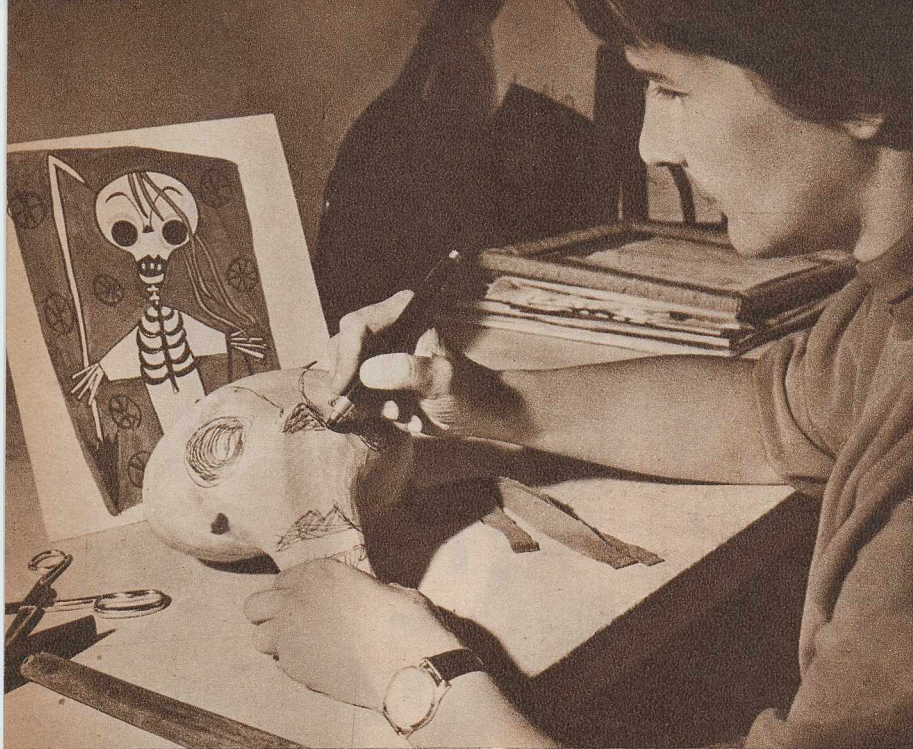
liric, luîndu-se drept punct de pornire un moment din literatura pro-
gresistă vest-europeană.

Esop, La Fontaine, Krilov și alții

Regizorul Ștefan Lenkisch a conceput scenariul. Ștefan Hablinschi
a creat decorurile și păpușile, Brîndușa Silvestru, Grad Iustin și Fiii
Cojocaru îl vor juca...

Cel de-al treilea spectacol pregătit de Tîndărică va începe astfel:
cele două poloboace din fabulă se rostogolesc în scenă; cel gol e zgo-
motos, cel plin e tăcut. Reflectorul ne ajută să oprim alegerea asupra
celui valoros... și din el, ce să vezi? Răsare un păpușar adevărat,
un păpușar în carne și oase. Păpușarul viră mîna în poloboc, scoate

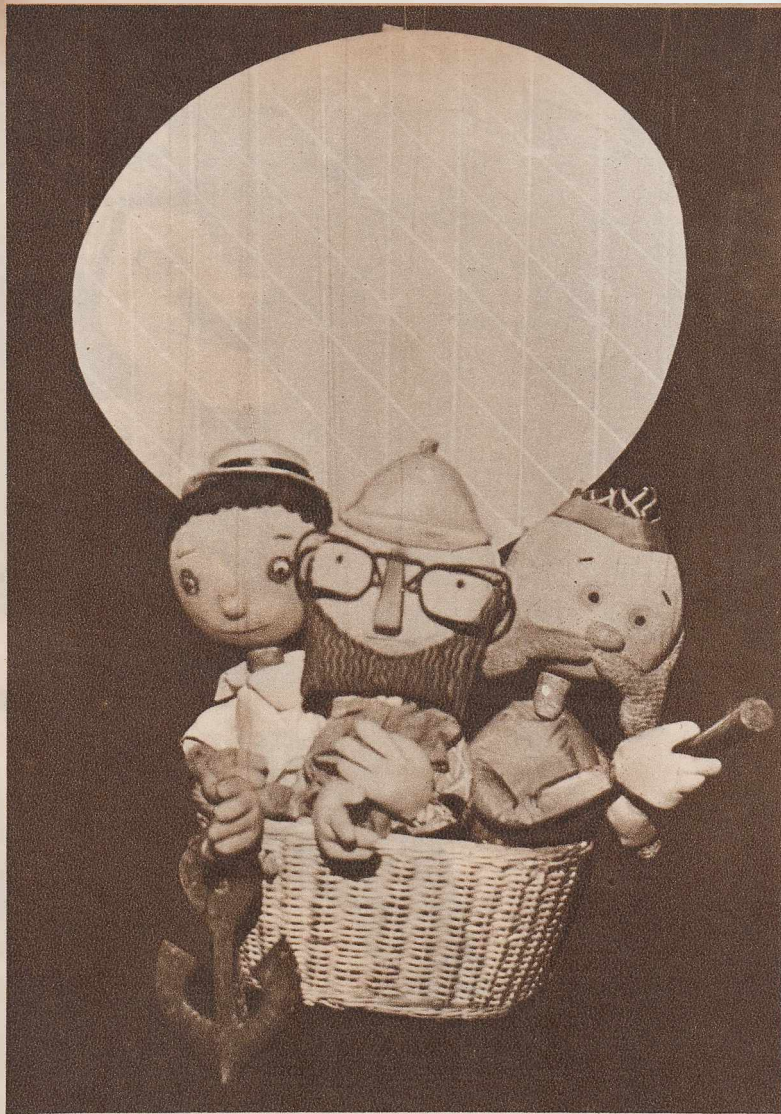
„Moartea”, așa cum și-o închipuia cîndva imaginația populară, e gata să iasă din mina Ellei Conovici, ca să încapă pe mina Soldatului.

din el un Leu, un Șoricel, pe Vasilache — și-i cît pe ce să încapă istorisirea unei fabule. Dar, vai! Animalele se încaieră pe dată și Leul înghite Șoricelul! „Ei, vezi? — îi spuse Vasilache păpușarului. Ca să crezi o fabulă ai nevoie nu numai de animale, ci și de Înțelepciune, de Inspirație”. Da? Ei, lasă că nu se sperie numai dintr-atît Păpușarul nostru. El e, ca toți păpușarii, un om practic și expeditiv, gata să încropească orice din nimica toată. Păpușarul aduce în scenă doi stîlpi, îl îmbracă pe primul cu un felinar în cap, îl drapează pe celălalt cu un văl și... gata! În lumea artei păpușerești, simbolul și obiectul se confundă. Păpușarul a simbolizat Înțelepciunea și Inspirația, și-i mulțumit. Între acești doi stîlpi, el începe reprezentarea cîtorva fabule de Esop, La Fontaine, Krilov, Grigore Alexandrescu, Steinberg, Breslașu — și „fabulația” lor e atît de cunoscută, încît uneori imaginea e comentată doar de acompaniamentul a două instrumente. Fără cuvînt.

...Va să zică, cel de-al treilea spectacol al lui Tăndărică are drept conținut tîleul fabulistic și își asumă drept punct de pornire un moment din istoria culturii universale.

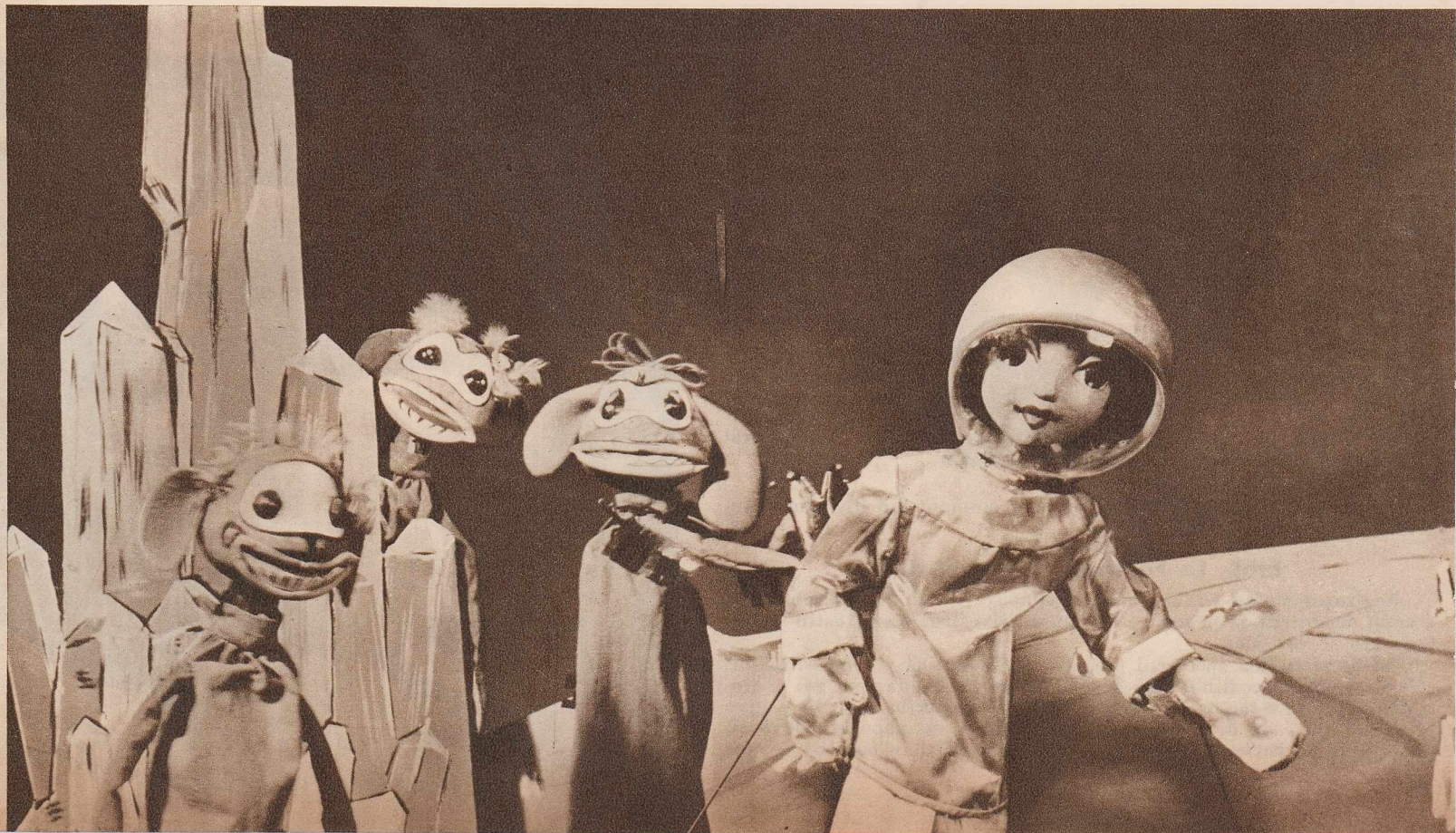
Cineva spunea că toate lucrurile bune sînt trei. Dar toate cîte sînt, trei, or să iasă bune? Tăndărică — tu decizi!...

Viorica FILIPOIU

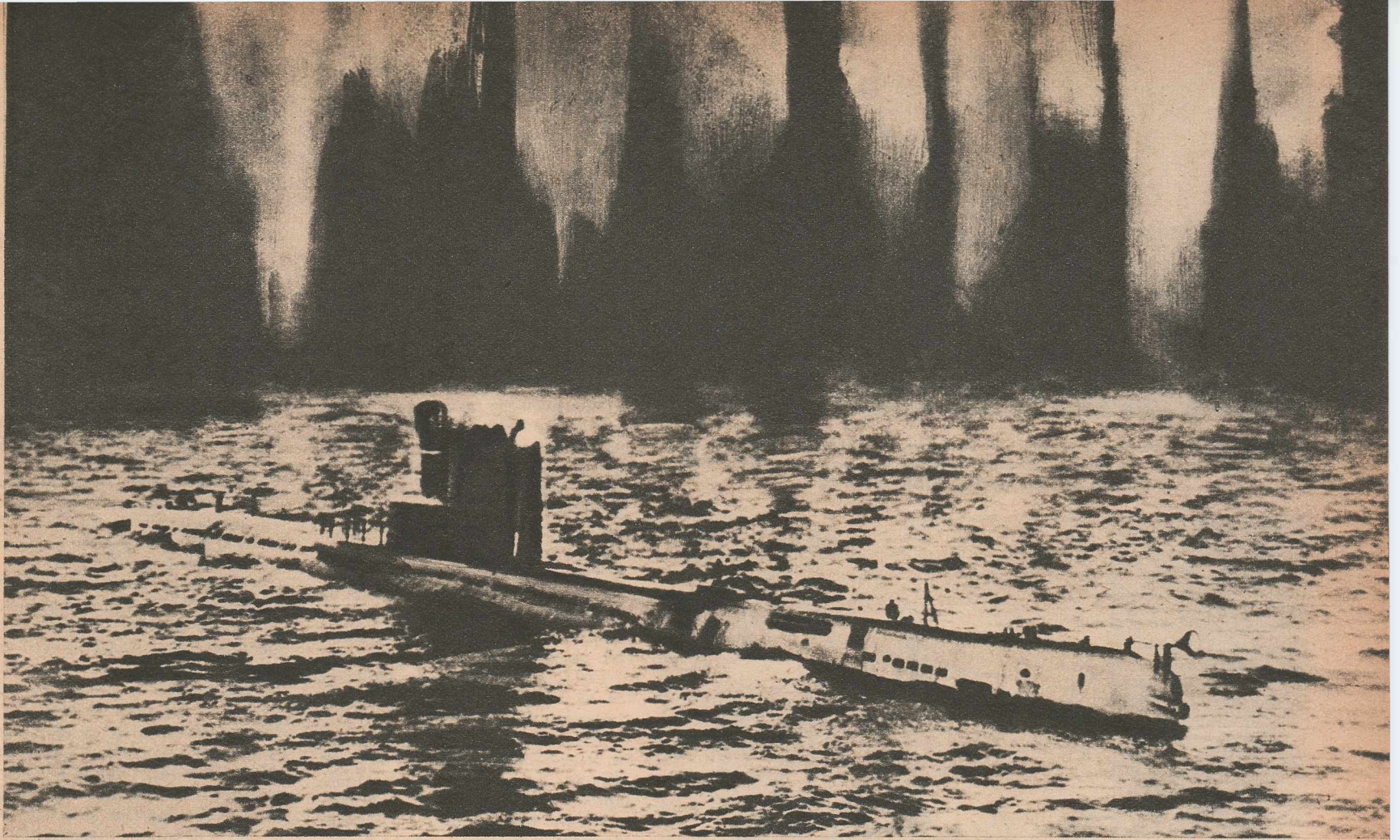

Iată și o imagine din spectacolul „Cinci săptămîni în balon”, cu care lectivul Teatrului de Păpuși din Craiova se va prezenta în cadrul Festivalului.

Printre spectacolele pregătite în vederea Festivalului este și cel al Teatrului de Păpuși Maghiar din Ig. Mureș, intitulat „Un basm din anul 200 de Xenia și Aurel Boeșteanu.

laboratorului științific plutitor — submarinul „Severianka” — călătorind sub lumina mirifică a aurorilor boreale.

COMORILE LUI NEPTUN

INTOARCEREA DIN MISIUNE

Pe întinsul frământat al apelor negre și reci care vin să-și spargă valurile de țărnul stîncos al peninsulei Kola fumegă ceața iernii polare. Nu se aude decît vuietul repetat al valurilor ce se rostogolesc și nu se văd decît fișii subțiri de ceață care pornesc de la suprafața apei și se pierd în înălțimea întunecată a cerului.

Dar iată că deodată valurile se luminează, undeva într-un punct al orizontului negru. O pată de lumină care apare și dispare fulgerător. Ai zice că e vorba de o iluzie optică sau de un fenomen curios al Mării Albe, dacă după câteva secunde n-ai observa că lumina se mărește, apropiindu-se de țăr, și că în urma ei se formează o umbră neagră, lunguiață, ca o balenă uriașă care țîșnește din adîncuri.

Trebuie să fii familiarizat cu marea, cu nopțile polare și cu îndeletnicirile de prin partea locului, ca să știi că nu e vorba de o apariție fantastică, ci pur și simplu de un submarin care se înapoiază dintr-o misiune științifică grea și îndelungată.

La acostare poți citi — acolo unde altădată figura însemnul unui vas de război — numele de „Severianka” sau alt nume de submarin sovietic pus la dispoziție

de către guvernul Uniunii Sovietice institutelor de cercetări științifice în domeniul pescuitului pe mare și al oceanografiei.

Cercetătorii sovietici au fost primii care au dat această folosire pașnică submarinului.

Față de alte mijloace de penetrație în abisul oceanelor, cum ar fi batiscaful, hidrostatul sau costumul de scafandru, submarinul prezintă avantajele razei de acțiune și vitezei de deplasare mari cît și acel al posibilității de transport a unei întregi echipe de savanți, în condițiile tuturor instalațiilor tehnice necesare.

Într-adevăr, pe submarinul dotat cu cele mai perfecționate și mai complexe aparate de observații științifice, pot lucra în același timp — în afara echipajului necesar navigației — oceanografi, ihtiologi, specialiști în biologia generală a faunei abisale, topografi, operatori de cinema etc. Materialul documentar cules de aceștia într-o singură expediție nu ar putea să fie adunat cu alte mijloace de explorare decît în ani de zile, în afara faptului că într-un asemenea caz nu se pot urmări în toată evoluția lor procesele biologice ale faunei subacvatice, neexistînd posibilitatea deplasărilor pe care le oferă un submarin.

De altfel însuși Jules Verne ni l-a prezentat pe eroul lui, căpitanul Nemo, contemplînd orașele le-

gendare ale Atlantidei de pe bordul submarinului său „Nautilus”.

ASALTUL ABISULUI

Dar aceasta nu înseamnă că oamenii de știință sovietici nu folosesc și diferite alte mijloace de explorare a adîncurilor marine — de la simplul scafandru cu labe de gîscă și tub de oxigen și pînă la cele mai mari nave-laborator, ca: „Zarea”, „Obi”, „Lena”, „Viteaz”, „Lomonosov” etc.

Se știe doar că cercetătorii ruși au fost primii care au creat, încă din secolul trecut, stațiuni speciale de studiere a biologiei marine, la Sevastopol și Murmansk. Savanții sovietici au fost apoi acei care au stabilit, încă de acum aproape 40 de ani, fenomenele ce explică diferența de culoare dintre o mare și alta. Ei au corectat și desăvîrșit harta batimetrică a Oceanului Înghețat de Nord și au demonstrat fenomenul de încălzire a regiunilor arctice. În mod special s-au preocupat savanții sovietici de pătrunderea în marea mister al abisurilor, de unde au cules informații prețioase atît în domeniul biologiei, cît și în cel al hidrologiei și geologiei maritime.

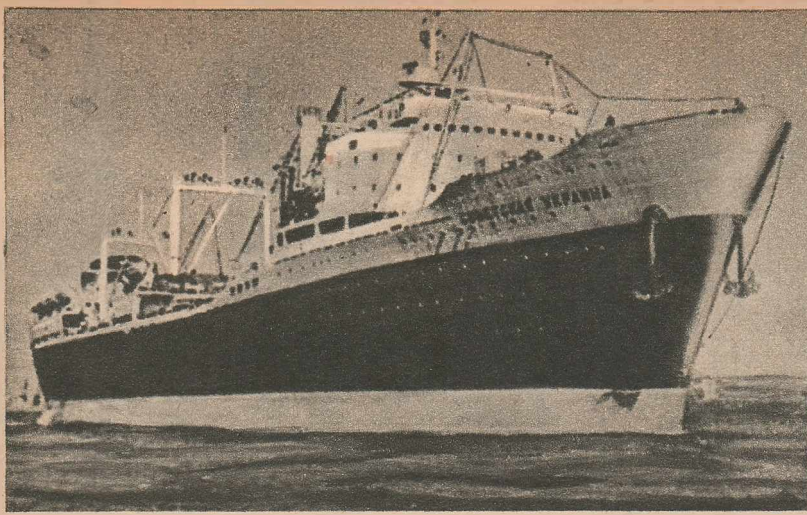
S-a putut constata astfel că, la marile adîncimi, temperatura apei se menține între 1 și 2 grade, că la adîncimea de 1.700 de metri o placă fotografică rămîne neimpre-

sionată, chiar dacă e expusă ore în șir, și că la profunzimi mai mari încetează să se manifeste pînă și razele ultraviolete.

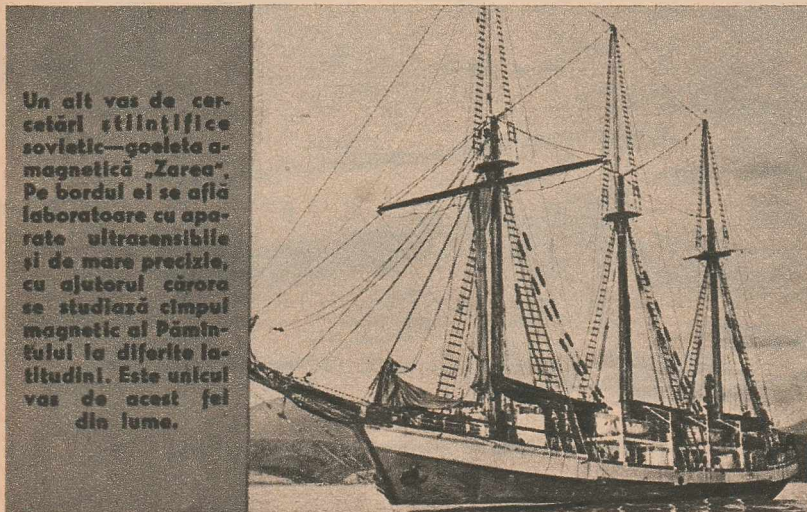
Dar ceea ce e mai interesant este că cercetările făcute au spulberat teoria anumitor savanți burghezi — recent formulată — după care la adîncimi mai mari de 6.000 de metri n-ar mai fi posibilă nici un fel de viață.

Filmarea adîncurilor de pe bordul „Severiankai”.

Cel mai mare balenier din lume, „Sovietskaya Ukraina”, care a fost lansat anul trecut. Pe bordul acestei nave se pot prelucra peste 4.000 de balene într-un singur sezon de pescuit.

Un alt vas de cercetări științifice sovietic—goeleta a-magnetică „Zarya”. Pe bordul ei se află laboratoare cu aparate ultrasensibile și de mare precizie, cu ajutorul cărora se studiază câmpul magnetic al Pământului la diferite latitudini. Este unicul vas de acest fel din lume.

Aspect dintr-o secție a laboratorului de faună abisală al Institutului de oceanografie al Academiei de Științe a U.R.S.S.

Făcînd cercetări la cele mai mari adîncimi, biologii sovietici au adus de la 8.000 și chiar de la 10.000 de metri diferite mostre ale faunei abisale, printre care și pești de talie apreciabilă.

S-au studiat apoi și continuă să se studieze modificările fundurilor marine sub influența activității vulcanice și a seismelor.

Se studiază caracteristicile de deplasare a peștilor migratori, a balenelor, focilor și altor animale acvatice; posibilitatea de a depista fiecare specie după „vocea” prinsă pe banda sondei acustice, precum și metoda de a atrage bancurile de scrumbii direct în vasul de pescuit — cu alte cuvinte, mecanizarea pescuitului.

Se studiază, în sfîrșit, modalitatea de a face prospecțiuni pe fundul mărilor și oceanelor în căutarea unor noi zăcăminte de petrol,

Cum suprafața totală a oceanelor și mărilor este de 361 milioane de kilometri pătrați, s-a calculat că, în medie, planctonul înseamnă nici mai mult nici mai puțin de 380 miliarde tone de materie vie anual. Cantitatea de necton depășește de asemenea 18 miliarde de tone, adică aproape de o mie de ori mai mult decît se pescuiește azi anual în toată lumea. În sfîrșit, benthosul depășește, la rîndul lui, 8 miliarde de tone.

Ca să ne facem o idee de valoarea practică a acestor cifre, trebuie să ținem seama că 100 de miliarde de tone de plancton — adică atît cît există anual, spre exemplu numai în Marea Barent—reprezintă peste 2 miliarde tone de grăsimi și 7 miliarde tone de proteine. Trebuie să ținem seama de asemenea că, deși pescuitul nu se face azi decît pe 12 la sută din suprafața marină a globului și nu la adîncimea cea mai indicată, produsul lui depășește 200 milioane de chintale de pește, mamifere, moluște, crustacee și alge, ceea ce reprezintă în albumine cam atît cît carnea provenită de la 250 milioane de vaci. Să ne imaginăm numai dublată această cantitate și încă e suficient ca să ne dăm seama la ce cifre impresionante ajungem.

Există apoi acea bogăție imensă a vegetației submarine de care nimeni nu s-a preocupat îndeaproape. Algele, de pildă, pot avea multiple întrebuințări în diferite domenii — mai ales în cel alimentar și în cel farmaceutic (s-a demonstrat că algele pot asigura pînă și alimentația omului în timpul zborurilor cosmice).

Datorită metodelor tehnologice moderne se pot trage azi foloase mult mai mari de pe urma tuturor acestor surse de materii prime. Un singur exemplu: pieile de balenă, care altădată se aruncau, sînt folosite acum cu mult succes în industria încălțămîntei în U.R.S.S. Dintr-o singură piele de balenă de talie mijlocie se pot confecționa 7.000 de perechi de pingele de calitate excelentă.

Dar perspective și mai uriașe din punct de vedere economic prezintă proiectul sovietic de prospecțiune a subsolurilor marine, unde

fier, titan, aur, diamante, cărbune și a altor bogății ale subsolului.

CÎTEVA CIFRE IMPRESIONANTE

E ușor de imaginat ce sursă uriașă de venituri se poate realiza în economia mondială din exploatarea acestui domeniu, dacă ținem seama de faptul că suprafața ocupată de oceane și mări reprezintă peste 79 la sută din planeta noastră.

Deasupra solului viața nu se manifestă decît pe cîtiva metri de presiune atmosferică, în timp ce sub presiunea apei ea continuă să existe pînă la 11.000 de metri. Dacă de la 200 de metri înainte această viață subacvatică se rărește în raport cu adîncimea, în schimb întinderea ei pe orizontală e așa de mare și înmulțirea atît de intensă, încît poate procura omului de mii de ori mai multe produse alimentare, industriale și farmaceutice decît se obțin la ora actuală pe uscat.

Se știe pînă în momentul de față că în apa mărilor și a oceanelor trăiesc peste 160.000 de specii animale și peste 10.000 de specii vegetale cunoscute. Aceste specii se repartizează în trei mari familii. Prima este a „înotătoarelor pasive” sau plancton, care se compune din mici organisme ce stau în suspensie. A doua familie este aceea a „înotătoarelor active” sau necton, formată din pești, balene, delfini, foci, cefalopode etc. Iar a treia, numită benthos, e compusă din alge, bureți, moluște, crustacee, stele de mare și altele care trăiesc pe fundul mărilor.

e sigur că există zăcăminte foarte valoroase atît de petrol cît și minereuri și metale prețioase.

Că extracția e posibilă au dovedit-o tehnicienii sovietici în repertate ocazii, începînd cu instalarea sondelor petrolifere în largul Mării Caspice, care azi dau un randment cu nimic mai prejos față de forajele de pe uscat.

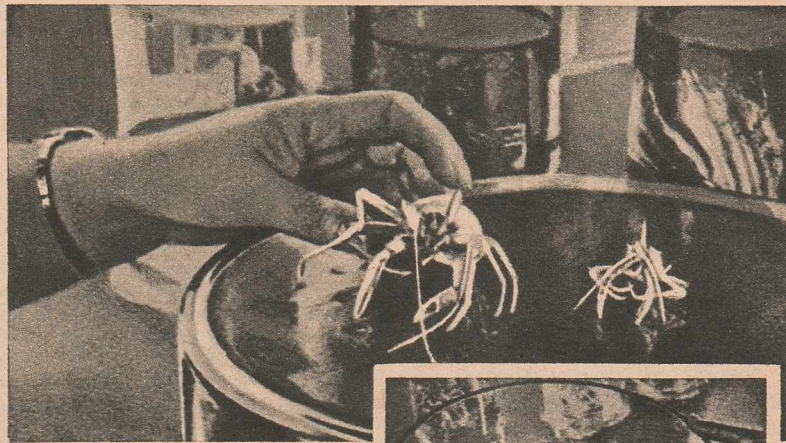
DE CE CAPITALISMUL RĂMÎN ÎN URMĂ...

Dar, veți întreba: de ce lumea capitalistă nu manifestă pentru această sursă de belșug același interes pe care-l manifestă pentru coloniile africane? Vă vom răspunde cu un fapt care explică mult.

În secolul trecut o societate pe bază de exploatarea blănilor scumpe dispunea de 800.000 de piei de lutru marin. Dar, ca să nu scadă prețul pe piața mondială, patronii au aruncat pur și simplu pe fondul mării 700.000 de lutri, punînd în vânzare numai restul de 100.000.

Alte sute și sute de cazuri de destrugere intenționată a unor uriașe stocuri de produse s-au mai petrecut și se petrec și azi în țările capitaliste ori de cîte ori există amenințări de scăderea prețurilor. Dacă vom ține în plus seama că, pînă la urmă, „amenințarea” scaderii „costurilor” a prețurilor la unele produse (care fără îndoială că s-a petrece în cazul unei exploatare intensive a mărilor și oceanelor) ar mai fi nevoie de investiții uriașe și de angajarea de brațe de muncă foarte calificate, care ar pretinde o cu totul altă salarizare decît „băștinășii” din minele sud-americane sau de pe plantațiile sud-americane — putem înțelege ușor lipsa de interes a capitalismului contemporan față de o exploatare mai intensă a surselor naturale pe care le oferă marea.

Viitorul aparține însă nu capitalismului, care se pregătește să părăsească scena istoriei, ci orînduirii socialiste. Și socialismul pentru care principalul îl constituie omul și nevoile sale, nu încape în doială că va depune toate eforturile pentru a valorifica la maximum în folosul omului, imensele bogății ale mărilor și oceanelor.

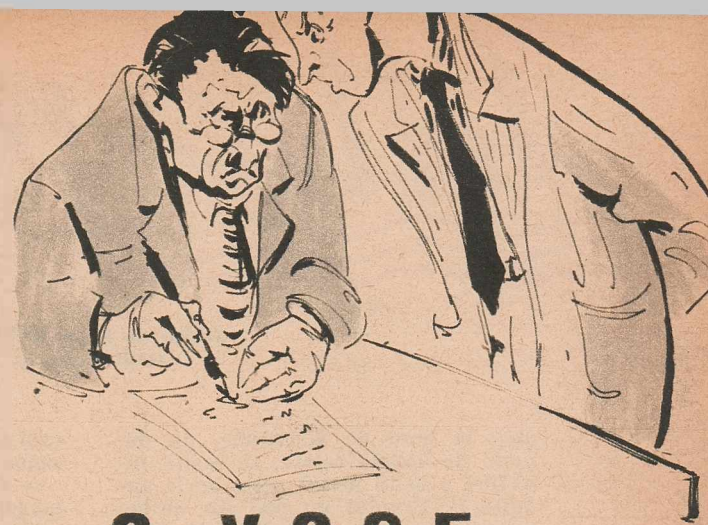

Un crustaceu rar—Munidopsis—un fel de crab care trăiește la peste 4000 de metri adîncime. În dreapta: vietăți pescuite de sovavții sovietici de la Institutul de oceanografie la o adîncime de 8000 de metri sub apele Pacificului.

CU SARE ȘI PIPER

UN TALENȚ VERITABIL

O VOCE...

de Silviu GEORGESCU

A fost repartizat să fac practică sub îndrumarea tovarășului Ilie. Cum m-a văzut, mi-a spus că par băiat iset.

— Și dacă mai ești și ascultător, apăi doctor ieși din mîna mea— mi-a promis dînsul.

După prima săptămîna de practică, m-am întîlnit cu Rică. Tot elev practicant, ca și mine.

— Cum merge, Rică? — I-am întrebat eu.

— Merge. Merge încet, dar sigur. Am învățat să fixez cuțitele la strung. Dar tu?

— Eu? Eu am învățat să curăț cartofii!

A mai trecut ceva vreme și nea Ilie m-a pus să jumlesc o rață. Grea treabă, chestia asta. Pînă-i scoți tullele, te trec zece mil de ape. Dar pînă la urmă, rața jumultă de mine era catifelată ca petala de trandafir.

— L-am întîlnit din nou pe Rică.

— Ce faci, strungarul? — I-am strigat eu în glumă.

— Încă nu-s strungar. Însă dacă ar fi să te iei după maestrul meu, voi fi unul dintre cei mai buni — mi-a răspuns Rică. Maistrul zice că am talent.

— Mai Rică, dacă-i vorba de talent, atunci nu te supăra, dar te-am întrecut. Am un talent la spart lemne de te crucești! Nea Ilie al meu zice că băiat mai talentat ca mine nu găsești decît unul la treizeci. Și la practică sîntem numai douăzeci și opt! Dacă l-ai vedea cu cîtă dragoste mă privește cînd desică butucii în surcele cît scobitorile de subțiri, țiar da lacrimile.

— Poate. Dar în definitiv, de ce le spargi așa subțiri?

— Pentru mămăliguță prîpita. Știi, mămăliguță prîpita numai cu surcele e bună.

— Ce vorbești? Eu credeam că-i bună cu... brînză!

— Cu, mă deșteptule, însă preparată la foc iute. Și focul iute numai cu surcele îl faci! — I-am lămurit eu competent.

Săptămînice treceau și nea Ilie era din ce în ce mai mulțumit de mine. M-a pus să spăl vase.

— Nu-i rău să știi și d-astea — m-a lămurit dînsul.

Continuam să acumulez cu duimul tot felul de cunoștințe de genul asta. Ce-i drept, încă nu devenisem „doctor”, dar bun e... nea Ilie! Are el grijă de mine. Talent am, ascultător sînt, așa că, vorba lui nea Ilie, întrunesc toate condițiile să ajung doctor! Pînă la examenul de verificare mai am ceva timp.

Rică l-a și dat. A leșit primul. Și el e un talent. Face acumia niste piese, de zici că-s

bibelouri. Asta-i artă, nu glumă! Dar parcă eu nu-s artist? Întrebați-l pe nea Ilie în cite minute bat eu aluțul de cozonaci!

Vremea a trecut pe nesimțite. A sosit ziua examenului. Nea Ilie nu prea era în apele lui. Se temea de ziua asta. Avea emoții. De altfel și comisia era formată din oameni severi. Eu însă n-am avut nici un fel de emoții. Cum am ajuns în fața comisiei, am spus tot. Adică tot ce m-a învățat nea Ilie: am spus și de rață, și de sur-

cele, și de mămăliguță prîpita, și de vase...

Președintele m-a ascultat atent. După ce am terminat de vorbit, dînsul s-a întors spre nea Ilie, care se afla și el în comisie.

— Tovarășe Ilie, iată-ti opera! — I-a spus arătînd spre mine. Noi ne-am dat seama: băiatul se pricepe la teorie. Dumneata, care l-ai pus să facă toate astea, ce părere ai, la practică se descurcă?

Nea Ilie s-a făcut roșu ca un rac. De bucurie, cred! S-a sculat în picioare și a spus:

— Iovărășe președinte, vă rog să mă credeți... Vă dau cuvîntul meu că de cînd sînt bucătar-șef în marile restaurante, n-am avut elev practicant așa de talentat ca băiatul ăsta! Este un veritabil talent!

Întreaga comisie m-a felicitat. Ba comisia a avut chiar curajul să guste din rața pe varză pe care o preparasem pentru proba practică. Și membrii comisiei, tot lăudîndu-mi în demnitatea de elev al școlii profesionale ce pregătește cadre pentru sectorul alimentației publice, au gustat... toată rața!

V. RĂDULESCU

BALADA CHIRIAȘULUI STATORNIC

Chiriașul lui G. Topîrceanu cu greu se „fixa” într-un loc; la mine se apropie anu', de cînd locuiesc într-un bloc.

Trei camere noi și frumoase, cu baie, căldură, parchet, la care — desigur — visase și mult regretatul poet.

Eu stau la un loc cu băteții, mai tîne și soacra-meă chiar, dar nu „mă apasă pereții”, cum spune chiriașul hoinar.

... Era să omît balconașul (cu „cactuși” și „nu mă uita”) din care contemplu orașul gonînd — în mașini — spre șosea. N-am nici un motiv, prin urmare, să fiu, chiriaș tractor, mereu cu boccaua-n spinare, vîndînd la schimbări de decor.

E drept că și eu, altădată, am stat într-un loc incomod: o cameră (mare și lată!) cu mobila pusă în... pod...

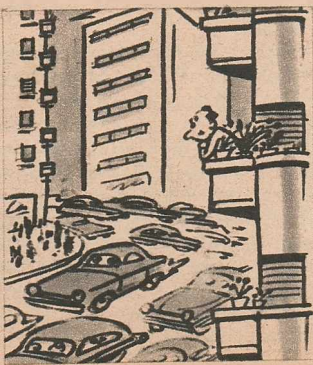
Țin mînte c-aveam de vecind o fată cu păr ondulat, dar n-o așteptam în grădînd, căci eu sînt demult... însurat. Țin mînte, de asemeni, o droaie de scene (în nu știu ce an), pe vremea cînd apa de ploaie curgea abundent din... lavan.

Chiriașul lui G. Topîrceanu cu greu se „fixa” într-un loc; la mine se apropie anu', de cînd locuiesc într-un bloc.

...O, cine credea în trecut că din mizera cocioabă din Tei, în bloc minunat să mă mul, să stau împreună cu-ai mei! Și cine-n strîșt mai credea să am și confort... cu toptanu'!

Regret doar că nu pot avea... umorul lui G. Topîrceanu.

Mircea CODRESCU

Instantaneu de sezon

ÎNTE PESCARI AMATORI

ești de-ai casei pe aici. Nu-s pentru noi tăblitele.

— Sigur că nu-s pentru noi. Dar le citesc din curiozitate. Ca să nu mă plictisesc. Uite de exemplu dincolo, în fund, ce-o fi scriind pe tăblița de color?

— Acolo? Mi se pare că scrie „Nu fumați!”

— Ei, asta-i! Cine să interzică fumatul în parc? Doar nu-i pericol să ia foc apa! Eu cred că scrie „Păstrați curățenia!”

— Dacă scria așa, poate nu pescuim cutia de conserve. Eu tot pe a mea o țin: Acolo scrie „Nu fumați!”

— Știi ceva? Facem prisoare și mergem la fața locului să citim.

— Nu mă mișcă de aici. Speriem peștii.

— Atunci să întrebăm paznicul... Hei, tovarășe! Ești bun să ne spui ce scrie acolo?

— Unde?

— Pe tăblița din fund.

— Aia galbule?

— Exact.

— Scrie: „Pescuitul în această zonă este strict oprit!”

V. PIȚIGOI

ÎN PATRU RÎNDURI

Unui umorist

Am plîns-o pe soția-ți dragă lașă văzînd-o cum din zi în zi slăbește, căci, deși știe doar că risu-ngrășă, ea, imprudentă, zilnic te citește.

Unui critic apologetic

Deși afirmi că ești ateu și că în supranatural nu crezi, toți dracii fug din drumul tău fîlîndă știu că tîmîliezi.

A. A.

— Ai prins ceva?

— O cutie de sardele.

— Tot e bine. S-o deschidem repede.

— Nu te oboși. Am prins-o gata deschisă. E goală. Nu-mi place oamenii ăștia care aruncă în lac cutiile de la sardele.

— Ți-ar place să arunce sardele vii? Tot n-ai fi în stare să le prinzi.

— Dumneata ce-ai prins pînă acum?

— Am prins un... gaturai, din pricina umezelii.

— Hapciu! Și eu, din pricina plictiseli.

— Eu, ca să nu mă plictisesc, citesc placardele din jur. De exemplu, acolo scrie: „Nu călcați pe iarăș!”

— Bine, dar dacă nu călcăm, cum mai ajungem la lac, ca să pescuim?

— Nu e pentru noi, frate. Noi avem permis. Sîntem pescari amatori!...

— Dincolo văd altă tăbliță: „Nu rupeți florile!”

— Nici nu le rup, deși avîzul nu e pentru noi. Cînd ai permis... — Există permise pentru rupt flori?

— Pentru pescuit, colega. Dar dacă ai permis se cheamă că

tață cu tot): Așaaa? Drăguțul de el! (Și-n gînd, promițător) Bineee!...

— Cortina cade — (Cade și Zamfir de pe lista de propuneri)

... Și, au mai trecut citeva săptămîni. Scena înfățișează același interior, același mobilier, același etc. etc. Numai seful nu mai e același. De ieri în locul lui stă un tînar simpatic și jovial, care în clipa aceasta urmărește recomandările vechii noastre cunoștințe: Marinică C. Busuioc.

Rîvnitul loc de dispecer încă mai e vacant. A avut grijă Busuioc... Și încă mai are, de vreme ce-i aici, la tovarășul inspector-șef. Mereu bate șaua... Că dispecerul trebuie să fie un om priceput, colo... cu experiență, că...

— Alțeva, tovarășe Busuioc! — Il zorește celălalt, consultîndu-și ceasornicul.

— Alțeva... — Busuioc se-ncurcă. Sotocoește prin „sertar” după partituri mai puțin cîntate... Păl, cred... vreau să spun că... hm, asta... prea ați luat-o așa, dintr-o dată... Prea, știți... oamenii discută...

— De pîidă! — De pîidă... eu sînt funcționar vechi, am experiență... Am lucrat și la ordonanțare, la ștate...

... Muncă, salarii, financiar, devize... știu. — Exact. Vreau să spun că mă pricep. Nu e bine.

— Ce nu e bine? — Cu... asta... Cu listele de prezență. Cu tovarășii care ies pe teren...

Și deodată pălește. A ochit sub cotul sefului o hîrtie. Pe hîrtie, un nume, unul singur: Zamfir...

Deci tot pe Zamfir îl propune. Zamfir care... Busuioc își drege încetîșor glasul. Caută o tonalitate care să-i meargă... A găsit!

— Păi, știți ce scandal a ieșit azi-dimineață cu listele? „Cine a mai pomenit” — spunea Zamfir...

Inspectorul șef se ridică și-și frecă nerăbdător bărbia.

— Zamfir? Ce vorbești?

— „Atitudine de comandă și dispreț”. Așa v-a zis — în cuvînt — Busuioc. (După care, pe alt ton): Altminteri, deh! Ce să zic?... Băiat bun și dintr-o bucată!

Daaa! Are ceva de spus, țî-o spune de față cu toată lumea. Nu se uită că-i ești șef. Te critică! Păi pe tovarășul Nămoloiu nu l-a criticat de față cu tovarășul subdirector general? Că-n particular, auzi!, nu putea să vină și să-l critice! Singur ați văzut ce a ieșit de aici... (Oftează cu tîle): Săracul Nămoloiu!

Și de-abia de acum începe Busuioc să se simtă în voce.

— Așa că... În sfîrșit, cum credeți. Dar dacă ăsta acum, cînd e mițel, are curaj să... darmite cînd s-ar vedea el color... Eu sînt om cu experiență. Cum vă spuneam, am lucrat și la ordonanțare, la ștate, secretariat...

— Știu, cunosc! — Ai perfectă dreptate. Și eu tot la el m-am gîndit, la Zamfir. Cred că e cel mai nimerit pentru postul de dispecer. I-am semnat și numirea.

— Cortina —

Om cu experiență, Busuioc ăsta! A lucrat la ștate, la devize, ordonanțari... așa că nici la noi n-a mai lucrat multă vreme. Nu i-a mers.

Idilă pe Rin

Schiță de Peter KARVAS
scriitor slovac

Ilustrația de Rik AUERBACH

Puțin la nord de Karlsruhe, nu departe de vestita cetate, se înalță înscrisind o boltă uriașă peste apele unduite ale Rinului un pod alb, de beton-armat. Din când în când trece peste el, uruind, acceleratul de Mannheim; altelei, pe sub pod se strecoară, pufăind, câte un remorcher trăgând după el șlepurile încărcate. În rest, nimic deosebit de semnalat: peisajul e mut și nemișcat.

Pe mal stă, purtat de gânduri, ostașul Bundeswehrului Frantz Wild, în vîrstă de douăzeci și unu de ani, rotund și roșcovan la față. Mestecă o bomboană de chewing-gum. Ochii îi rătăcesc pe pilonii masivi și pe arcadele îndrăznețe ale podului...

Dinspre cetate se apropie Feldwebelul Tobias Spielhagen; nu pare grăbit, merge încet, cu pas ferm, bătînd cu nădejde pămîntul cu tălpile groase ale bocancilor săi cazoni. Dacă ar călca așa și pe pod, cu siguranță că în jurul pilonilor s-ar forma, în apă, niște cerculețe fine. Soldatul Wild stă și se gîndește.

— Minunată vreme — aruncă jovial Spielhagen (avem doar de-a face cu o armată democrată!). Soldatul Wild bate călcîiele și salută:

— Cu respect vă raportez, Herr Feldwebel, că vremea e minunată.

— Repaus — îi spune Spielhagen, amabil. Inspiră adînc, autoritar și atent, adierea proaspătă a vîntului. Adierea raportează, cu respect, că e proaspătă. Soarele strălucește și el, ca la comandă.

— Da, minunată vreme — continuă Spielhagen — parcă anume pentru repausul de duminică.

Îi oferă soldatului Wild o țigară: așa înțelege el să se poarte cu trupa; doar nu se aflau într-o armată prusacă.

— Nici umbră de nor — mai spuse Spielhagen.

— Cu respect vă raportez — îl corectează soldatul nefumător Wild — că la orizont, în direcția vest-nord-vest, spre Saarbrücken, a apărut un nor.

— Foarte bine — răspunde Feldwebelul Spielhagen, închizînd pe jumătate ochii sub sprîncenele stufoase. Datoria soldatului este să observe tot ce se întîmplă în jur.

Norul bate călcîiele atît de puternic, încît stoarce din el o răpăială de ploaie. Spielhagen e satisfăcut.

— Spune-mi, Wild, de ce n-ai chibrituri? Și, în general, ce faci dumneata aici?

— Cu respect vă raportez, Herr Feldwebel, că mă plimb. Plimbarea însă o îmbin cu odihna spirituală și cu exercițiul ocazional de observare, din punct de vedere militar, a locurilor înconjurătoare.

— Foarte bine — subliniază Spielhagen, mareșalul cu grad de Feldwebel, căruia îi făcea o deosebită plăcere să audă din gura inferiorilor propriile sale observări. Foarte bine, Wild. Și ce anume observi, în mod concret?

— Concret — răspunde soldatul Wild înecîndu-se cu fumul țigării pe care o fuma, conform ordinului superior — concret, urmăresc podul de față care trece peste marele fluviu german Rin.

— Foarte bine — aprobă Spielhagen controlînd cu privirea podul (podul e la locul lui). Și ce știi, mai deosebit, despre amintitul pod?

Soldatul Wild stă și se gîndește... Fiind în poziție de repaus, își permite să-și treacă mîna pîroasă, cu fire roșcate, peste fața stropită cu pistrui de culoarea boabelor de mei coapte. În ochii lui verzui, ca ai iepurelui de casă, se poate citi devotamentul și, pînă la o anumită limită, chiar curiozitatea; Wild clipește iute din pleoapele sale fără gene, lăsînd impresia

unui șmecher care se înțelege cu cineva prin semne convenționale.

— Îmi îngăduiți o întrebare? — se adresează deodată Feldwebelului, cu un ton familiar, aproape în șoaptă; dar numaidecît, fără voie, își reia poziția de raport, cu degetele tremurătoare lipite de vîșșca pantalonilor.

— Se înțelege — îi răspunde părintește Spielhagen, netezindu-și în jos mustața rebelă — sîntem doar la plimbare; și în afară de asta, în armata noastră sîntem cu toții camarazi.

— Raportez supus că despre podul amintit știu totul. Îmi permit să vă spun că eu l-am construit. Vreau să spun că am lucrat pe șantier ca muncitor calificat. Știți, eu sînt de dincolo de Rin, din Habersdorf, numărul nouă. Tatăl meu e măcelar, are prăvălie în piață; o recunoașteți după capul de porc de pe firmă...

— Foarte bine, Wild — spuse grav Spielhagen, și mușchii feței sale ciupite se încordară.

În felul acesta, faptul că Wild era originar din apropiatul Habersdorf și se trăgea dintr-o familie de măcelari putea fi considerat în principiu aprobat și, de bună-seamă, corespunzător.

— Să-i trimiți salutări din partea mea stimatului dumitale tată. Spune-mi, Wild, dumneata ești logodit? Ai grijă ca logodnica să aibă zestre! Orice logodnică germană trebuie să aibă zestre. Dar parcă ai vrut să mă întrebi ceva, Wild?

— Raportez cu respect, Herr Feldwebel, că am vrut să vă întreb de ce în podul acesta au fost săpate șanțuri pentru dinamitare?

Pe Rin șuiera sirena unui vaporas; ecoul cuminte și sfios se răspîndi, conform regulamentului, peste valea pitorească. Feldwebelul Tobias Spielhagen urmărea cu atenție vaporasul, strîngîndu-și fără voie buzele, ca și cînd ar fi vrut să transmită cuiva un sărut de la distanță. Soldatul Wild avu deodată impresia că superiorul lui ar fi făcut semn cu mustățile celor de pe vapor. Era o după-amiază însoțită de duminică și pe soldatul Wild îl interesa nespus de mult de ce în podul cu pricina, la a cărui construcție își dăduse și el contribuția, se aflau săpate șanțuri pentru încărcături de dinamită.

În principiu Tobias Spielhagen era bucuros cînd oamenii lui se interesau de diferite probleme și, mai cu seamă, de problemele tehnice.

Dumnezeu știe de ce sirena vaporului continua să șuiera. Tobias Spielhagen își privea concentrat vârful nasului. Pe soldatul Wild îl cuprinsese neliniștea.

— Hm — făcu Spielhagen, îngîndurat. În ce mă privește, n-aș crede că în acest pod ar putea să existe șanțuri pentru dinamitare.

— Există — se grăbi să confirme Wild, dînd zelos din cap. Unul e chiar aici, lîngă primul pilon, altul e pe partea cealaltă, în spatele pilonului al treilea. O sută zece, pe șaptezeci...

— Nu-i adevărat — îl întrerupse Spielhagen. Nu există nici un șanț. Nu văd nici o logică, Wild, pentru care ar exista. Se uită la Wild cercetător și sever, apoi îl întrebă: tot mai crezi că există?

— Cu respect vă raportez — răspunse cu voce puternică soldatul Wild — că eu le-am betonat. Au armătura dublă cu toate că...

— Foarte bine — interveni Spielhagen — foarte bine. Văd că ești băiat deștept. Sper că ai înțeles de ce au fost făcute. Nu-i așa, Wild?!

Wild încrămeni din nou în poziție de drepti. În glasul Feldwebelului Spielhagen simți, pe neașteptate, tonul de comandă obișnuit să-l audă pe cîmpul de exerciții. Cu toate acestea Wild tot nu pricepea ce rost aveau acolo șanțurile acelea pentru dinamitare. De mic copil avea obiceiul să pună tot felul de întrebări în legătură cu lucrurile pe care nu le înțelegea. În schimb,

tot ce înțelegea îi plăcea să explice și altora. Acum dădu ușor din căpătîină, manifestîndu-și și în felul acesta nedumerirea.

— Cu respect vă raportez, Herr Feldwebel, că nu pricep nici în ruptul capului de ce au fost săpate șanțurile pentru dinamitare.

— Allă atunci — îl lămuri Tobias Spielhagen — că au fost făcute pentru că noi trebuie să ne gîndim la orice eventualitate! Noi, germanii — continuă atotștiutor Tobias Spielhagen — ar tras învățămintele serioase din ultimul război. Acum știm cum trebuie construite podurile. Da, da, flăcăule, știm ce va să zică un pod.

— Podul acesta — ținu să-l informeze Frantz Wild — a fost construit de filiala din Frankfurt a firmei Gordon and Johnes, Philadelphia.

— Foarte adevărat, băiatule — spuse cu convingere Tobias Spielhagen, voind parcă să lase impresia că, în legătură cu această chestiune deținea informații primite direct din Philadelphia — prietenii noștri americani se gîndesc și ei la toate eventualitățile. Mai ai vreo întrebare?

— Nu — răspunse Frantz Wild din apropiatul Habersdorf — aș vrea numai să știu: la ce eventualități s-au gîndit prietenii noștri americani... Doar n-o să ne apucăm să aruncăm așa, într-o bună zi, podul acesta în aer?...

Spielhagen se infurie, și pe bună dreptate. — Ascultă, omule, ce, ești sărit?... Ce-ți veni De ce să distrugem asemenea mîndrețe de pod?...

— Cu respect vă raportez, domnule Feldwebel, că nici prin gînd nu-mi trece de ce. Poate că n-o să-l distrugem... Dar atunci, mă întreb: ce rost au șanțurile acelea pentru dinamită?

— Himmeldonnerwetter noch einmal! — răcnă Tobias Spielhagen, de parcă ar fi stat de vorbă cu cineva de pe malul celălalt al Rinului. Ți-am mai spus că au fost făcute ca să fie... Pentru orice eventualitate! Ce dracu', nu înțelegeți?!

Soldatul Wild se uită mirat la superiorul lui. Feldwebelul Spielhagen se întunecase la față, buzele îi pâliseră, pomeții obrazilor îi ieșiseră proeminenți în afară. Ochii lui negri îi priveau cu dispreț și bănuială pe tînărul soldat. Frantz Wild, feciorul de măcelar din Habersdorf, întrebă, totuși, într-o doară:

— Pentru eventualitatea unui război?

— Da! — zbiră Tobias Spielhagen — pentru eventualitatea unui război!

— Va fi război, domnule Feldwebel? — întrebă Frantz Wild, băiatul măcelarului de dincolo de Rin.

Tobias Spielhagen se lumină pe neașteptate: încordarea începu să dispară de pe fața lui. Buzele, care înainte se făcuseră nevăzute, apărură din nou și, în jurul lor, flutură ceva ce aducea a zîmbet.

— Nici vorbă că va fi, băiatule! Și încă ce război! De asta poți fi sigur!

— Cu respect vă raportez că înțeleg foarte bine. Dar ce rost au șanțurile acelea pentru dinamită? — întrebă Wild.

— Pentru că așa sînt dispozițiile! — tună Feldwebelul. Niște dispoziții pur teoretice și învechite! În mod practic însă războiul se va desfășura astfel: aruncăm peste Rusia o mie de bombe H, apoi o presărăm toată cu rachete și-i facem praf și pulbere pe toți. Acum ai priceput?

— Priceput, Herr Feldwebel! Praf și pulbere! Dar...

— Dacă începi iar cu șanțurile acelea, să știi că-ți mut fălcile!

— Nu — se grăbi să răspundă Wild — voiam numai să vă întreb dacă și asupra Habersdorfului o să cadă vreo bombă...?

— Nu! Spune-i tatălui dumitale că poate să doarmă liniștit! Și, ascultă-mă pe mine, Wild: găsește-ți o fată! Orice băiat care se respectă trebuie să aibă o fată! E clar?

— Cu respect vă raportez, Herr Feldwebel, că e foarte clar! Să-mi găsec numaidecît o fată!

— Păi vezi — spuse Tobias Spielhagen, privindu-și triumfător inferiorul.

Cu toate că era cu un cap mai scund, îl privea de la o mare înălțime, într-un cuvînt, își cunoștea meseria.

— Herr Feldwebel... — curmă tăcerea soldatul Wild — îmi îngăduiți o întrebare? Pentru ce se fac, la urma urmei, șanțurile astea pentru dinamită în poduri...?

— Întrebi așa, în general, nu? Răspunsul e simplu: ca să poată fi aruncate în aer.

— Pe cîte știu — spuse Wild și făcu iar, confi-

dențial, cu coada ochiului — podurile se aruncă în aer numai în timpul retragerii.

— Foarte adevărat! — strigă Feldwebelul.

Tobias Spielhagen se uită o clipă încremenit la soldatul Wild, apoi continuă:

— Așa e. Pentru noi, însă, e valabilă numai ofensiva. Înțelegi, Wild? Numai ofensiva!

— Dar pe aici — răspuse Wild înmărmurit — pe aici nu-i nici un drum care duce spre Rusia! Pe aici, pe câte știu, drumurile duc spre Franța...!

— Foarte bine, Wild. Intr-adevăr, ne aflăm la granița apuseană a patriei noastre.

— Hm... — făcu încurcat Wild.

Pe pod trecea garnitura lungă a unui tren accelerat. Podul duidea, șasiurile pulman cîntau, coșul locomotivei aerodinamice slobozea un fum des și alb. Apa Rinului era liniștită, soarele portocaliu de primăvară se oglindea în luciul ei, cerul era limpede, azuriu. Era o adevărată duminică germană, ca în pasteluri, așa cum scrie la carte.

— Hm — făcu din nou Wild, nesigur. Cînd ne-au făcut șanțurile astea sub pod, nu s-au gândit cumva americanii că va fi nevoie vreodată de o retragere spre Apus? Peste podul ăsta...?

— Măi, băiatule — i-o retează scurt Feldwebelul — eu nu te înțeleg...!

— Cu respect vă raportez că voiam să spun așa: cînd au construit americanii podul acesta, nu s-au gândit oare că s-ar putea cîndva să ne retragem spre Apus?

— Soldatul german — spuse Tobias Spielhagen cu glas ridicat — nu cunoaște cuvîntul retragere! Ține minte asta, Wild!

— Cu respect vă raportez că am să țin minte. Dar americanii se pot retrage?...!

— Cred și eu — răspuse prompt subofiterul Spielhagen și zîmbi satisfăcut. De ce n-ar putea americanii să se retragă? Sigur că pot...!

— Aha — făcu Wild. Pesemne că americanii s-au gândit că o dată vor trebui să se retragă peste podul ăsta și, pe urmă, să-l arunce în aer.

— Soldat Wild! — urlă Spielhagen. Ce tot îndrugi? De ce să se retragă americanii din Germania?

— Cu respect vă raportez, nu știu. Dar de ce vor să arunce podul acesta în aer...?

— Cine ți-a spus, omule, că vor să-l arunce?

— Atunci de ce au pus să se facă șanțurile acelea pentru dinamită...?

Tobias Spielhagen încremeni.

— Moscova — continuă Wild — e destul de departe de aici...!

— Drepti! — zbiră Spielhagen. Ia poziție cînd stai de vorbă cu un gradat!

Apoi își aprinse resemnat o țigară și începu să fumeze nervos:

— Pe loc repaus! Ai noroc, Wild, că ai dat peste un om ca mine. Un altul de mult... Dar așa sînt eu de felul meu, democrat. Și apoi, nu sîntem în S.S... Stau de vorbă cu dumneata ca și cum aș vorbi cu un egal în grad. Mai vrei să spui ceva...?!

— Cu respect vă raportez că vreau să-mi exprim bucuria pentru faptul că am dat peste domnul Feldwebel Spielhagen. Să știți că toată compania prețuiește acest lucru.

— Foarte bine — spuse mulțumit Spielhagen. Așa... Și ai grijă, Wild, pe viitor să nu mai îndrugi asemenea prostii. S-a înțeles? Spuneai...că întreaga companie...?

— Întreaga companie, Herr Feldwebel!

— Foarte bine.

Deodată însă Spielhagen se încruntă. Simți cum i se face părul măciucă.

— Nu cumva vrei să spui că... în companie s-a vorbit despre șanțurile acestea...?

— Cu respect vă raportez că s-a vorbit, Herr Feldwebel — răspuse cu candoare soldatul Wild.

Urmară câteva clipe de tăcere. După o matură chibzuință, Feldwebelul reînnoia firul discuției:

— Ascultă, Wild, tu ești un băiat deștept; dacă nu mă înșel, tatăl tău a fost sergent în armată, nu-i așa?... Păi vezi?... Explică-le, așadar, tuturor, ca un specialist încercat ce

ești, că astăzi podurile se construiesc pur și simplu cu șanțuri pentru dinamită, și cu asta basta... Doar nu-ți închipui că vreodată americanii se vor retrage dincolo de Rin și așa, nițamisam, or să arunce în urma lor toate podurile în aer?... Nici să nu îndrăznești măcar să-ți închipui una ca asta, Wild! Ai înțeles?!

— La ordin, Herr Feldwebel!

— Pentru că asta ar însemna... știi ce-ar însemna?... Sacramento! În definitiv, ce-ar însemna?... Vreau să sper că nici nu te-ai gândit la așa ceva! Nu-i așa, Wild?!

Soldatul Wild holbă ochii căprui și umezi, la superior:

— Nu — șopti timid — asta nu mi-a trecut niciodată prin minte...!

— Așa și trebuie — spuse Spielhagen amenințător. Soldatul nu trebuie să aibă fantezie!

— Dar... — reluă tot în șoaptă Wild.

— Dar? — spuse aspru Spielhagen. Apoi deodată începu să țipe în falset: vrei să spui ce rost au atunci șanțurile acelea pentru dinamită, așa-i?!

— Nu... — bolborosi cu teamă Wild. Voiam numai... să întreb dacă... dacă cumva ar surveni o asemenea situație... ce s-ar întâmpla cu... cu Habersdorful?... Ar fi și el lovit?... Dacă ar ajunge pînă la podul ăsta... doamne, dumnezeule... pentru că, de fapt, americanii aici îi așteaptă... Da, da, cu siguranță că nici Habersdorful nu va scăpa.

— Lua-te-ar dracu! — urlă furios Feldwebelul Spielhagen. Sînt sigur că nu va scăpa nici nenorocitul vostru de Habersdorf. Sper însă să-l facă praf cu tot, cu cîrnații și cu costițele voastre afumate... și că dumneata ai să apuci ziua asta, nătărăule!

— Și pe urmă... pe urmă... americanii au să arunce podul ăsta în aer? — întrebă Frantz Wild aproape pîngînd.

Spielhagen își ieși din fire:

— Ascultă, pușlama ordinară, bolșevicule! Dumneata ai de gînd să răspîndești panică?! Vrei să ne bagi în cap că toate podurile peste Rin sînt prevăzute cu șanțuri pentru dinamită?... Pentru ca armatele aliate să se poată retrage la nevoie dincolo de Rin, iar pe noi să ne lase agățați aici?! Că americanii își fac socoteala că tot noi vom sîngera, că aici va fi teatru de război și că, pînă la urmă, oarele sparte le va plăti tot Habersdorful tău nenorocit?...

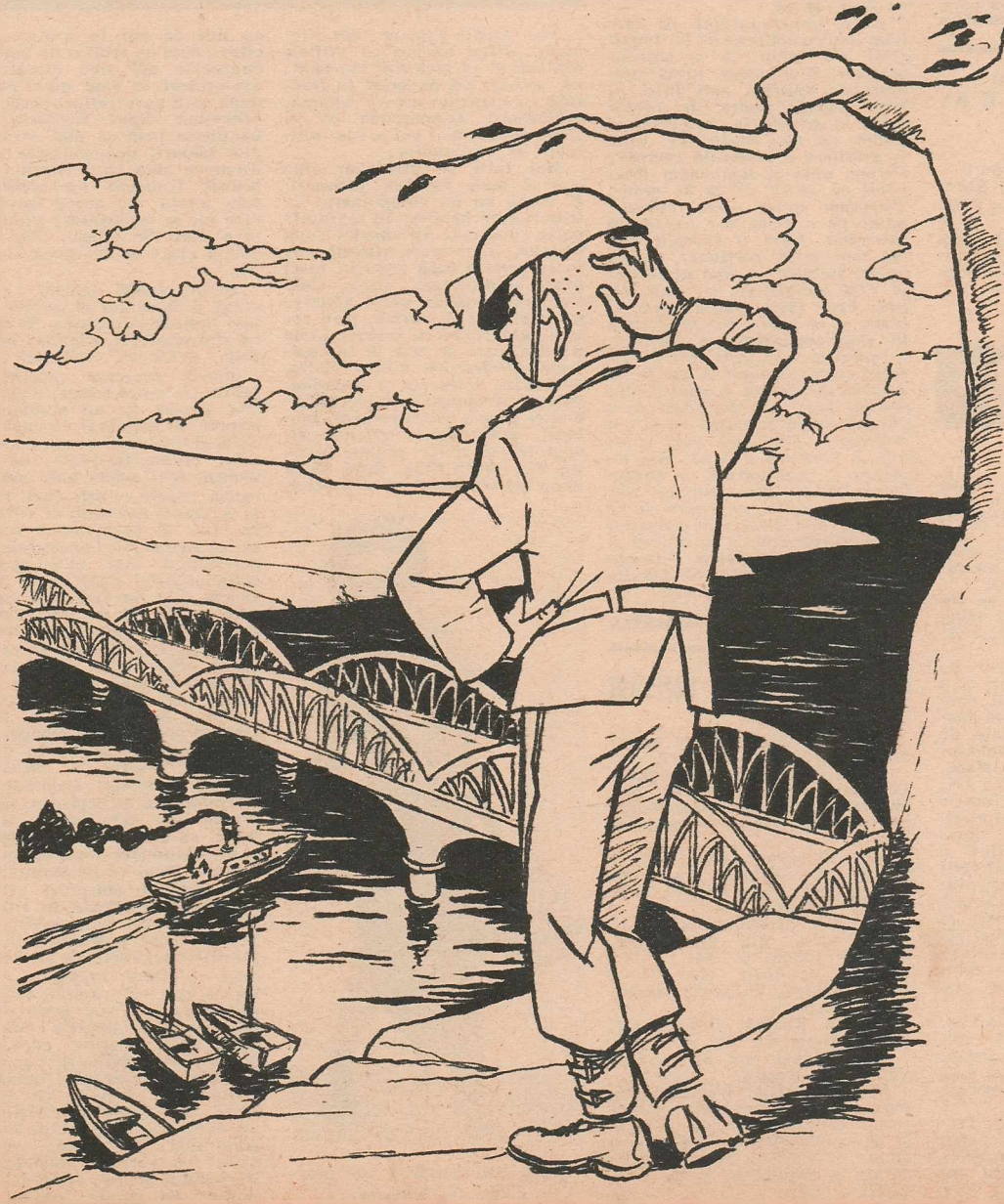
Feldwebelul Tobias Spielhagen se schimonosi și se făcu negru la față; în clipa aceea semăna cu negativul unei fotografii nereușite. Cuprins de o furie nestăvilă, începu să urle fioros la inferior:

— Drepti! Stînga-mprejur! Înainte marș! Culcat! Șculat! Fuga marș! Culcat! Te învăț eu minte! — striga cît îl ținea gura, cu o voce străină, răgușită, ca din pivniță. Te învăț eu minte să faci propagandă defetistă! Îți arăt eu șanțuri pentru dinamită! Îți arăt eu retragere! Nătărăule!

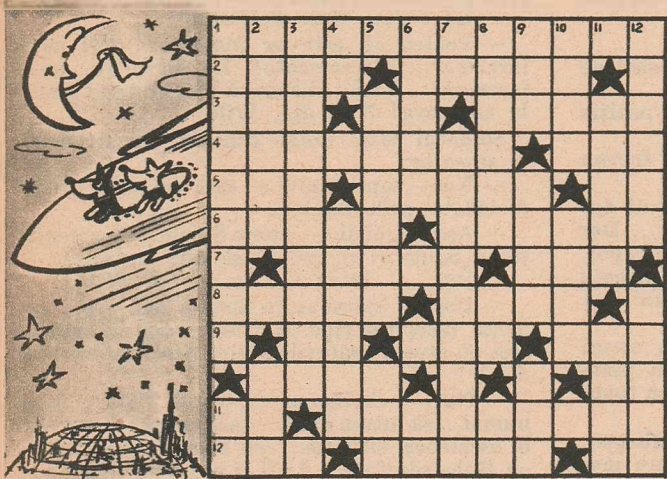
Luciul fluviului patern, al eroicului și legendarului fluviu, luciul fluviului dătător de viață stătea netulburat, ca o oglindă; la fel de netulburată stătea deasupra lui și bolta maiestruoasă a cerului albastru, spațiul aerian sud-vestic; de jur împrejur se desfășura pitorescul și divinul peisaj german, îmbinat cu tehnica, mistica și disciplina vest-germană. Tehnica era reprezentată de minunatul pod american prevăzut, din motive de precauție, cu toate cele necesare; disciplina, de cei doi bărbați de pe malul apei, care se îndreptau spre tabăra de instrucție, instalată nu departe de Karlsruhe, și, în sfîrșit, mistica, mistica modernă, nucleară, sugerată de o problemă rămasă în suspensie: care a fost rostul pregătirii șanțurilor de dinamită pentru distrugerea podului peste Rin, a podului de la granița apuseană a țării? Ce învățăminte putea să tragă din toate astea soldatul Wild, fiul măcelarului din Habersdorf?...

De pe malul celălalt începu să adie ușor vîntul. Uitase, se vede, să-și mai raporteze sosirea și să ia poziția de drepti. Gonea slobod peste văi și dealuri, ducînd cu el miremele primăverii; din cînd în cînd aducea miros de fum. Poate pe undeva, prin apropiere, explodase fără veste vreo încărcătură de dinamită sub un pod... sau poate că nu era decît fumul coșurilor de pe acoperișurile cu creste ale caselor din Habersdorf... De oriunde ar fi venit mirosul acesta, el semăna cu mirosul urît al prafului de pușcă ars.

În romînește de J. GROSSU

ÎN COSMOS

ORIZZONTAL: 1) Disciplină care se ocupă cu navigația inter-siderală. 2) Astru — Dispozitiv pe care apar semnalele radarului. 3) Scop — Argint — Unul foarte mare a fost obținut de Uniunea Sovietică, față de alte țări, în domeniul cuceririi Cosmosului. 4) Elementul cel mai ușor al corpurilor încărcate cu electricitate — Grup de albine în căutarea unui stup. 5) Plin până la marginea de sus — Lună — Plin de apă. 6) Uragan — Lumina soarelui înainte de a răsări. 7) Funiie groasă — Sau. 8) Prin ele și prin radio se anunță lumii întregi orice noi succese în explorarea Cosmosului — Bară de fier sau de lemn folosită la construcții. 9) Salutare — Animal care a dat numele unei constelații — Metal strălucitor. 10) Cea mai mare stea din constelația Lirai — Notă muzicală. 11) Altă notă muzicală — Starea de spirit în care oamenii primesc noile vești despre eucerirea Cosmosului. 12) Poezie cu caracter eroic — Zeitate care în mitologie e condamnată să susțină cerul pe umeri — În aer.

VERTICAL: 1) Mici planete care evoluează între Marte și Jupiter — În Soare. 2) Astral — Spațiu lipsit de materie ponderală. 3) Instrumente pentru observarea astrilor. 4) Soare — A

exercita putere magnetică. 5) A ajunge la o anumită distanță în spațiu — Nume feminin. 6) Cum apare cerul dincolo de atmosferă — Teșite. 7) La busolă — ... zburător, miraj aerian produs prin fenomenul de refracție al razelor de lumină în anumite condiții atmosferice. 8) Metal radioactiv — Ruteniu — Ochi de lanț. 9) O tavă aproape întregă — Personaj devenit cunoscut prin faptele sale excepționale — Încă o dată. 10) Producător de in — Instrument muzical. 11) Vaporii condensăți în aer (poet.) — Numele a două constelații din emisfera boreală. 12) Unul din cele două puncte extreme ale axei unei orbite descrise de un corp ceresc în jurul altuia — Totalitatea stărilor atmosferice.

Dezlegarea jocului
"AERONAUTICA"
apărut în nr. 36

ORIZZONTAL: 1) Aeroport — Ata. 2) Ura — Orientat. 3) Rotor — Sus — Ro. 4) Esență — R — Pom. 5) L — Uta — Dinam. 6) Var — Nou — Ar — R. 7) L — Intunecare. 8) As — Oa — Eres — C. 9) Icar — Steluțe. 10) Cor — R — Etate. 11) Urcare — E — Ani.

POȘTA REDACȚIEI

BOB DUIU — Bistrița (reg. Cluj). La rugămintea dumneavoastră vă răspundem: portretul intitulat „La odihnă, Călimănești 1960”, de pe coperta „Flacării” din 6 august a.c., este al tinerei Florina Luican, elevă la o școală medie din București (fica cunoscutului interpret de muzică românească Ion Luican). Adresa ei: București, str. cap. N. Cerga nr. 14.

MURARIU PETRU, Timișoara; **COCA CONSTANTIN**, Bicz și alții. La „Poșta redacției” apărută în nr. 33 din 20 august a.c. am publicat un răspuns pentru toți aceia ce ne cer îndrumări cu privire la creșterea ovinilor lupi.

ROȘTARU AUREL, comuna Pîrjol, raionul Moinești, regiunea Bacău.

Pentru lămurirea cazului dv. este necesar să ne comunicați următoarele date:

a) Ce ocupație ați avut înainte de invaliditate.

b) Ce grad ați avut în armată în momentul invalidității.

c) Dacă ați fost în serviciul militar, activ sau concentrat, în momentul survenirii invalidității.

Numai după primirea acestor relații vom putea răspunde întrebării puse de dv.

STANCU VASILE, comuna Lugoș, regiunea Timișoara. Conform legii și Regulamentului privind dreptul la pensie, pot fi pensionați numai acei

care au vârsta legală — 55 de ani la femei și 60 de ani la bărbați — și un anumit număr de ani în cîmpul muncii.

Aceste două elemente sînt absolut necesare pentru ca cineva să devină pensionar.

În cazul dv., lipsindu-vă vechimea minimă cerută de lege, pe drept cuvînt nu vi s-a acordat pensie.

În ce privește ajutorul de care aveți nevoie, îl puteți cere sfatului popular comunal, care are instrucțiuni în această materie și, dacă cele relatate de dv. sînt exacte, va găsi probabil o soluție care să vă satisfacă.

MARIN CONSTANTIN, Satu Mare. Unele din temele pe care le sugerați rubricii noastre „Colțul fotografului amator” au apărut, consultînd o colecție „Flacăra” pe ultimii doi ani, le veți afla cu siguranță. Printre materialele programate în numerele noastre viitoare se află și un interesant tabel de expunere pentru film monocolor. Vă mulțumim pentru aprecierile făcute în legătură cu ținuța rubricii noastre.

IOSIF SEIDL, Oravița. Regretăm că materialul dv. ne-a parvenit tardiv, în sensul că la data primirii lui eram deja în posesia unuia similar, care a și fost programat.

DUMITRU NICLAE, Tințăreni. La toate cele patru întrebări puse de dv. rubrica noastră a dat răspunsuri pe larg. Consultați colecția.

TOT DESPRE ÎNĂPOIEREA DE LA BĂI

Înapoierea de la băi impune nu numai o îngrijire specială a tenului și a părului — de care ne-am ocupat într-unul din numerele trecute ale revistei — ci și o punere la punct a garderobei folosite în perioada estivală, pentru a ne putea servi și pe riitor de ea.

Mai înții maiourile și orice accesorii ale costumelor de baie trebuie spălate bine cu apă curată, fără nici un adaos, și numai după aceea puse la păstrare, deoarece sarea de mare, lăsată mai mult timp, arde orice țesătură. Bonetele de cauciuc sau de material plastic trebuie de asemenea spălate cu apă curată și — după uscarea — presărate în interior cu talc. De asemenea trebuie spălate pălăriile de pai. Acestea se treacă în toate sensurile cu o periuță aspră, înmuiată în apă cu săpun, se clătesc apoi bine și se așază să se usuce la aer. Dacă vrem să albim mai mult o pălărie de pai, o prindem de fundul unei cutii mari sau a unei lăzi pe care o răsturnăm deasupra unui vas cu puțin pucoasă aprinsă. Acoperim cutia sau lada cu o pătură sau cu ziar, ca să nu iasă imediat fumul și o lășăm așa o jumătate de oră. În cazul cînd împletitura de pai s-a scorojit, o readucem la forma inițială, umezînd-o.

Încălzimintea de plajă din pînză albă se spală cu apă și săpun și apoi se treacă insistent cu pînză specială de aceeași culoare, cît timp este încă umezită. Pasta lăsată de pînză se egalizează cu ajutorul unei periuțe de dinți. Tălpile de cauciuc se ung cu glicerină, iar cele din piele cu ulei de in.

Dacă impermeabilul pe care îl-am luat cu noi pește tot în timpul verii s-a pătat cu o grăsime oarecare, îl supunem următoarei operații: aplicăm mai înții pe locul pătat, pudră de caolin (care se găsește la farmacii) și lășăm așa mai multe ore, pînză ce grăsimea e absorbită complet. Periem apoi și tamponăm locul pătat cu alcool de 90 de grade. Întindem după aceea obiectul pătat pe o masă și-l frecăm în întregime (fără a excepta nici cea mai mică porțiune) cu un burețel îmbibat cu apă alcoolizată (1/4 alcool) sau cu apă oțetată (1/2 oțet), după care îl lășăm să se usuce. Iar dacă vrem să impermeabilizăm o țesătură, o înmuiem mai înții într-o baie caldă cu săpun topit în ea. După o jumătate de oră o scoatem din această baie și o întindem pe o frînghie ca să se scurgă (deci n-o stoarcem). Cînd nu mai curge nici o picătură de apă, dar țesătura e încă umezită, o băgăm într-o soluție rece compusă din 20 grame sulfat de cupru la 1 litru de apă. Lășăm de asemenea să se scurgă undeva la umbră și cînd s-a uscat, repetăm întreaga operație (cu ambele băi descrise mai sus) de încă două ori.

JOSIANA

CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să facă schimb de vederi (cărți postale ilustrate):

Doina Cîșmaș, elevă, comuna Lăpușnic, raionul Iliia, reg. Hunedoara (și să corespundeză cu tineri și tinere, pe teme de sport).

Mia Crisovan, directoarea a căminului cultural din com. Certejul de Sus, raionul Iliia, reg. Hunedoara.

Cornelia Stoicescu, elevă în cl. a IX-a, din Pitești, str. Caporal Pătru nr. 14.

Costa A. Ioan, elev cl. a XI-a, Tîfleşti, raionul Panciu, reg. Galați.

Florica Rentea, Orăștie, str. T. Vladimirescu nr. 58.

Emil Alexan, str. Ștefan Plavăț nr. 2. Reșița.

Alexandru Dan, București, raionul I.V. Stalin, str. Aviator Octav Oculeanu nr. 39 (dorește și să corespundeză cu tineri și tinere pe teme de filatelie, activitate în producție și în învățămînt etc.).

...este un sindrom clinic care se caracterizează prin pierderea bruscă a cunoștinței și prin dispariția fenomenelor vitale cum sînt: circulația sîngelui și respirația. Sincoapa este o stare de scurtă durată: de la cîteva secunde pînă la 3-4 minute.

Există și o formă mai ușoară de leșin, cînd pierderea cunoștinței nu este completă, bătăile inimii fiind numai mult încetinite, iar mișcărilor respiratorii foarte rare. Această stare, care se numește lipotimie, poate dura mai multe minute și chiar ore.

Înteruperea funcțiilor vitale neputînd fi suportată de organism mai mult de patru minute, este foarte bine să știm cum să intervenim cu rapiditate pentru a salva viața bolnavului pînă la sosirea medicului.

Tratamentul de urgență. Pentru readucerea la viață a bolnavului în sincoapă (sincoapa fiind o stare intermediară între viață și moarte), aceasta trebuie prinsă în primele ei minute, cît mai aproape de instalarea ei. Trebuie acționat rapid și energic, cu precizie și siguranță.

În orice sincoapă bolnavul va fi așezat culcat, fără pernă, cu picioarele ușor ridicate pentru a favoriza afloxul de sînge către creier. Se vor înlătura orice elemente constrictive: centură, cravată, braseră, cordon etc.

Se vor îndepărta de îndată persoanele inutile din jur, lășîndu-i-se liberă respirația bolnavului și asigurîndu-i-se o temperatură potrivită (nici rece nici caldă).

În cazul în care se impune transportarea bolnavului, acesta nu va fi zdruncinat și nu va fi ridicat sau așezat, ci va fi transportat culcat pe brîncardă, bine acoperit (pentru a nu accentua pierderile de căldură).

O persoană calmă și curajoasă va face diverse manevre capabile să producă excitația reflexă a centrilor vitali din creier. Acestea se fac în ordinea următoare: flagelări ale feței și membrului cu un prosop umez sau cu palma; fricțiuni energice pe tot corpul cu mîna, cu peria sau cu un prosop umez; se va apropia de nările bolnavului o sticlucă cu eter sau amoniac; se vor face sinapizări (compresă cu muștar) ale mîinilor și picioarelor.

În momentul în care bolnavul începe să-și revină și poate înghiți, i se dau cafea, ceai tare, sirop cu eter, vin cald.

Îacă sînt posibilități, este bine ca în clipa în care se produce sincoapa să fie chemat de urgență medicul.

De rapiditatea cu care intervenim în cazul unei sincope depinde de cele mai multe ori salvarea vieții bolnavului.

Dr. Silviu GHEREA

LA ÎNTREBĂRILE CITITORILOR

ADEVĂRUL DESPRE PAPAȘI

Îor. Vasile Tîpîrig din Sibozia, cînd undeva cu ultimii canibali de pe glob sînt papuși, ne solicită un material în legătură cu existența acestor oameni, arătîndu-și nedumerirea cî în zilele noastre mai pot exista canibali. Îi răspundem:

Mai înții să precizăm cine sînt și unde locuiesc papușii. E vorba de un conglomerat de triburi care locuiesc în regiunile puțin cunoscute ale insulei Noua Guinee, despre care nimeni n-ar putea preciza dacă aparțin rasei albe, galbene sau negre. Cum s-a putut produce acest amestec de rase? Pur și simplu, prin poziția geografică a insulei Noua Guinee, care se află la încrucisarea drumurilor dintre India, Malaezia, Polinezia și America. Printre strămoșii acestor locuitori se găsesc astfel indieni, malaezi, polinezieni, indonezieni, negrozii și chiar pigmeii (aceștia din urmă fiind, după cît se pare, primii locuitori ai insulei,

cu mii de ani în urma). Cele cîteva sute de triburi de papuși cunoscute azi sînt clasate de exploratori în șase mari grupe, după rasa care influențează mai accentuat tipul fizicului. Se bănuiește însă că mai există și alte triburi, nedescoperite încă, deoarece abia anul trecut o expediție franceză a s-a trezit în fața unora din acești locuitori, care nu se depărtaseră niciodată prea mult de sîlașul lor, unde trăiau exact ca în epoca de piatră.

Despre acești oameni au circulat și continuă să circule cele mai fantastice legende. Se spune că sînt canibali, vînători de capete, vrăjitori, sălbatici etc.

Într-o oarecare măsură și pentru anumite triburi legendele sînt bazate pe un simbul de adevăr. E adevărat că mai sînt chiar și unii care mîncîncă carnea celui învins în luptă; de asemenea, mai există unii care vînează capete — așa cum vînau și germanii sau galii de odinioară. Dar la continuarea acestei sălbăticie obiceiuri ancestrale i-au determinat mai ales apariția colonialiștilor europeni și americani, care au vrut să-l supună cu forța și să le jefuiască pămînturile foarte bogate în zăcăminte prețioase. Colonialiștii au practicat în unele locuri exterminarea în masă a papușilor, dar n-au reușit să-l supună. Războinicii viteji și mari iubitori ai libertății, ei și-au apărut independența cu armele moștenite de la strămoși: sulița și arcul cu săgeată otrăvită. Canibalismul și vînătura de capete au supraviețuit sau reînviat în aceste lupte, ca elemente de răzbanare și de intimidare a cîmpitorilor. Așa s-a făcut că au supraviețuit sau reînviat obiceiuri atît de sălbăticie, practicate în timpuri străvechi, sub conducerea vrăjitorilor care speculau cele mai primitive instincte ale unei populații cu totul înapoiate. Faptul că urme ale acestor stări de sălbăticie s-au mai putut păstra pînă în zilele noastre este datorat colonialiștilor care, dețindu-se ei înșiși la acte de crasă sălbăticie, organizînd jafuri și înfrîntătoare acțiuni de masacrare a populației băștinase. Nu numai că nu au adus acestor pămînturi și popoare „civilizația” cu care se lăudau, dar le-au ținut pe loc, ba chiar le-au împins cu secole înapoi.

Papuș transportînd un ciorchine de banane.

Constituind una din finutele preferate ale femeilor, taioarele caracterizează cel mai bine noile tendințe ale modei. Lucrate cu multa fantazie și în interpretări diferite, taioarele din anul acesta au lungimi variabile, astfel că fiecare femeie poate alege ceea ce convine mai bine siluetei sale. Noulata în acest domeniu o constituie taioarele lungi, spre deosebire de anul trecut când ele erau foarte scurte.

Lucrat din tuid, cu guler mic închis cu un nasture la clape la partea de sus, taiorul din desenul nr. 1 are un cordon lejer, trusat prin găici și legat în fața.

De formă clasică, gen redingotă, taiorul din desenul nr. 2 se închide cu 3 nasturi, este mai lung și constituie o finută elegantă de după-amiază.

Un amănunt foarte modern în anul acesta îl constituie tranjurile ce garnisesc buzunarele taiorului sport, cu linie dreaptă, din desenul nr. 3.

Taiorul jantezi cu linia dreaptă și lungimea potrivită, din desenul nr. 4, are mîneca chimono și o interesantă tăietură care pornește de la linia chimonului, în fața,

pe corsaj. Taiorul se închide cu 2 nasturi.

Lucrat din tuid sau stola plînd buclată, taiorul nr. 5 are o linie sport, accentuată de lipsa gulerului și de cele 2 buzunare mari aplicate în partea de sus a corsajului. Se închide cu 3 nasturi și are un cordon pornit din penete laterale și care se leagă în fața.

Pentru tinerele fete ce și pentru femeile cu silueta zrelă

recomandăm taiorul sport cu fusta largă, lucrată în cute duble (desenul nr. 6). Taiorul are 4 buzunare laterale și talia bine prinsă într-un cordon îngust, închis cu o catramă.

Cele mai moderne stofe folosite anul acesta pentru taioare sînt: tuidul, ecosezurile, flanelul, peșitul și jersul, iar nasturii — lucrați din cele mai variate materiale — constituie o garnitură importantă.

ÎN SATUL...SATELOR

În cînda titlului, veștile de mai jos nu vin de undeva de la țară, ci dintr-un colț pitoresc al Bucureștiului. Acolo unde, în vecinătatea lacului Herăstrău, a Parcului de cultură și odihnă și a șoselei Kiselev, se află într-adevăr un sat al... satelor. Sau, oficial: Muzeul satului.

În vara aceasta, gospodăriilor țărănești din „sat” și diferitelor construcții rurale — toate monumente de arhitectură populară — li s-au mai adăugat cîteva unități. Două din ele, de o deosebită importanță etnografică și istorică, completează o parte din zonele încă nereprezentate aici. Prima — o gospodărie din Ostrov, raionul Adameli, regiunea Constanța — este o locuință de romîni care în urmă cu un veac și jumătate au trăit sub stăpînire turcească. Gospodăria a fost „transplantată” cu cea mai mare grijă și pînă la cel mai mic amănunt, astfel încît cei ce se interesează acum de viața de altădată a acestor locuitori, de stilul caselor lor, de obiceiuri, de arta lor populară, au la dispoziție un material autentic. Alături de aceasta a fost instalată o gospodărie din satul Curteni, raionul Huși. Vechimea precisă a casei se cunoaște. Oamenii care au construit-o o însemnaseră pe o cărămidă: 1844. Ea a aparținut unei familii de răzeși — dintre acei răzeși moldoveni care timp de 60 de ani „au dus procese” cu hrăpăreții moșieri din partea locului. Acum, oaspeții muzeului îi vizitează încăperile proaspăt spoite, bucătăria cu vatra arhaică, cercezează mobilă, ornamentațiile, covoarele, feșăturile. Nu lipsesc din curtea gospodăriei nici teascurile cu care locuitorii din Curteni transformau în vin rodul renumitelor vii ale Hușului și nici prisaca în care se-aduna miera albilnelor.

Cu aceste două „noi” gospodării, numărul unităților din „sat” s-a ridicat la 50, cu un total de 184 de construcții care adună la un loc peste 13.500 de obiecte.

F. URSEANU
Fotografiile autorului

Abia „transplantată”, gospodăria din Curteni (raionul Huși) a și fost acasă la elevii Școlii tehnice de arhitectură și construcție a orașelor, care fac aici studii topografice.

O curiozitate a „satului”: casa cu o singură cameră. Nimic în plus afară de această încăpere, în care la începutul acestui secol trăia o familie numeroasă de țărani! Casa a fost adusă dintr-un sat de munte din raionul Piatra Neamț.

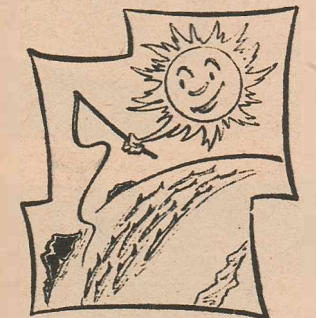
Cine-s oaspeții care au poposit pe prispa acestui frumoasă casa țărănească? Sînt studenții care studiază practic stilul caselor de munte din apropierea Bicazului. Această locuință fusese „transplantată” aci din satul Audia, comuna Managu.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Electricitate în mări și oceane

Studiind viața peștilor din Marea Barent, un cercetător al Institutului sovietic pentru economia peștelui și oceanografie a încercat să afle ce efect ar avea asupra acestora curentul electric. El a cufundat în apă doi electrozi, făcînd să circule între ei un curent continuu. Ii fu dat să asiste la un fenomen extrem de interesant: în timp ce la anod peștii se adunară din toate direcțiile, ca la un apel, în jurul catodului marea rămase pustie. Văzînd că peștii reacționează atît de puternic la curentul electric, el a ajuns la concluzia că tocmai asemenea curenti — existenți în mări și oceane — sînt, probabil, cauza lungilor migrații peșteoale.

Cu ajutorul unor aparate speciale, cercetătorul sovietic a reușit într-adevăr să stabilească că în apa mărilor și oceanelor circula curenti electrici permanenți, care joacă un rol hotărîtor în migrația peștilor. Cauza lor constă, se pare, în exploziile solare, curentii electrici din mări devenind mai puternici în perioadele de intensificare a activității solare.

Poltioplastul — inamicul coroziei

Coroziunea este dușmanul de moarte al metalelor. Acum un sfert de secol, de pildă, ea distruse anual 30 de milioane de tone de metal, iar în 1959 s-a calculat că din fiecare 100 de milioane tone de metal, cel puțin 8 milioane cad victimă coroziei. În zilele noastre există o întregă

știință în legătură cu apărarea metalelor împotriva coroziei, se scriu pe această temă mii de cărți și articole. Și, totuși, în lupta împotriva coroziei nu s-au obținut încă rezultatele dorite.

Recent, lucrînd în colaborare, oameni de știință din R.P. Polonă și R.D. Germană au găsit o nouă substanță anticorozivă care a fost denumită „poltioplast”. Cu acest material sintetic se vor acoperi aripile avioanelor, punțile vaselor, peretii interni ai rezervoarelor metalice. Poltioplastul este insensibil la acțiunea apei, a uleiurilor, a bazelor și acizilor, este elastic și nu plesnește la vibrații. Noul material anticoroziv a început să fie produs de uzinele din Silezia de Jos (R.P. Polonă).

Ceai și stronțiu - 90

Doi cercetători japonezi au reușit — în urma a numeroase experiențe — să dovedească că taninul din ceai este capabil să absoarbă stronțiu-90, înainte ca acest element radioactiv nociv să ajungă în mîduva osoasă.

Experiențele s-au făcut pe soareci. În organismul fiecărui dintre animalele de experiență s-a introdus o anumită cantitate de stronțiu-90. Apoi unul număr din acești soareci li s-a administrat o soluție de doi la sută de tanin extras din ceai.

După 46 de ore s-a constatat că în mîduva osoasă a soarecilor care nu fuseseră tratați cu tanin exista 15 la sută stronțiu-90, pe cînd în cea a celorlalți nu s-a găsit nici o urmă a acestui element.

Semănăturile cu ajutorul radioului

Oamenii de știință sovietici I.I. Kostrikin și N.F. Morgunov lucrează la un sistem radiotehnic de conducere a dispozitivelor de semănat a porumbului și a altor culturi, în cuihuri dispuse în pătrat.

Această inovație tehnică va îngădui — după părerea specialiștilor — conducerea concomitentă prin radio a cîtorva agregate (cite 4 și chiar mai multe, în funcție de vizibilitate). Noul sistem de dirijare prin radio mai prezintă și avantajul de a reduce simțitor timpul morții ai respectivelor agregate.

În momentul de față, oamenii de știință sovietici lucrează la pregătirea unui agregat de probă, care va fi experimentat pe cîmp.

LIVEZI TÎRÎTOARE DE POMI FRUCTIFERI

Puiții de meri din soiurile „Borovinka”, „Anis” și „Antonovka” nu se puteau acclimatiza în părțile nordice ale Siberiei. Savanții sovietici prof. Kiziurin a găsit o soluție de acclimatizare pornind de la ideea miciruinistă că apropierea ramurilor pomilor de pămînt va face ca arborii să fie mai puțin expuși vînturilor reci și să beneficieze mai mult de căldura iradiată de scoarța terestră. În acest scop, prof. Kiziurin a silit arborii respectivi să „aterizeze”; apliceind spre pămînt ramurile pomilor, le-a legat de niște țăruiși, ținîndu-le în această poziție pînă cînd au crescut astfel și nu și-au ridicat coroana. Experiența a reușit. Zăpada s-a dovedit o apărătoare minunată, iar merii au suportat gerurile cele mai mari și vînturile cele mai puternice. Astfel s-au născut în Siberia livezi tîrîtoare de meri, peri, pruni și vișini.

Știați că...

...lichidul limpede, incolor, inflamabil, cu miros particular și gust caracteristic — denumit popular spirt, iar științific alcool etilic — este obținut prin fermentarea amidonului, a zahărului și a altor hidrați de carbon?

...folosind alcoolul puteți prepara în casă o apă de colonie cu miros foarte plăcut? La 1 litru de alcool se adaugă 15 gr esență de lavandă și 6 gr esență de bergamot. Amestecul se pune într-o sticlă ermetic închisă, ce va fi păstrată la loc întunecos timp de 15 zile. O dată la 2 zile sticla va fi scuturată de cîteva ori și repusă la locul ei. În momentul întrebunătăririi se adaugă cu încetul cam 250 gr apă distilată, țaria de 60-70° astfel obținută fiind suficientă.

...alcoolul curățat de praf bijuteriile, depozitarea de săpun și alte impurități? Procedați astfel: puneți, de pildă, un inel cu o piatră prețioasă într-un pahărel cu alcool, iar după cîteva ceasuri îl scoateți și periați piatra pe ambele părți cu o periuță de asemenea muiată în alcool. Inelul se va curăța perfect.

...dacă în timpul verii, în orele de plajă, ați depășit timpul de stat la soare și simțiți oarecare usturime a pielii, această senzație neplăcută va dispa-

re dacă veți șterge ușor locul înrosit cu un tampon de vată muiat în alcool?

...lentilele ochelarilor se vor curăța mult mai bine dacă vor fi șterse cu un tampon de vată muiat în alcool? După aceea lentilele se lustruiesc cu o bucățică de piele de căprioară.

...de asemenea, geamurile vitrinelor și paharele de cristal vor deveni mult mai strălucitoare dacă în apa cu care sînt clătite se adaugă puțin alcool?

...atunci cînd nu aveți timp să vă spălați părul puteți folosi alcoolul pentru a-l degresa? Umeziți tampon de vată cu alcool și ștergeți cu ele atît pielea capului cît și părul, împărțit în suvițe.

...dacă vreți să refaceți unduilațiile părului și nu aveți mult timp la dispoziție, în loc să-l udați cu apă, fiind nevoie apoi să așteptați cîteva ore pînă se usucă, este recomandabil să folosiți alcoolul, care se evaporă repede? În cel mult 1/2 oră părul va fi uscat, iar unduilația obținută — fără a fi de lungă durată — vă va face să fiți bine pieptănată.

...pentru a face să dispară oboseala picioarelor este bine ca acestea să fie zilnic fricționate cu alcool?

...pentru a preveni apariția punctelor negre și pentru a strînge porii feței puteți folosi o lotiune ușor astringentă pe bază de alcool? Formula acestei lotiuni este: alcool (70°) — 100 gr, acid salicilic — 1 gr, camfor — 1gr, rezorcină — 0,50 gr, tinctură benzoc — 1 gr.

LA CEA MAI ÎNALTĂ ȘCOALĂ A DANSULUI... Tineri din diferite țări au posibilitatea de a învăța la neîntrecută școală a baletului sovietic. Una dintre aceste tinere este și englezoaica Ann Stone. În vârstă de 15 ani, care începe acum anul II de studiu la școala de pe lângă Balșol Teatr din Moscova. Iată-o în fotografie, petrecută de prieteni și colegi, îndreptându-se — în portul Londra — spre vasul sovietic „Baltika”, cu care va pleca în U.R.S.S.

DIN TEZAUURUL DE ARTĂ AL R.D. VIETNAMEZĂ face parte și această statuie intitulată „Buda cu o mică inimă și o mică față”. Statuia, din lemn lăcuit, se află în pagoda But Thap din provincia Bak Nin și datează din 1656.

SCRISOARE DIN LONDRA

O PROBLEMĂ ACUTĂ — INVĂȚĂMÎNTUL

de Diana PURCELL

Printre numeroasele probleme care-l copleșesc pe cetățeanul englez, una dintre cele mai serioase este situația în care se află școala britanică. Este la mintea oricui că pentru a construi școli e nevoie de bani. Dar împărțirea bugetului țării în spiritul războiului rece a făcut imposibilă ducerea la bun sfârșit a proiectelor postbelice de dezvoltare a învățămîntului în Anglia. Noi am cheltuit 660 milioane lire sterline pentru proiectele care s-au dovedit nefolositoare. Numai cu o parte a acestei sume am fi putut înzestra 1.000 de școli primare și 600 de școli secundare. Cele câteva — puține la număr — școli noi existente se pierd în numărul mare de școli construite încă la începutul secolului.

În anul 1938 — în condiții de forță majoră — au fost construite din lemn câteva sute de școli despre care s-a spus că sînt construcții cu caracter temporar, ce vor fi repede înlocuite. Și iată că astăzi, în 1960, o mare parte din aceste școli mai există încă!

Multe din școlile de la țară sînt o adevărată rușine; ele nu au mijloace de încălzire și nici instalații sanitare adecvate. În aceste condiții — la care se adaugă faptul că numărul mediu al elevilor dintr-o clasă este de aproximativ 50 — un profesor trebuie să-și iubească prea mult meseria pentru a continua s-o exercite.

Nu trebuie de asemenea neglijat nici faptul că în unele regiuni „dificile” ale Londrei și ale altor mari orașe industriale, tinerii de 14-15 ani constituie o problemă în plus pentru profesori. Un prieten — care se străduiește să-i învețe pe tinerii de 14 ani dintr-un cartier al Londrei — mi-a povestit despre necazurile ce i le pricinuiască elevii săi, care vor să fie mai curînd „teddy boys” (huligani, bulevardiști — n.r.) decît școlari și care nu se gîndesc la altceva decît la îmbrăcăminte strigătoare, motocicletele și magnetofonane. Autoritățile și agențiile de plasare, ce se ocupă de angajarea în servicii a tinerilor, atrag mereu atenția asupra faptului că un mare număr de băieți și fete care părăsesc școlile abia știu să citească sau să scrie.

La toate acestea se adaugă condițiile grele materiale în care se zbat înșiși profesorii. Ei fac parte din una din categoriile cele mai prost plătite.

Situația școlii engleze de azi constituie o problemă acută. Educarea noii generații reprezintă unul dintre cei mai importanți factori în viața unui popor. Pentru a rezolva această problemă e necesar, fără îndoială, ca Anglia să înceapă a cheltui pentru pace în loc să continue a arunca milioane de lire sterline în gura nesăfioasă a zeului Marle.

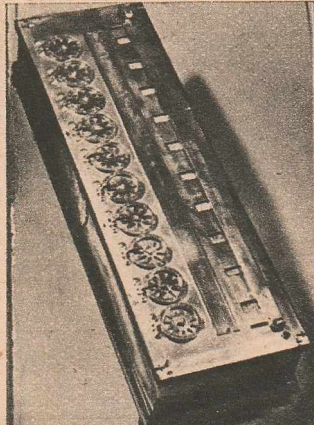

„TRANDAFIRUL DE PIETRĂ” este numele dat de locuitorii din Saalburg (R.D.G.) unei stînci, căreia vînturile și ploile i-au dat forma unui trandafir gata să-și deschidă petalele.

← TINĂRA REPUBLICĂ INDEPENDENTĂ AFRICANĂ CIAD va trebui să lupte din răsputeri pentru a lichida starea de înapoiere moștenită de la colonialiștii francezi. În fotografii, negri din tribul Kanembu, silii să muncească zile în șir în lacurile sărate de la Dayas, pentru a extrage sare cu mijloace manuale.

★
→
PRINCIPIUL ULTRASUNETULUI, care a dat rezultate atât de bune în medicină, stă la baza unui nou aparat construit de inginerul polonez Jan Ekler din Lodz. Aparatul, denumit „Ultraton”, a fost experimentat cu succes în vindecarea afecțiunilor reumatismale și va intra în curînd în producția de serie.

★
→
PRIMA MAȘINĂ DE CALCULAT DIN LUME se află în Muzeul de stat de matematică și fizică din Dresda (R.D. Germană). Această mașină, construită în 1652 de marele fizician francez Blaise Pascal, putea efectua operații de adunare și scădere.

„REGELE FLUTURILOR”, așa este denumit László Bezsilla din Budapesta, care în 45 de ani de muncă răbdătoare a colecționat 30.000 de fluturi de specii diferite. În colecția sa figurează — printre alte rarități! — „Morpho Hecuba Priameis”, cel mai mare fluture din lume, ca și „Lyoena Thersamon” cel mai mic fluture de pe glob.

PIȘTE SAU PASĂRE? În Australia, Tasmania și Noua Guinee trăiește o vițelă ciudată — din ce în ce mai rară — numită Platypus. Ea prezintă caracteristici care o apropie atât de pisări (locul și coada), cât și de pești.